Ára: 1 forint

Ludas Matyi

XIV. évfolyam 37. szám. 1958. szeptember 11:

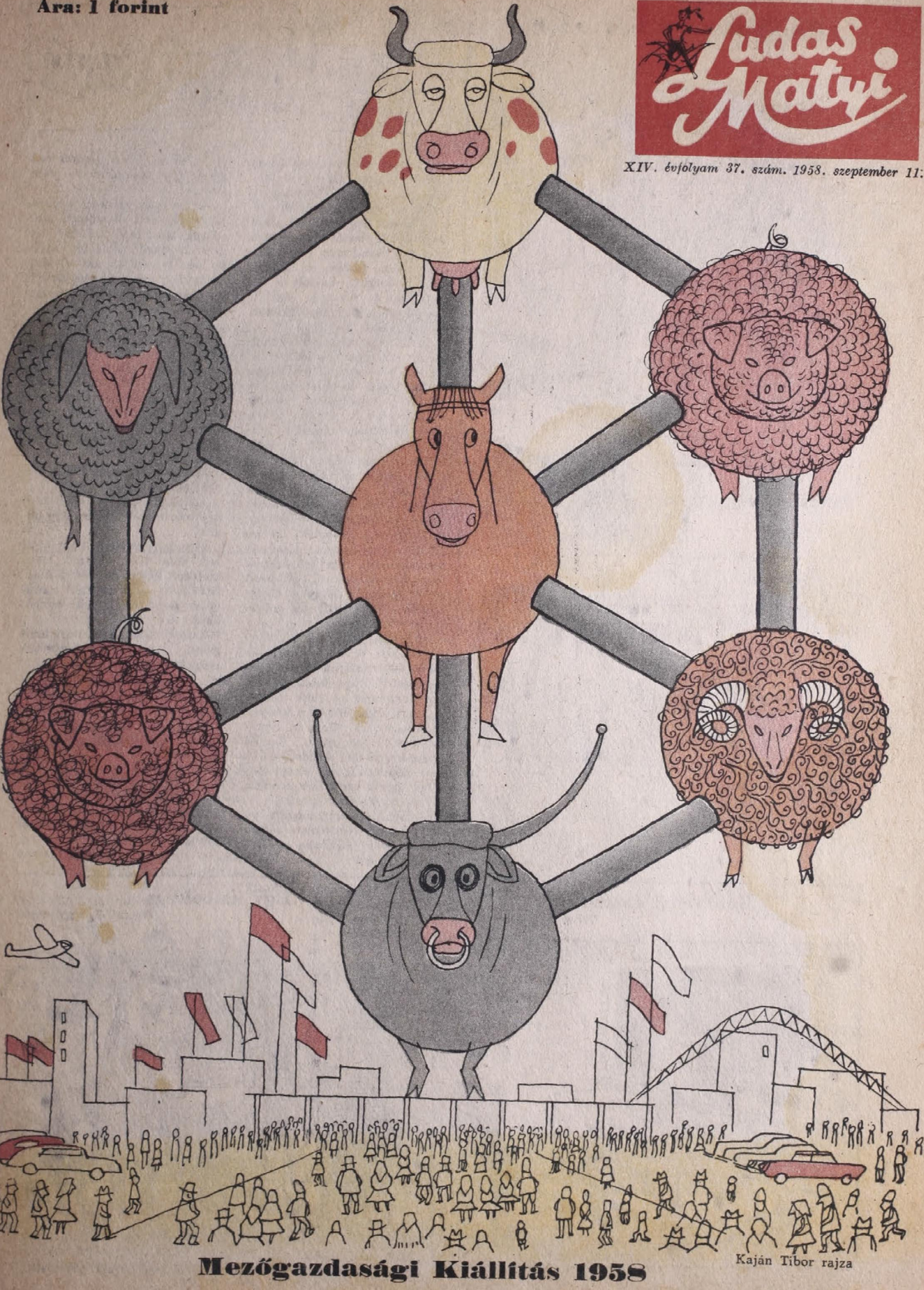

Mezőgazdasági Kiállítás 1958

Kaján Tibor rajza

Korán zárnak a cukrászdák

Gerő Sándor rajza

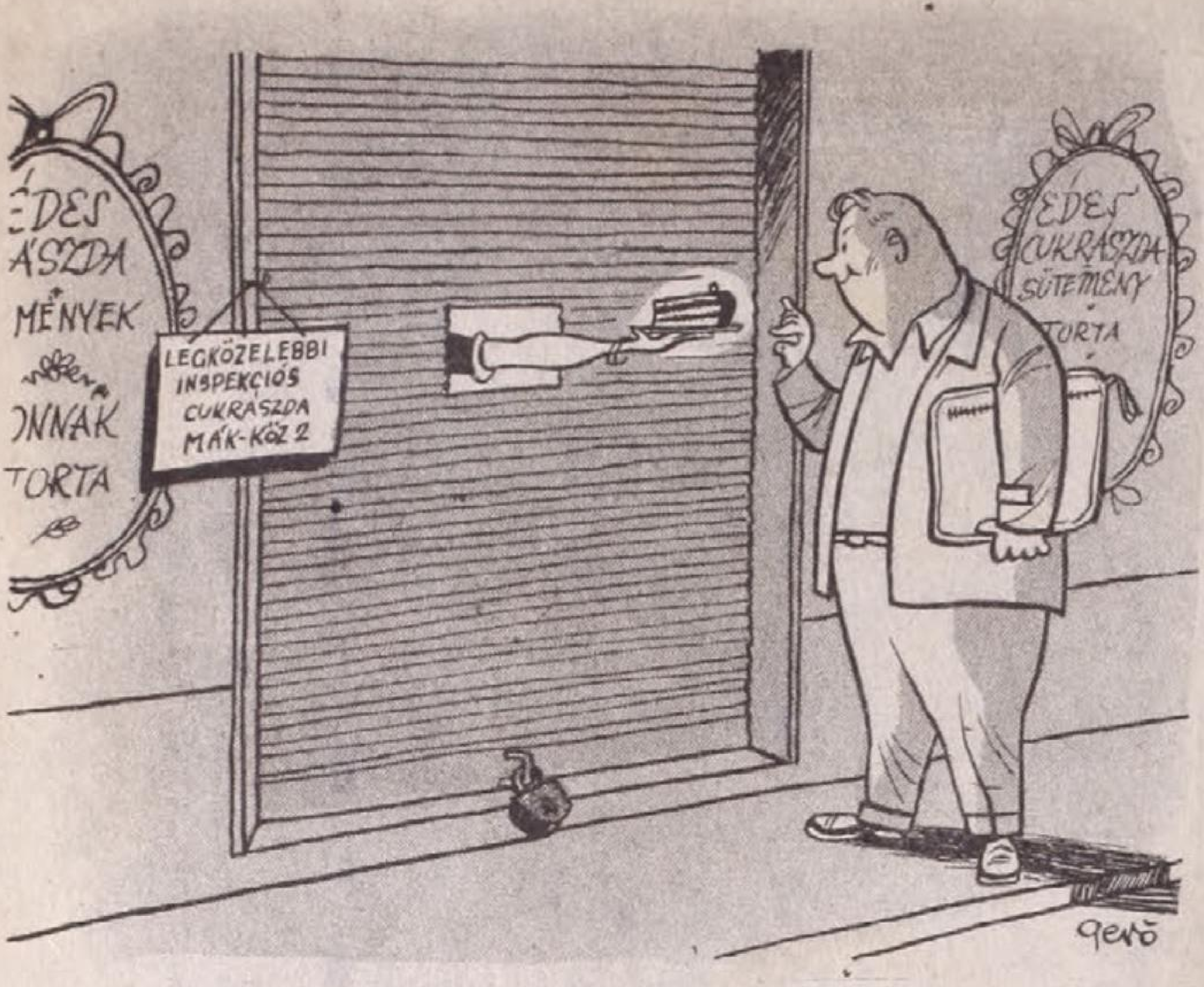

Javaslatunk

Autós rejtvényverseny a Balaton körül

Várnai György rajza

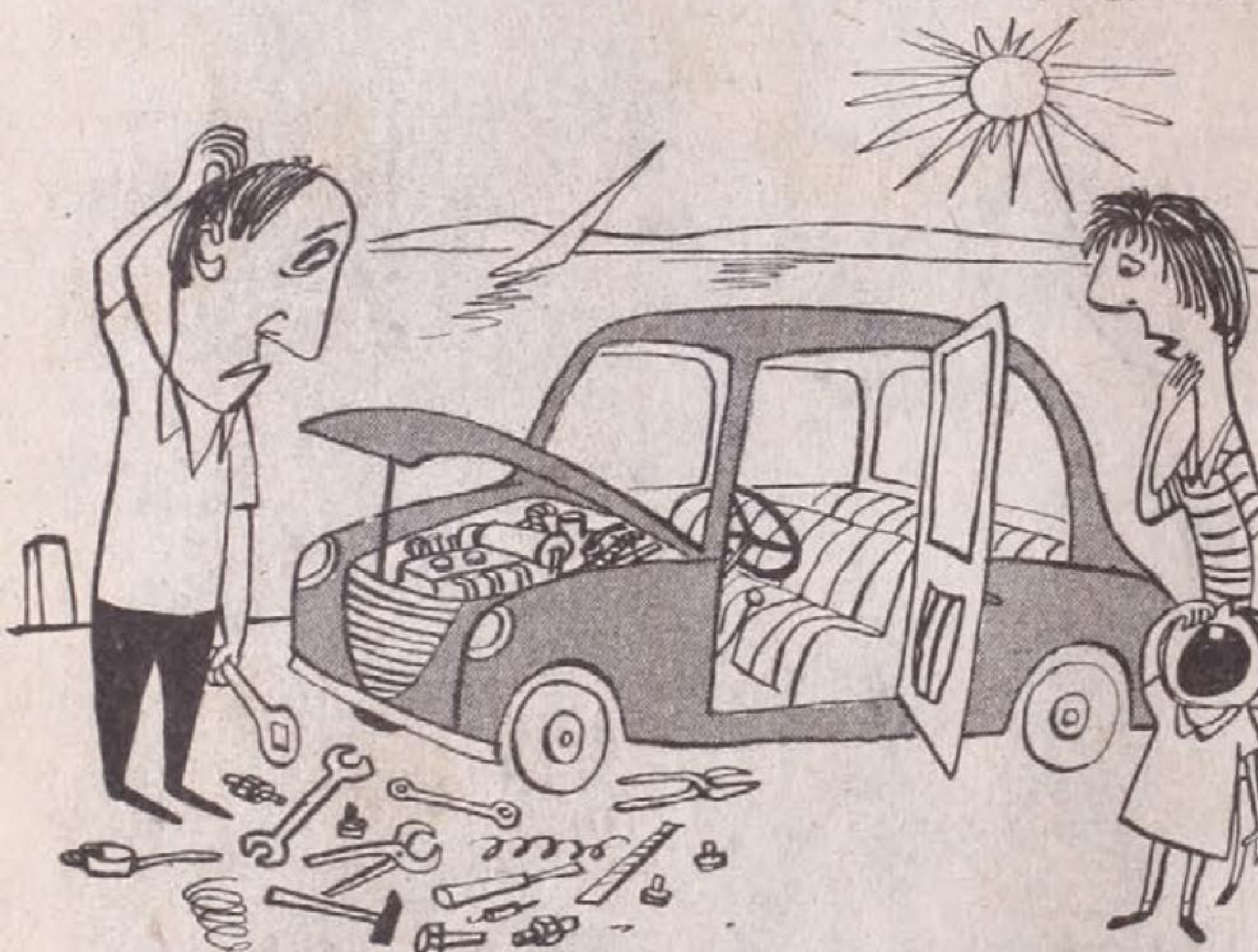

A legnehezebb rejtvény

PÁLYAVÁLASZTÁS

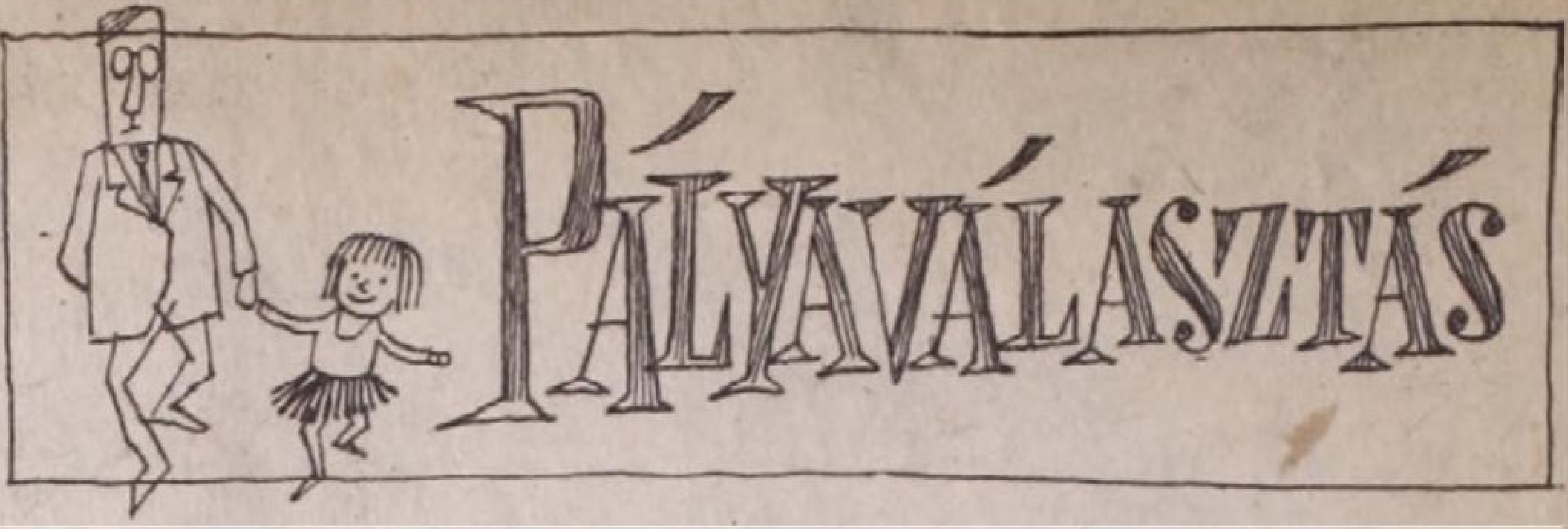

Zsuzsa lányom többízben eldöntötte már, mi lesz a foglalkozása. Ötéves korában a kalauznői és a táncosnői pálya között ingadozott, majd több hétig tartó fontolgatás után úgy határozott, hogy táncosnő lesz. Ebben az időben sokszor forgott, táncolt a tükör előtt és réveteg, szédült csodálkozással gyönyörködött saját ügyességében.

Később zongoraművésznő, majd csillagász akart lenni. Ezután a színésznői pálya felé fordult mohó érdeklődéssel. Az iskolai ünnepélyeken mindig Zsuzsa szavalt. Otthon közismert jeleneteket tanult be játszótársaival. A múlt nyáron aztán a szomszédos utcában, ahol a „színészek" zöme lakott, előadást is rendeztek az egyik ház udvarán. A lakók — apák, anyák és ismerősök — lócákon és székeken élvezték velem együtt gyermekeik izgalmas produkcióját. Az előadásnak nagy közönségsikere volt, amit az is bizonyít, hogy a szomszédos házak kerítésein potyalesők is akadtak.

A napokban ismét a pályaválasztásra tévedt beszélgetésünk. Orvoshoz mentünk, mert Zsuzsának fájt a lába. Az előszobában várakoznunk kellett. Egyedül üldögéltünk a kényelmes karosszékekben, én képeslapokat lapozgattam, Zsuzsa pedig nézelődött. A falakon kép kép hátán. Zsuzsa elmerülten lépett egyik képtől a másikhoz, aztán egyszerre megszólalt:

— Nézd, papám, megint egy meztelen nő. Hogy nem szégyelik az emberek, ilyen képeket kirakni a falra!

— Nincs ebben semmi szégyen; így születtünk — válaszoltam.

Aztán magyaráztam népszokásokról, déli és trópusi öltözékről, strandról, művészi hagyományokról. Közben tűnődve nézegettem az akt elefántcsontszínű bőrét, párnás térdét, csípőjének hajlatát, és megjegyeztem:

— Nézd, milyen szép teste van ennek a nőnek. Így van ez, amíg az ember fiatal. Később persze megcsúnyul mindenki, de azért szeretni és védeni kell az öregeket, mert az öregség olyan, mint a betegség.

— Hát ezt élő nőről festették?

— Élőről.

Zsuzsa újra megpróbálta védeni előbbi álláspontját:

— De papa, hogy' lehet csak úgy meztelenül odaülni egy nőnek?

Megmagyaráztam, hogy vannak fiatal nők, akiknek az a kenyere, hogy modellt állnak, és ez nem szégyen, mert a művészetnek tesznek vele szolgálatot.

Zsuzsa türelmesen végighallgatott, majd gondterhelten megkérdezte:

— De mit csinál, ha megöregszik, hisz akkor megcsúnyul?

Pillanatra eltűnődött, majd szilárd elhatározással hozzátette:

— Nem leszek modell; nem jó pálya. Nem stabil.

És ezzel az akt és a modell problémáját a maga részéről elintézte.

Hajnal Gábor

Tanéveleji ábránd

Schwott Lajos rajza

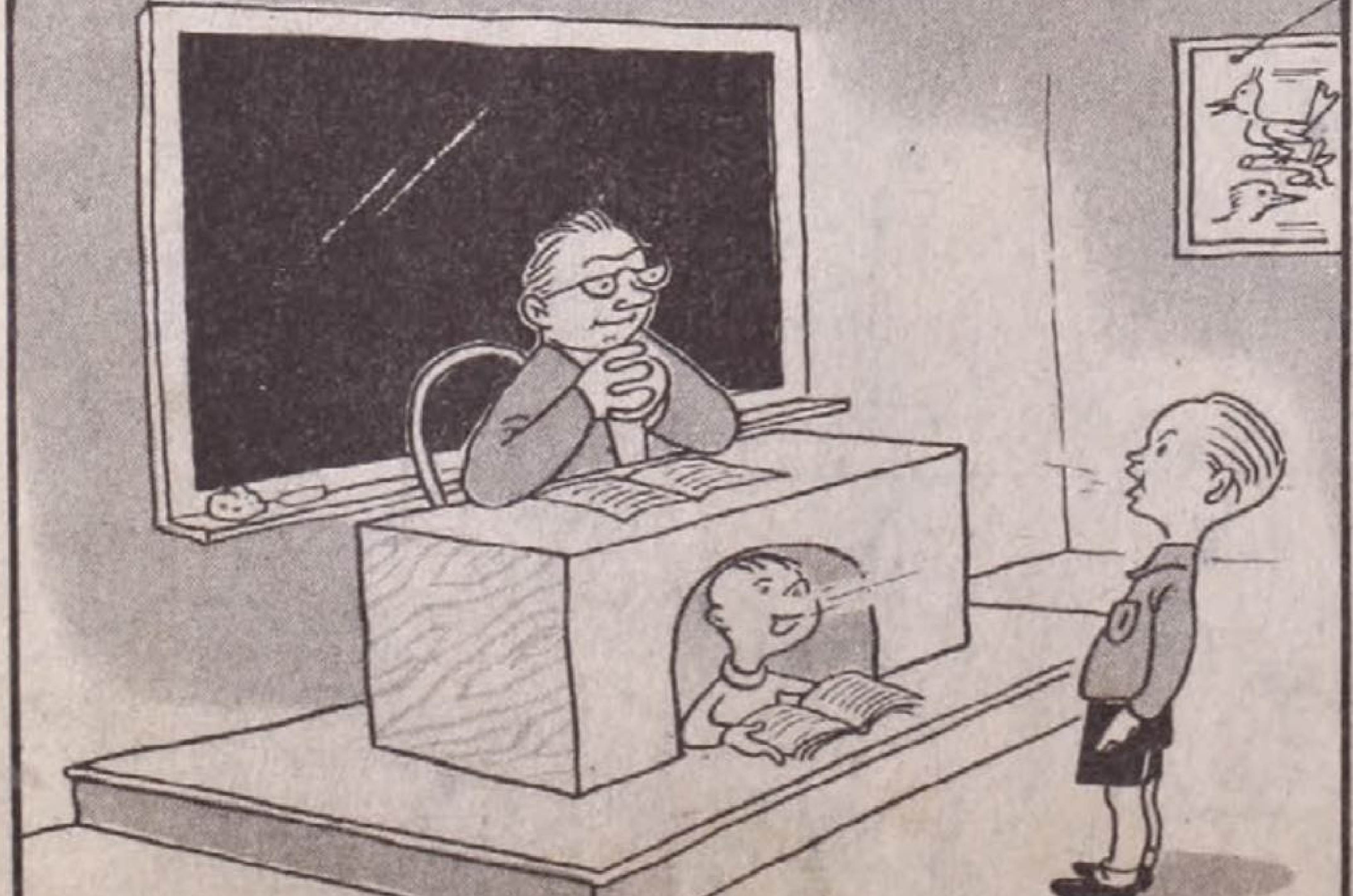

Egy italboltban

Várnai György rajza

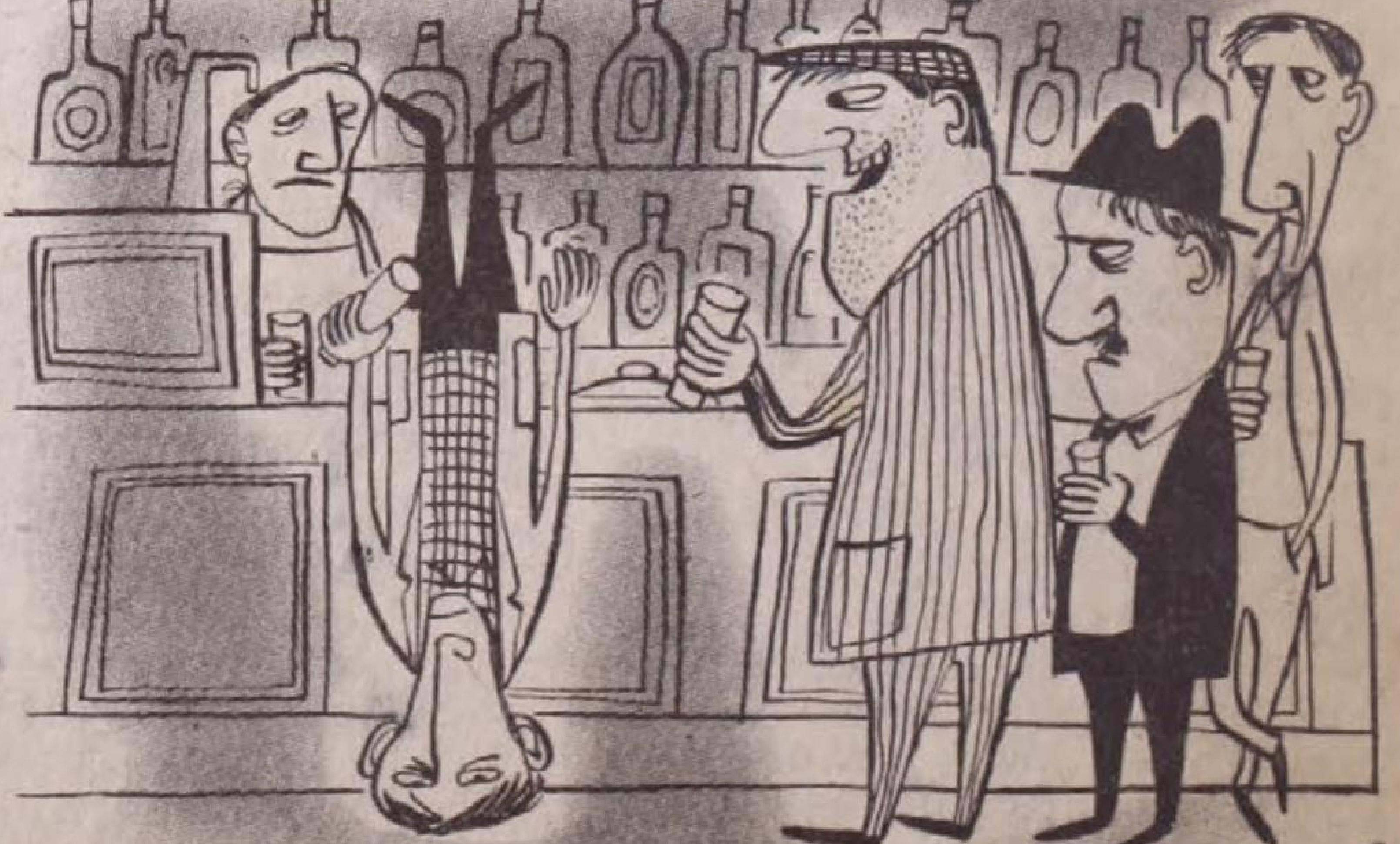

– Nem bírja az italt a hapsi! Már egy pohártól fejreáll!

Kínai partok mentén

Erdei Sándor rajza

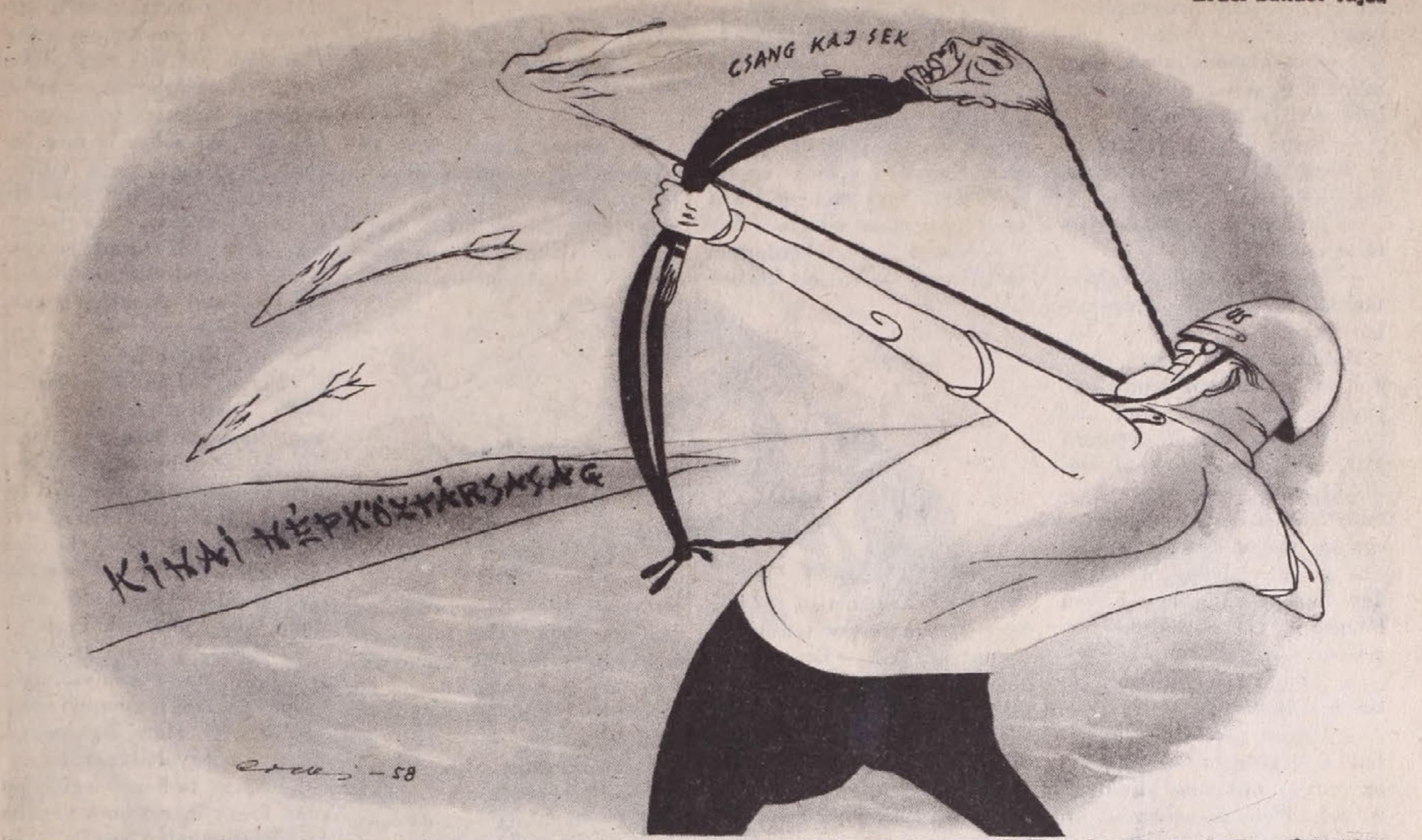

Darázscsípés

Estefelé a kertben sétáltam. Gyönyörű, nyárvégi alkonyat volt, mézízű, illatos csend, csak a darazsak álmosító dongása hallatszott a körtefa felől. Az élet mégis szép, — gondoltam magamban, lustán felnyúltam egy érett, sárga körtéért és ebben a pillanatban éles fájdalom hasított a balkezembe.

— Jaj, megcsípett egy darázs! — ordítottam és rohantam a veranda felé, ahol három nő ült élénk beszélgetésbe merülve, valami kék kosztüm átalakítási esélyeit taglalva.

— Megcsípett egy darázs! — ismételtem, bár nem akartam pánikot kelteni a nők között. Nem is keltettem. Végre a feleségem teljesen érthetetlen higgadtsággal megszólalt:

— Darázs? — kérdezte és nyugodtan várta a választ.

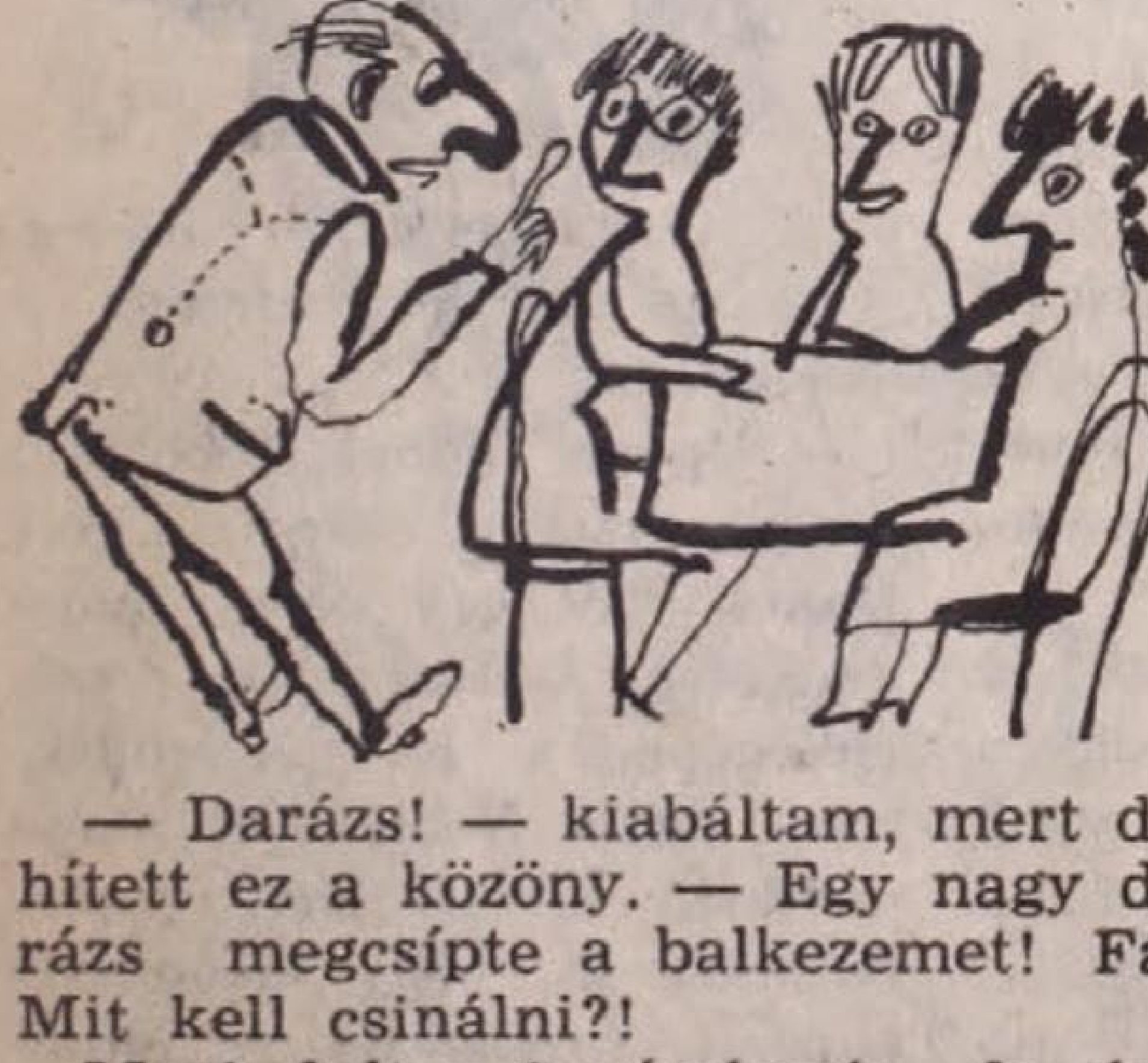

— Darázs! — kiabáltam, mert dühített ez a közöny. — Egy nagy darázs megcsípte a balkezemet! Fáj! Mit kell csinálni?!

Megindult a tanácskozás, de úgy, mintha csak a kék kosztümről beszélgettek volna tovább. Kiderült, hogy amóniákkal kellene bedörzsölni, de az nincs a háznál. Az egyik ecetet javasolt, a másik kölni vizet. Közben nyomkodták az ujjamat, de csak úgy, ímmel-ámmal, hogy mégis érezzem, törődnek velem. Végül megállapodtak az ecetben, bedörzsölték az ujjamat és tovább beszélgettek. Én pedig leültem a kis sámlira, az eresz alá. Igazán nem vagyok érzékeny természet, nem vagyok az a típus, aki mindenáron azt akarja, hogy foglalkozzanak vele, de nagyon fájt a kezem. Eddig is tudtam, hogy a darazsak csípnek, de eddig azt hittem, hogy csak másokat csípnek meg. És tessék, itt van! Most belémdöfte a fulánkját ez a veszedelmes bestia és a méreg már árad szét a szervezetemben. Az egyik Jókai-regény hőse egy légycsípésbe halt bele. Nem mondom, hogy a darázscsípés okvetlenül halálos, de ez nem lehet egy közönséges darázscsípés. Ami így fáj, így lüktet, így hasogat. De ezeknek a nőknek hiába beszélek. Mindjárt jönnek a gyerekszüléssel, hogy az jobban fáj... Hát tehetek én arról, hogy férfinak születtem? Én nem szülök, engem csak a darazsak csípnek, ott, ahol érnek... Jézus-Mária, ez dagad! Feszül, lüktet és dagad... Na, jól nézek ki! Ha ez a dagadás átterjed a karomra, eléri a szívemet, akkor végem...

Odamegyek a nőkhöz és felmutatom a kezemet.

— Dagad... — mondom szenvtelenül és tárgyilagosan, mintha nem is az én kezemről lenne szó.

— Dagad? — kérdi a feleségem szórakozottan. — Akkor teszünk rá egy ecetes borogatást... Ha nem lohad, mutasd meg holnap egy orvosnak... — teszi hozzá lenéző hangsúllyal.

— Orvosnak? — kacagok. — Jól néznénk ki, ha minden vacak darázscsípéssel orvoshoz szaladgálnánk...

Másnap elosonok az orvoshoz. A kézfejem már akkora, mint egy cipó, csakhogy lila. A doktor nem mutat különösebb ijedelmet, felír egy receptet és kéri a következőt. A patikusnő sem tanúsít valami nagy érdeklődést dagadt kezem iránt, megállapítja, hogy a darázscsípés ilyen, és kiszolgáltatja a gyógyszert. Egész nap otthon vagyok és borogatom a kezemet. Új tünet mutatkozik, most már nemcsak fáj, hanem viszket is. A csuklóm is dagadni kezd, megy a szívem felé... A feleségem, persze, nyugodt. Sőt! Rámszól:

— Fiacskám, nem kell azt a borogatást minden percben cserélni. Hadd megmelegedni...

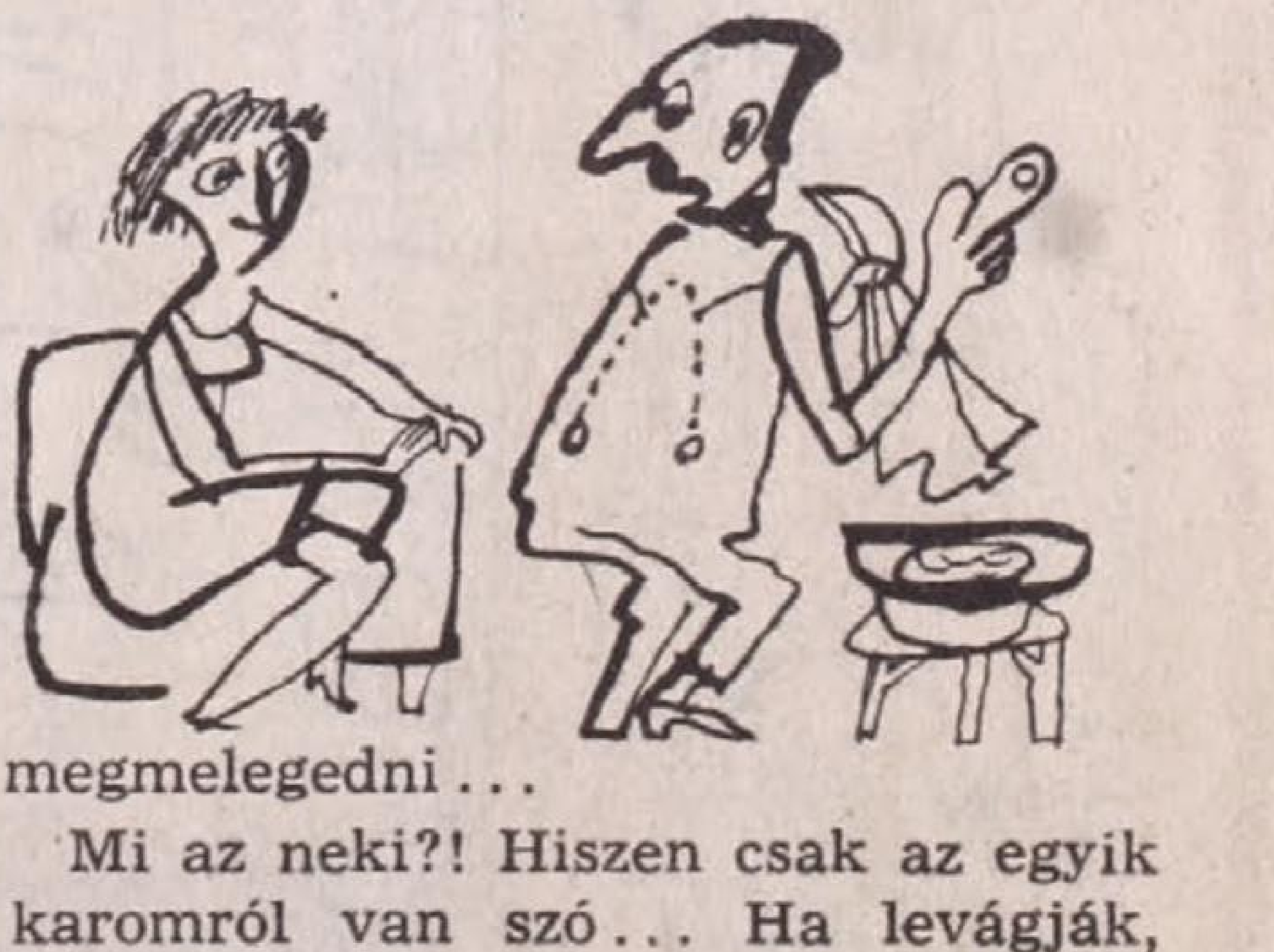

Mi az neki?! Hiszen csak az egyik karomról van szó... Ha levágják, még mindig ott a másik... Egész éjjel vakarózom, meg kell őrülni!

Másnap reggel a nők megállapítják, hogy lohad a kezem. Lohad a majd mit mondtam, micsoda! De hát nem vitatkozom.

Végeredményben, egyedül van az ember.

Gádor Béla

Utazás a MARSBA

Mondhatom; meglepődtem, amikor a minap összetalálkoztam Sajgóvári Szilárd professzorral. Elgondolkozva, vagy inkább gondokba merülten bandukolt a körúton.

— Tiszteletem, professzor úr! — köszöntem rá. — Hogyan, ön itt és nem a Marsban?

A professzor aggodalmasan tárta szét a karját.

— Sajnos, el kellett halasztanunk az indulást bizonytalan időre.

Bólintottam. Hát igen, gondoltam magamban, nem olyan egyszerű az a bolygóközi utazás, ahogyan azt a népszerű újságcikkek beadják az olvasóközönségnek. Csak úgy hipp-hopp beleülni az égi járműbe, egy kis akció, egy kis reakció, s a mi öreg bolygónk máris úgy néz ki, mint egy iskolai földgömb. Óvatosan kérdezgettem:

— Valami hiba csúszott talán a számításba?

— Ugyan kérem! — legyintett a professzor. — Minden az utolsó mikronig stimmelt. A másodperc ezredrészéig kiszámítottuk az időpontot az indulásra, hogy a megfelelő sebesség segítségével éppen összetalálkozzunk a Marssal a pályáján, s le tudjunk szállni, lehetőleg a marsbeli egyenlítő táján. De hát ez most mind halasztást szenved.

— Miért? — kérdeztem csalódottan. — Mi jött közbe?

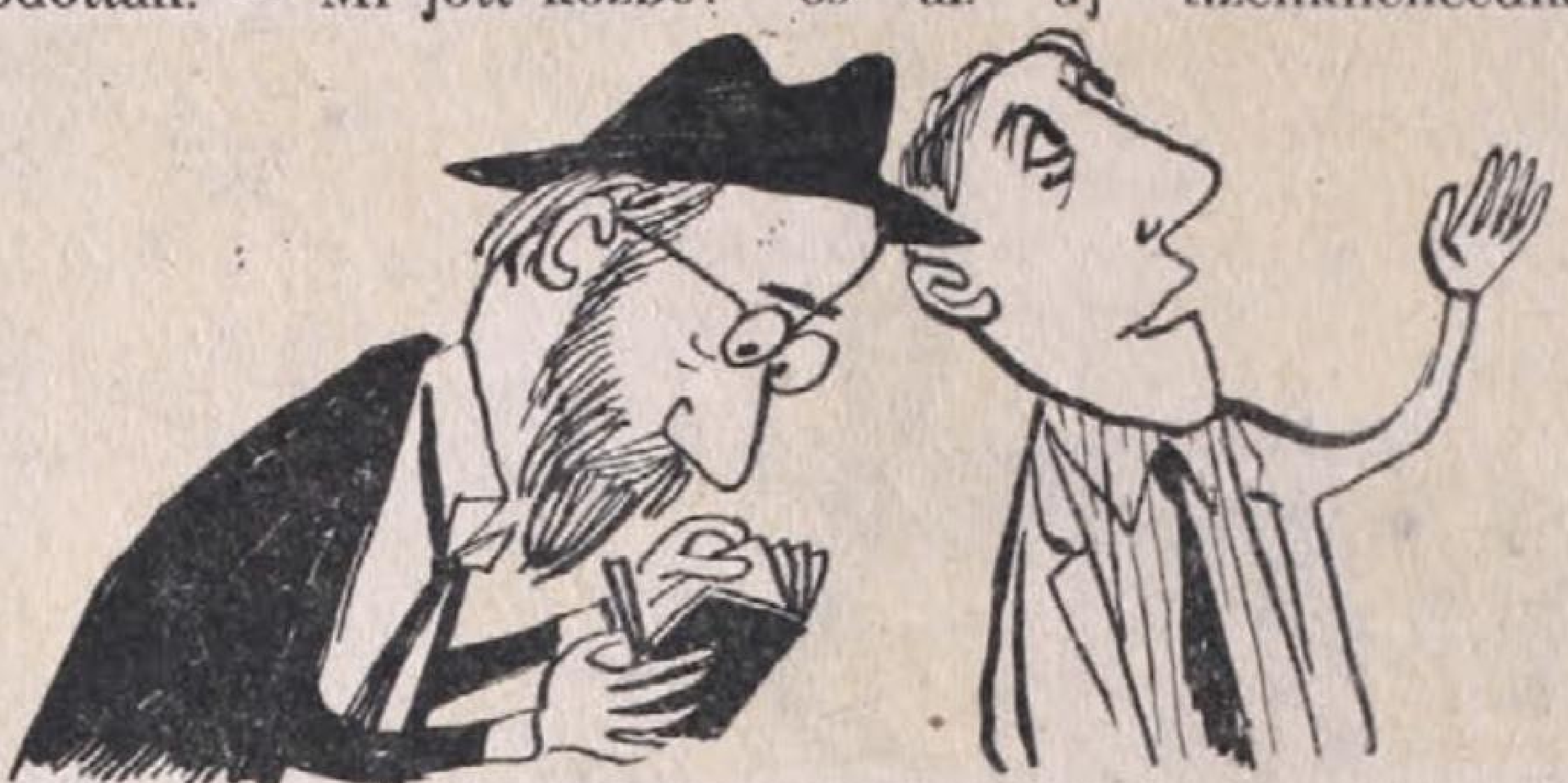

— Egy kellemetlen SZTK-ügy — mondta panaszosan a professzor. — Értesítettek, hogy 617 forint negyvenhat fillér hátralékom van, amelyből 204 forint és hat fillér a bírság és a késedelmi kamat. Tudniillik az új bejárónőnk hó közepén, tizenhetedikén lépett be, de csak négy nap múlva jelentettük be, viszont a régi tizenkettedikén távozott . . . egy pillanat.

Politechnikai oktatás

Hegedüs István rajza

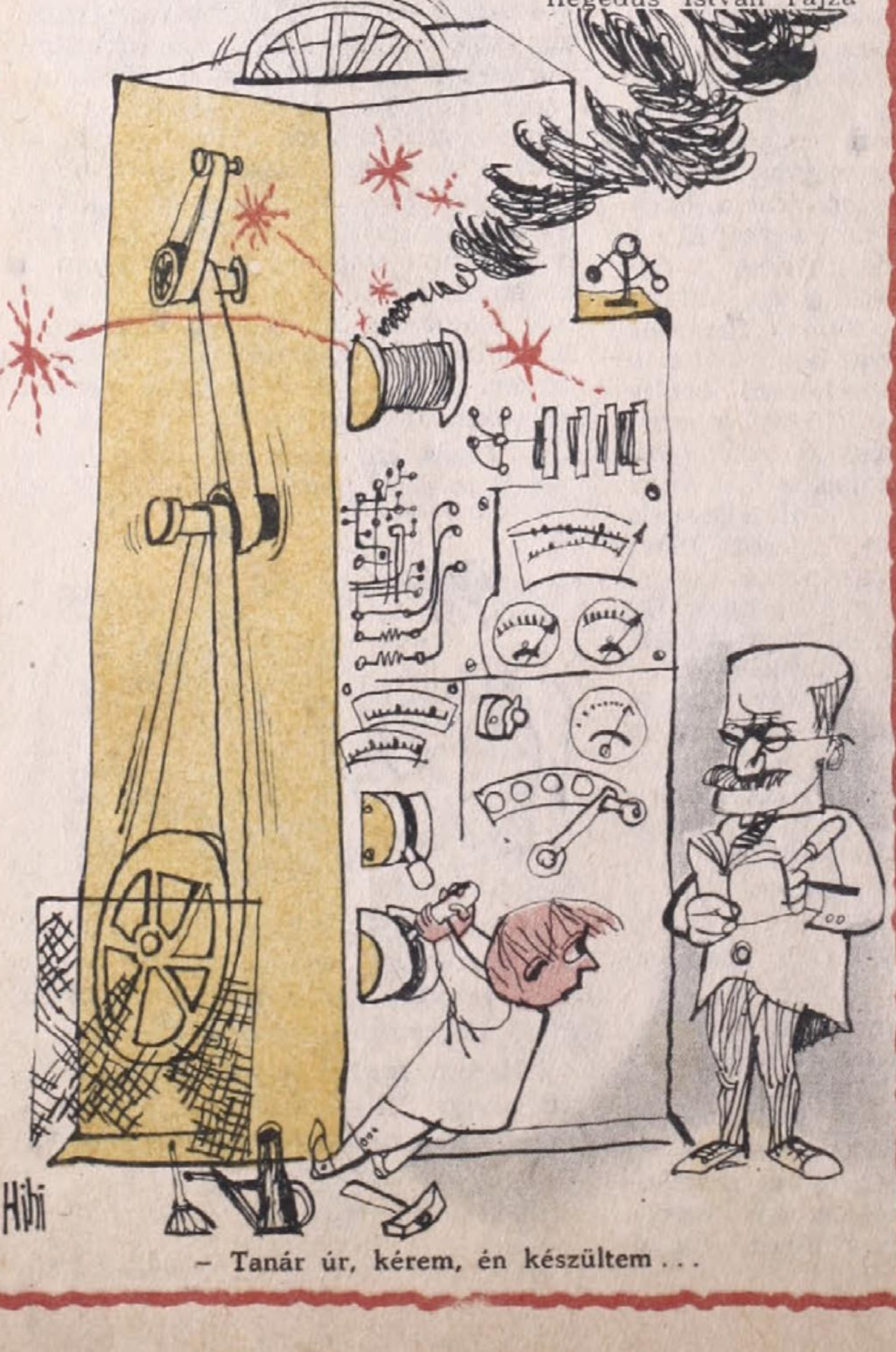

– Tanár úr, kérem, én készültem . . .

Kis naptárt húzott elő a kabátzsebéből, s abban kezdett lapozgatni.

— Igen, jól emlékeztem, a régi tizenhatodikán ment el, és az új tizenkilencedikén jött . . . már most a központban azt állították, hogy én bátralékban vagyok a járulékkal, még a régi miatt, de én bizonyítani tudom, hogy ez nem áll.

Megnyugtattam, hogy az ilyen bürokratikus tévedések eléggé gyakoriak, majd megkérdeztem tőle:

— Mondja, professzor úr, ön szerint van valami Schiaparelli feltevésében, már ami a marsbeli csatornákat illeti? Igaz ugyan, hogy rövidesen a saját szemével győződhet meg a dologról.

A professzor bólintott, aztán izgatottan kezdett beszélni:

— Nem vagyok vak, itt vannak a nyugták. Fellebbeztem, mire töröltek 18 fillért a bírságból, de a késedelmi kamatot felemelték 67 fillérrel. Panasszal éltem.

Legyintettem. Lelkemet kozmikus erők feszítették.

— Ha szabad kérdeznem, hogyan egyenlítik ki az óriási gravitációs különbséget?

A professzor gondolataiba merült, majd hirtelen felkiáltott:

— Igen, kiegyenlítettem minden hátralékomat! Még tizenötödike előtt és most mégis itt állok, tönkre vannak téve az idegeim. Nekem mindig rendben szoktak lenni a dolgaim, így nem mehetek el.

— De hát nincs, aki ezzel az üggyel foglalkozna, amíg a professzor úr a Marsban van?

— Senkiben sem bízom — mondta sötéten a professzor. — Ebben a dologban már annyi csalódás ért. Micsoda emberek vannak!

— Apropó, emberek — vetettem közbe. — Ön szerint van lehetősége annak, hogy a Marsban értelmes lények vannak?

— Értelmesen megmagyaráztam — panaszkodott a professzor — megmutattam a legtöbb nyugtát is. Egy dolog persze lehetséges, hogy az új bejárónő mégsem tizenhatodikán jött, de akkor is még három héttel és vagyok túlfizetésben. A panaszt a főosztály is megvizsgálta és azt mondták, hogy 487 forint hetvennyolc fillérrel tartozom, de jogorvoslattal élhetek tizenöt napon belül.

— És tetszett élni?

— Igen, és az adminisztrációs osztályon közölték velem, hogy tévedés volt, nem 719 forint huszonhat fillérrel tartozom, hanem csak 578 forint kilencvenhat fillérrel, de azt két héten belül ki kell egyenlítenem. Én ezt nem bírom tovább, kiújult az asztmám, alig tudok lélegzeni.

— Nos — csaptam le mosolyogva —, akkor bizonyára meg tudná mondani, mennyi oxigén van a Mars légkörében, ha ugyan egyáltalán van.

— Nem tudom, legfeljebb száz forint hátralékom van, ha ugyan egyáltalán van.

Most már elhatároztam, hogy kíméletlenül tovább kérdezek.

— És a poláris sapkák? Ön szerint zúzmarából, vagy szilárd széndioxidból állnak?

A professzor hosszú gondolkozás után felelt:

— Lehet, hogy valami hátralékban vagyok, de az semmi esetre sem lehet ekkora összeg.

Ekkor már elvesztettem a türelmemet.

— Ugyan minek bíbelődik ennyit ezzel a szamársággal? Önnek van egy sereg matematikusa, elektronikus számológépe, s ha jól emlékszem, egyik Nobel-díját matematikai kutatásaiért kapta. Számítsa ki, hogy mennyivel tartozik, fizesse be, és induljon!

A professzor szomorúan rázta a fejét.

— Már többször megpróbáltam kiszámítani, de mindig más összeg jött ki.

Feleki László

Szegő Gizi:

Bulgáriai rajzos naplóm

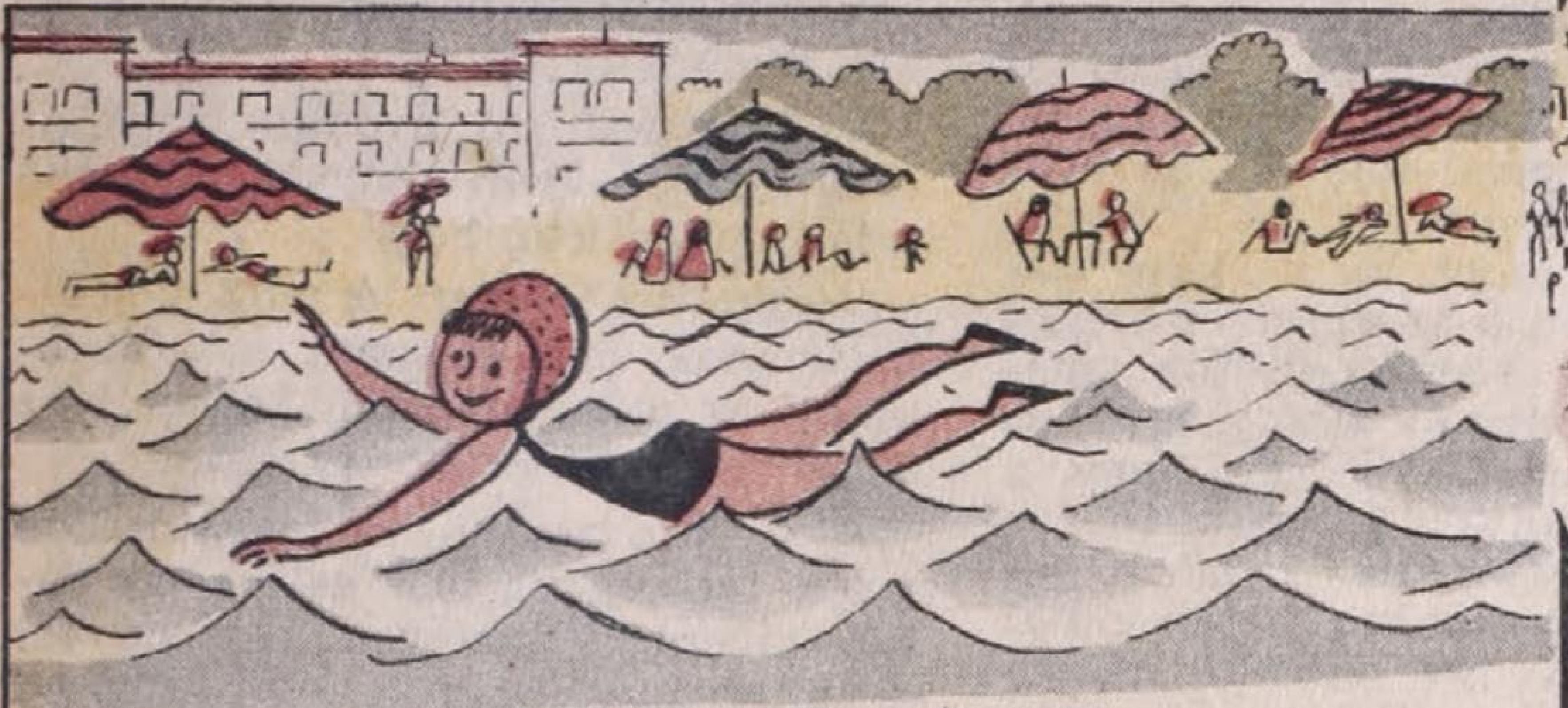

Nálunk nincs ilyen tenger ...

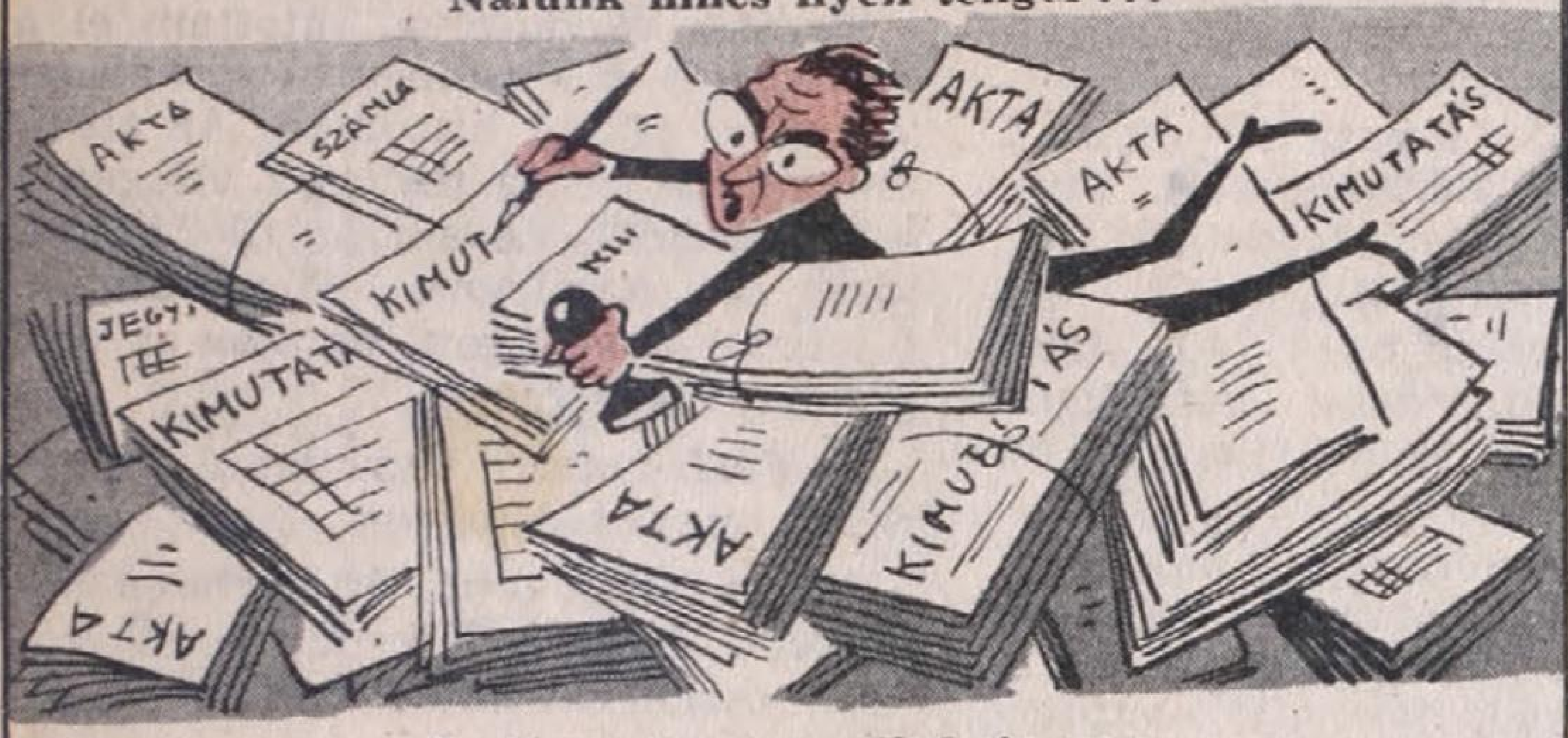
AKTA
SZÁMLA
AKTA
AKTA
KIMUTATÁS
KIMUT
JEGY.
KIMUTATÁ
TÁS
AKTA
KIMUTATÁS
AKTA

... de ilyen tenger náluk is van

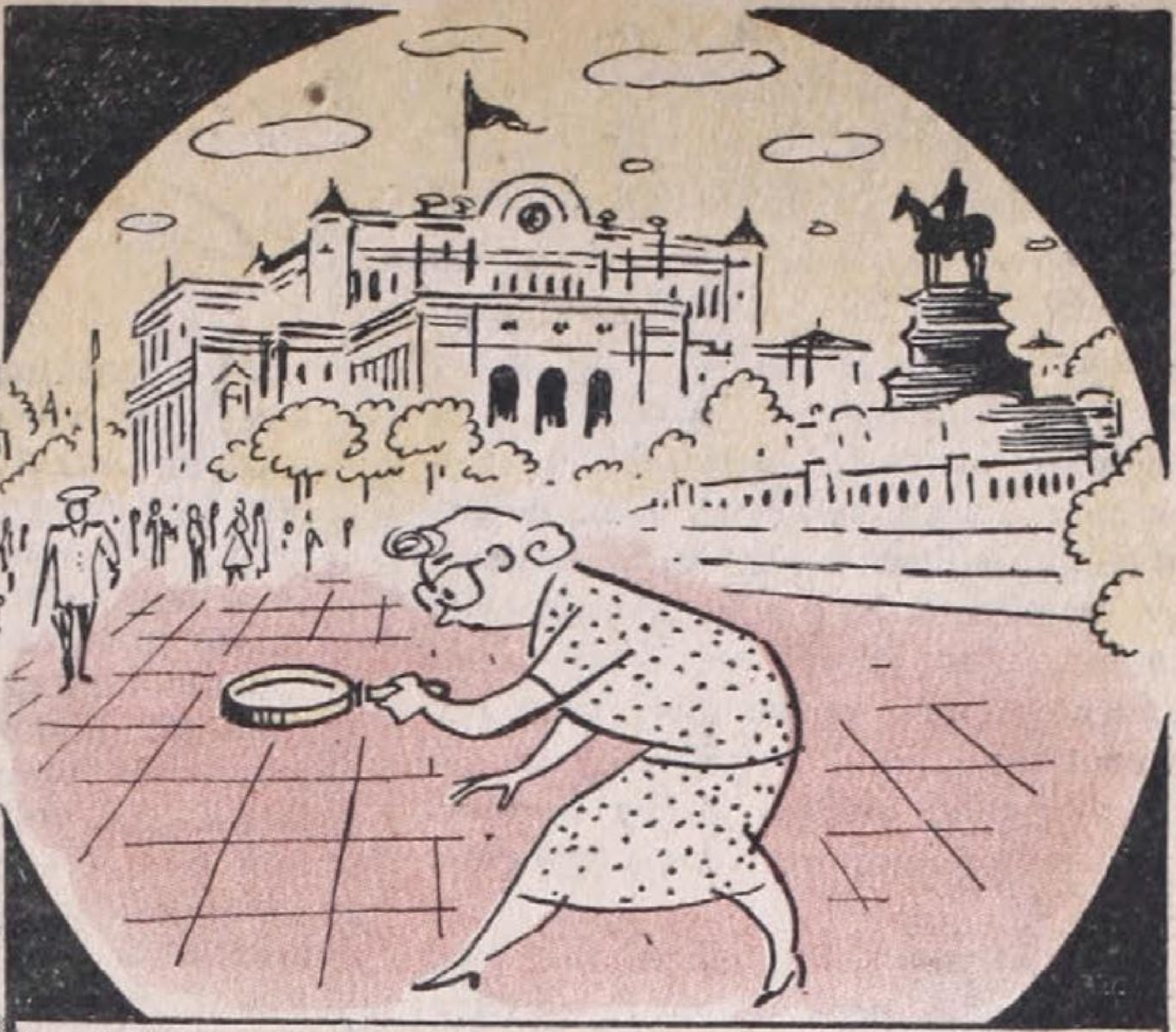

Szófiában kerestem egy kis szemetet, de sehol sem találtam ebből a pesti specialitásból ...

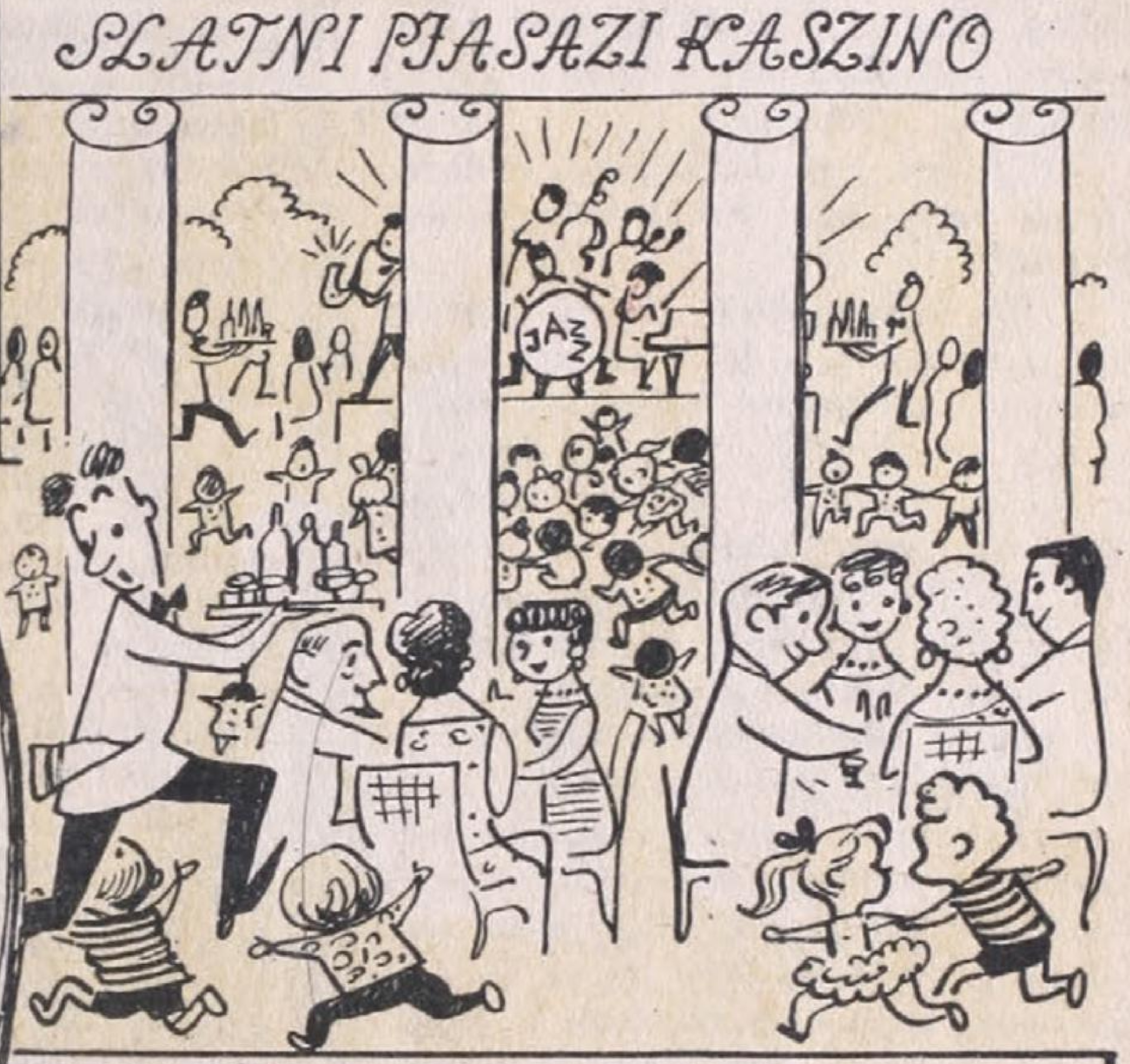
SLATNI PIASAZI KASZINO
JAZZ

Bolgár furcsaság: késő éjjel, a tengerparti kaszinóban valósággal gyermekkongresszusokat tartanak.

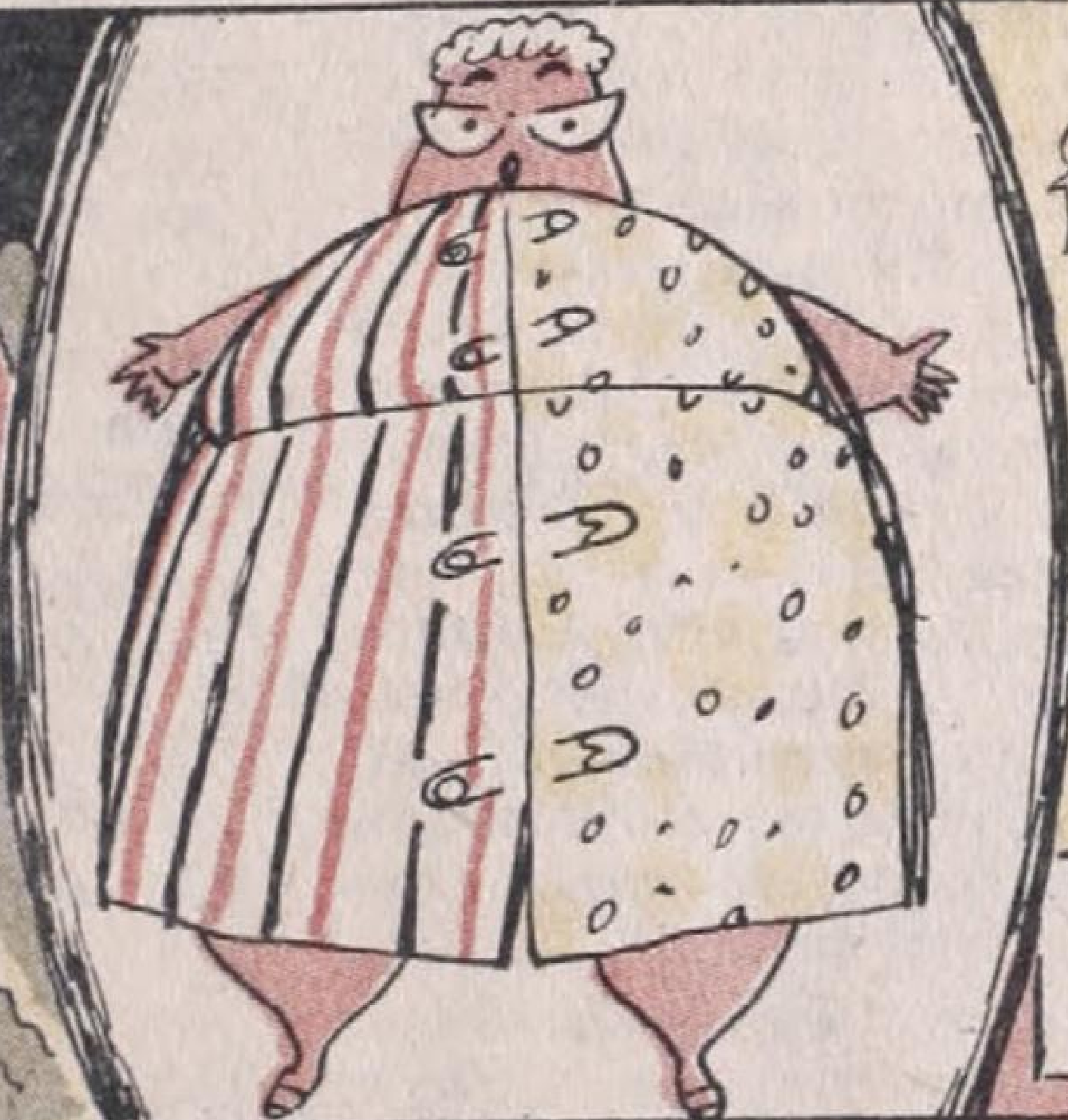

Megkóstoltam minden bolgár ételkülönlegességet. Egyetlen vigaszom, hogy divatos a hordóruha

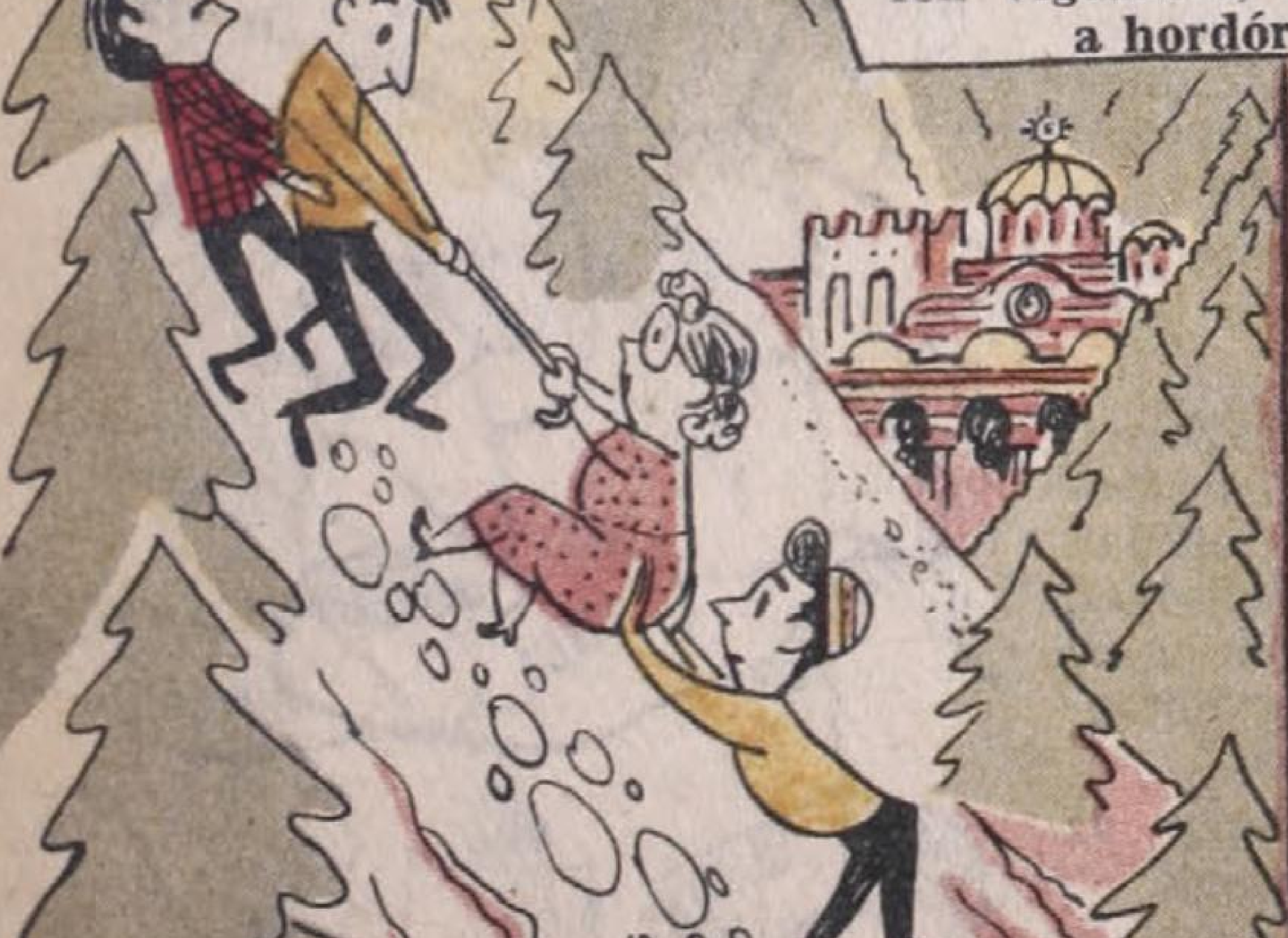

Ezzel a technikával sem sikerült felvinni engem a 3000 méter magas, gyönyörű Rila hegy csúcsára.

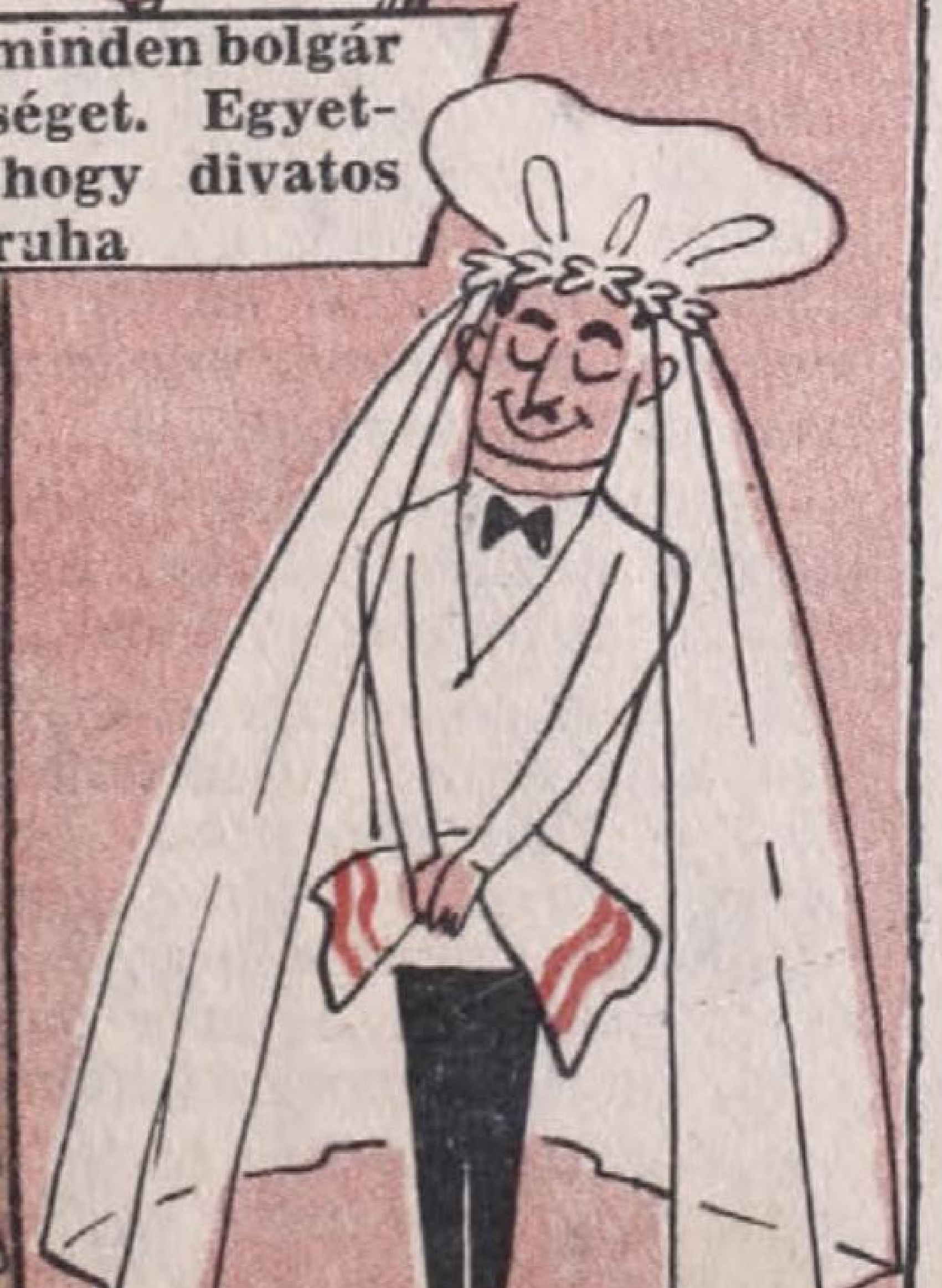

A pincérek olyanok, mint a menyasszonyok: sokáig váratnak magukra.

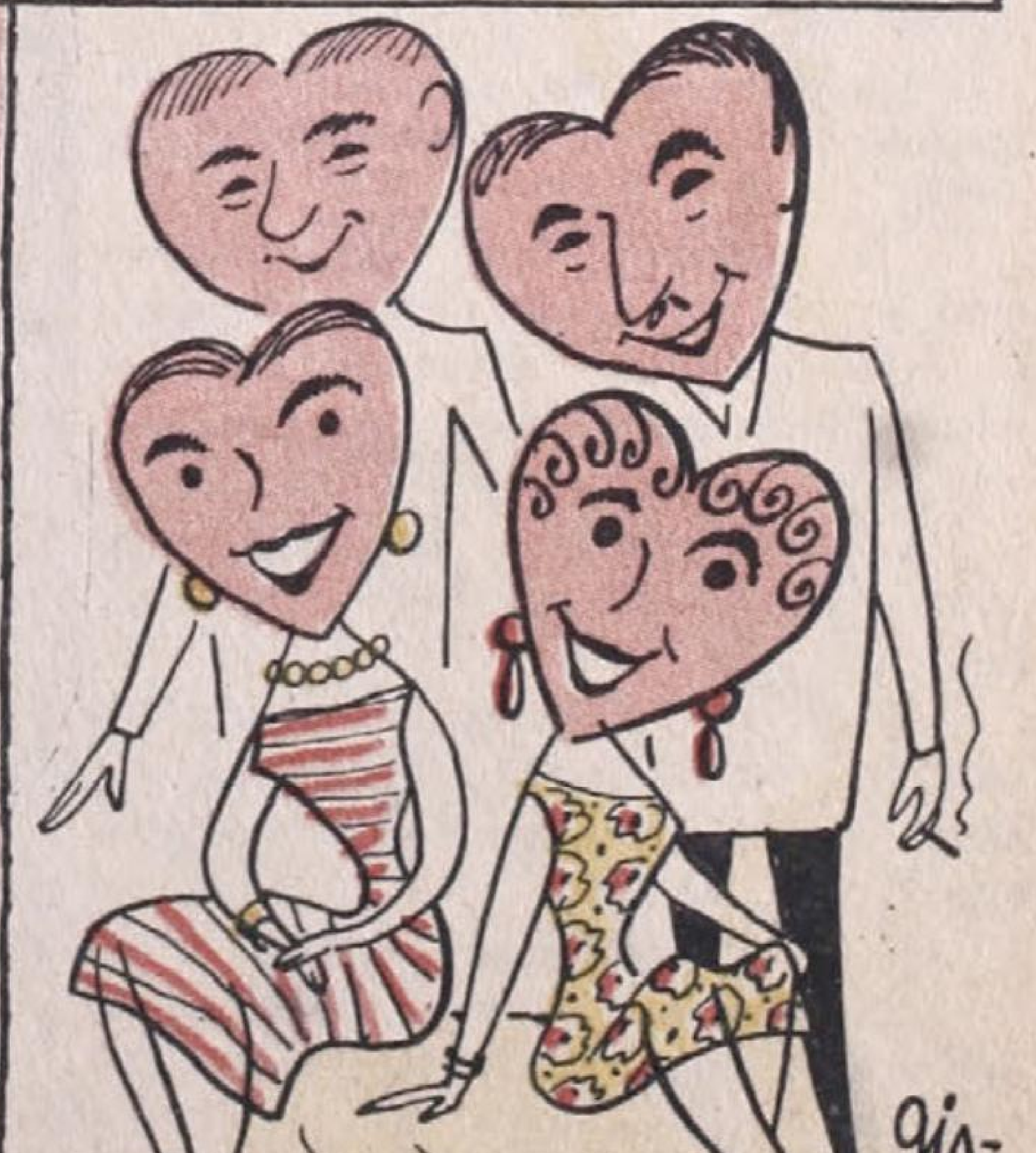

Néhány bolgár portré: csupaszív emberek

Ez azonban nem jelenti azt...

— Kedves kartársak, ebben a hónapban csak Koller kartárs kap prémiumot, ez azonban nem jelenti azt, hogy a többiek rosszul dolgoznak. Általában nem dolgoznak rosszul a kartársak, ez azonban nem jelenti azt, hogy nem dolgozhatnának jobban is, ha kicsit ügyesebben szerveznék meg a munkájukat. Ez azonban nem jelenti azt, hogy akkor mindenki kapna prémiumot, mert prémiumot csak az kap, aki nagyon jól dolgozik, mint például Koller kartárs...

(Az előadó megtörli verejtékező homlokát.)

— Ez azonban nem jelenti azt, hogy Koller kartárs nem tudná megjavítani a munkáját. Ez azonban nem jelenti azt, hogy nem érdemli meg a prémiumot, ó nem, ez a jutalom azonban nem jelenti azt, hogy most már nyugodtan ülhet a babérokon, mert akkor a jövő hónapban már esetleg Sipeki kartárs kap prémiumot...

(Az előadó kigombolja ingét, a szeme ide-oda ugrál, egy pohár vizet beleönt a fülébe.)

— Mondom, esetleg Sipeki kartárs kap prémiumot a jövő hónapban, ez azonban nem jelenti azt, hogy Koller kartárs nem kaphat ismét, ha továbbra is jól dolgozik. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindenki kap prémiumot, aki jól dolgozik, ez azonban nem jelenti azt, hogy nem kapnak prémiumot azok, akik jól dolgoznak...

(Az előadó arca elkékül, levegő után kapkod, a szeme kidülled.)

— Azt hiszem, önöknek semmi kifogásuk sem lehet a döntés ellen, ez azonban nem jelenti azt, hogy nem lehet kifogásuk a döntés ellen, és ez nem jelenti azt, hogy nem lehetnek a döntés mellett... Ez azonban nem jelenti azt, illetve az nem jelenti ezt, még pontosabban: ez nem jelenti azt és az nem jelenti ezt...

(Az előadó zihál, a tekintete tébolyodott, felugrik az asztal tetejére és onnan beszél.)

— Az azonban, hogy „ez azonban nem jelenti azt”, nem jelenti azt, hogy ha nem „azonban”, akkor az „azt” azt jelenti, hogy az. Nem, az „ez azonban” azt jelenti, hogy...

(Az előadó hirtelen megakad, egy pillanatig sötéten néz maga elé, aztán felkacag.)

— Megvan! Az „ez azonban nem jelenti azt” azt jelenti, hogy: egy cica, két cica, száz cica haj, megfogta az icipici egeret...

(Az előadó arca elkomorodik.)

— Ez azonban kartársak, nem jelenti azt, hogy csak egy icipici egeret tud megfogni...

(Mentők sietve megérkeznek és beszállítják a sarki tébolydába.)

(mikes)

Hiánycikk a postahivatalban

A hivatalokban elfekvő témák közül ma vásároltam be a legalaposabban. Azzal kezdem, hogy megjelent egy regényem. Sok időt fordítva arra, hogy szellemes dedikáció díszítse a belső címlapot, tíz példány számára variáltam a szöveget és eléggé járatos kézzel, becsomagoltam valamennyit. Harminc év alatt megtanultam, miképpen kell eleget tenni a posta által felállított követelményeknek és a József körúti ... számú hivatal útján óhajtottam barátaimhoz eljuttatni a „Könyv” feliratú csomagokat. A fiatal, egyébként csinos leány rosszallólag nézett reám, mondván: „Hű, de sok!”

Éppen meg akartam dicsérni gyöngyházszínű körömlakkját, amikor undorral turkálni kezdett új művem példányai között:

— Rossz csomagolás! Alul-felül látszódnia kell, hogy csakugyan könyv, másként nem vehetem fel nyomtatványként.

Elkezdtem érvelni azzal, hogy 1444 óta, amikor is Johann Gutenberg Mainzban nagybátyjának, Gensfleisch Hennének házában felállította könyvnyomdáját, meglehetősen internacionális a könyvek megjelenési formája, miszerint felkérem őt, tapintsa ki, vajon hasonlít-e például hárfára. Sem műveltségem, sem kérésem nem hatotta meg, ezért kényszerültem a „Főnök” feliratú szobába. A főnök — főnöknő volt — panaszlásomat meghallgatva, kifejezésre juttatta, miszerint a másik közegnek nincs igaza, nem az a baj, hogy alul-felül nem lóg ki a könyv, hanem a spárgát úgy kötöttem meg, hogy egyetlen rántással nem bontódik. Miközben ezt kihirdette, ujjai babrálgatni kezdték a bogot, amely azonnyomban pajzánul szétnyílt.

— Ugyebár egyetlen rántással bontódik! A cipőzsinóromat is ilyen lezserül szoktam kötözgetni...

Az eléggé művészi címlapra pillantást sem vetve, mohón nyitotta a borítólapot és amikor azon a bizonyos oldalon meglátta kusza betűimet, pontosan lekottázva szavaim diadalmasságát, harsonázta:

— Nyomtatványként feladandó „darabon”, kézírással való bárminemű feltüntetés szigorúan tilos!

Megkíséreltem megmagyarázni a dedikálás és az autogramadás bizonyos — bár gépesített korunkban eléggé maradi — törvényszerűségét, hivatkoztam arra is, hogy harminc év óta így szoktam és erre még harsogóbb lett kellemes orgánuma:

— Akkor legfőbb ideje, hogy az írókat egy kis rendre szoktassuk.

— Igaz — vallottam —, a feleségem is eleget szid a lógó cipőzsinór miatt...

— Kikérem a viccelődését — morcoskodott és már tárcsázott is és már mondotta is, — némi túlzással bájosnak minősíthető hangon — a főnökök főnökének:

— Bizonyos író nyomtatványként akar feladni olyan könyvet, amelybe sajátkezűleg írta, hogy...

Végére se érhetett érzelmes dedikációmnak, már elsápadt, megráncosodott az arca, zavartan hebegett az apparátusba és kiáltozott reám:

— A kézírást ne bolygassuk, de vegye tudomásul, csak ezt az egy darab kibontott könyvet veszem fel nyomtatványként.

Tovább vándorolva, jutottam el a Rákóczi út és Puskin utca sarkán levő, 80-as számú hivatalba. Az ablak mögött ülő közeg nemcsak elfogadta köszönésemet, de nőhöz illő bájjal, rám is mosolygott. Mondhatnám, huncutul mosolygott, amikor az első példányt kézbevette:

— Férfi-masni! Ügyetlenül kötött, dehát annyi baj legyen.

Ha váratlan öröm ér, hirtelen bőbeszédű leszek és lelkendezve elkezdtem részletezni József körúti kalandomat.

— Sajnos — felelte —, némelyik kollégám még ma se akarja elhinni, hogy a mi célunk a hivatalos ténykedés közben is csak az lehet: segíteni a közönségen, megkönnyíteni a dolgát, mert az nemcsak „fél”, hanem embertársunk is...

És a tíz kötet elindult útjára.

Heppiend. A postán nemcsak „elfekvő áru” található, de hiánycikk is.

Sásdi Sándor

Alkalmi munka

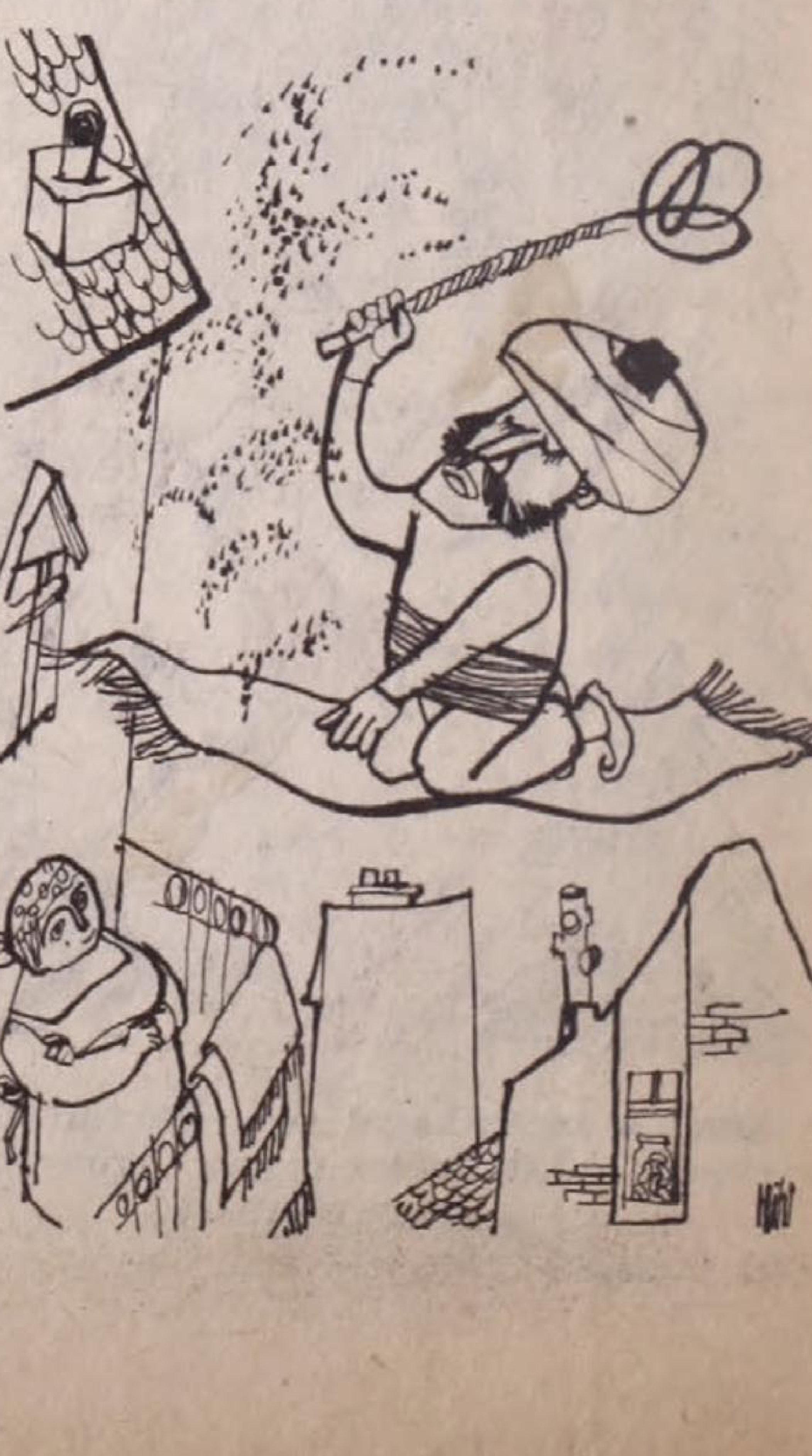

A stréber

Gerő Sándor rajza

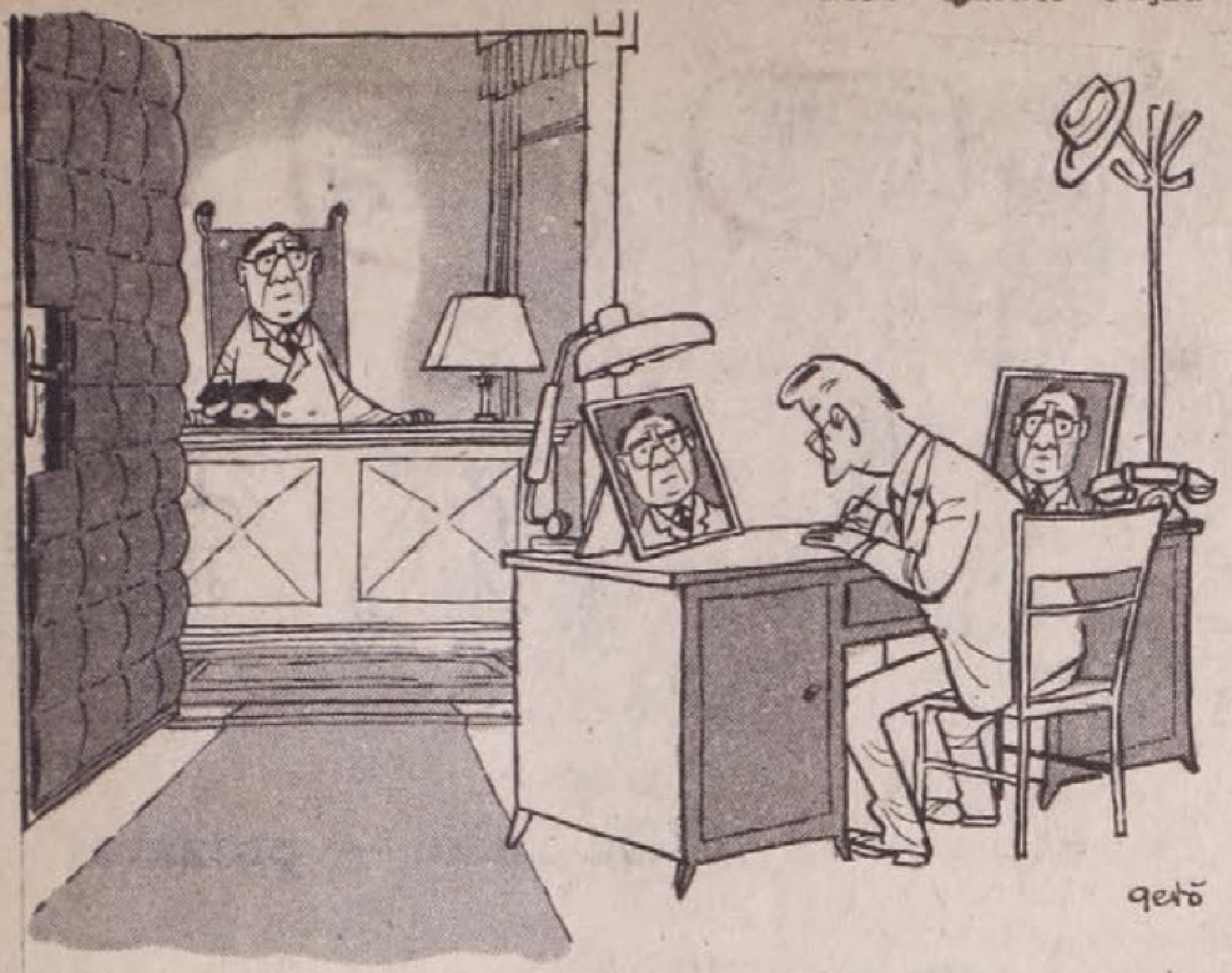

Tápláló kutyaételeket gyártanak

Kaján Tibor rajza

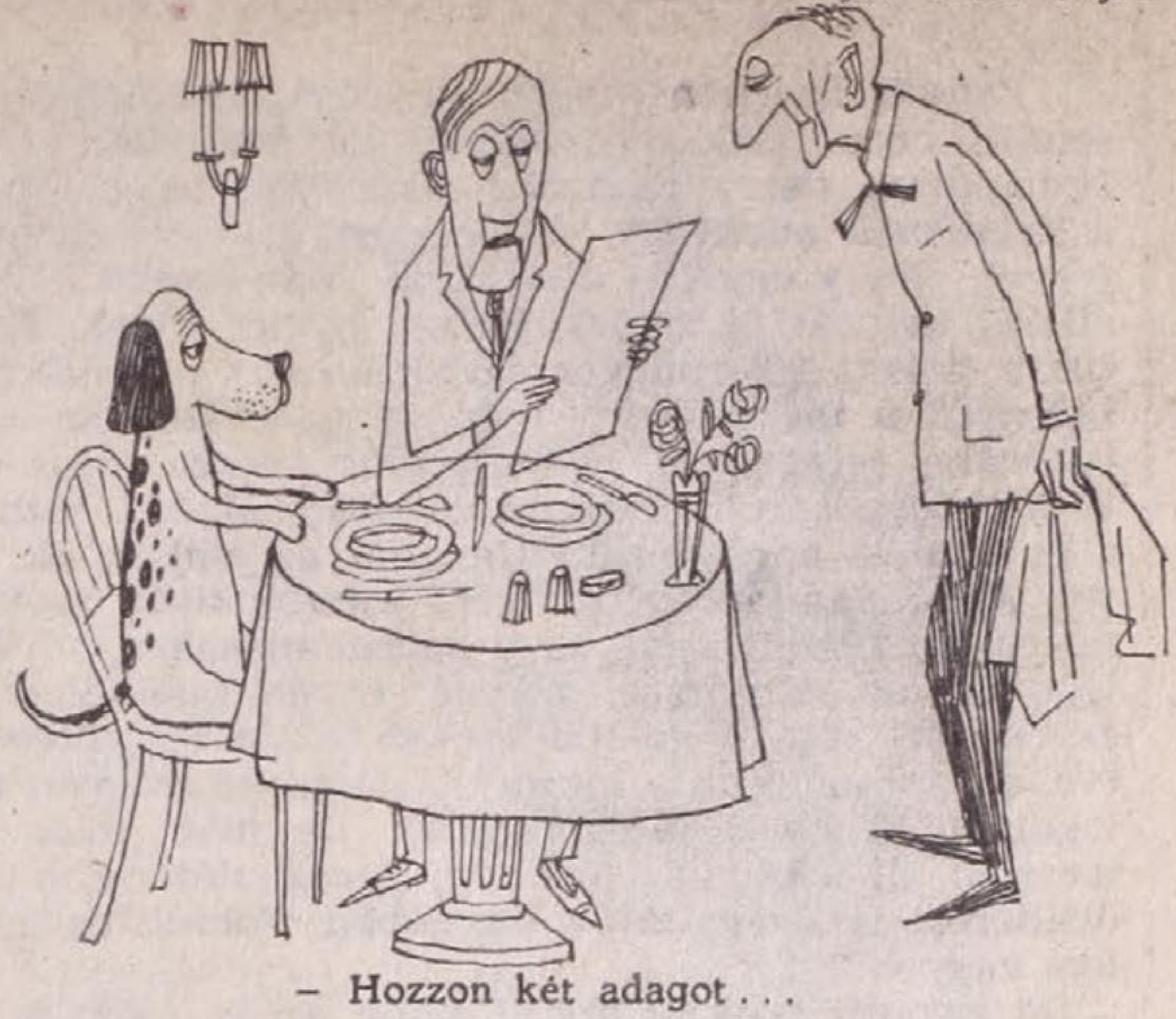

– Hozzon két adagot . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kenéz elmegy az orvoshoz, mert már tíz éve nős, és még mindig gyermek nélkül élnek. Az orvos megvizsgálja és így szól:

— Hát, kérem, reménytelen. Önnek sosem lesz gyereke.

Kenéz bánatosan bólogat:

— Sejtettem, doktor úr. Nálunk ez családi vonás. Az én anyámnak sem volt gyereke . . .

Erre viszont az orvos döbben meg:

— Hát akkor maga hogy jött a világra?

— Én, kérem, az apám második feleségétől származom.

— Mondja, kérem, mit kiabál itt maga összevissza?

— Bocsánat. Én önmagammal diskurálok . . .

— De mért olyan hangosan?

— Tetszik tudni, nagyothalló vagyok.

Pesti „őstermelők”

Mészáros András rajza

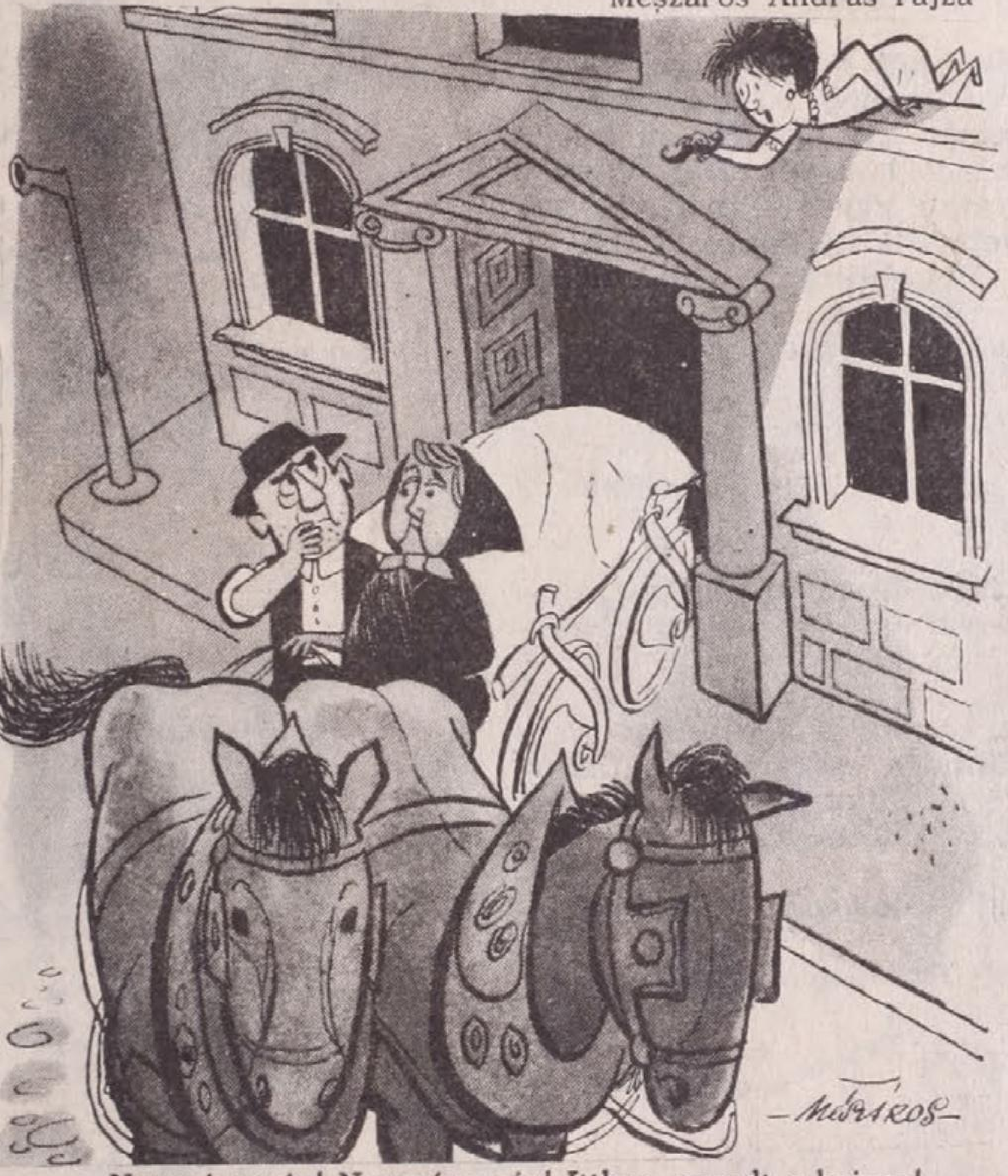

– Nagyságos úr! Nagyságos úr! Itthon maradt a bajusz! . . .

Műanyagok műadatok

Egy igen színvonalas és elegáns kiállítású svájci tudományos folyóirat, a „Kunststoffe-Plastics”, mely címéből is láthatóan a műanyagokkal foglalkozik, statisztikai kimutatásában téves adatokat közölt a magyar műanyagokról. A Magyar Kémiai Kutató Intézet — ahogyan azt a nemzetközi tudományos élet alapszabályai megkívánják — mindjárt előzékenyen írt is a svájci tudományos folyóiratnak és közölte velük a valóságnak megfelelő adatokat. Legnagyobb meglepetésre azonban a svájci tudományos folyóirat köszönet helyett gorombasággal válaszolt, írván, hogy nem érdeklik őket az adatok, mert nem értenek egyet a magyarországi politikai eseményekkel.

Ezekután felhívjuk olvasóink figyelmét, hogyha a Kunststoffe-Plastics című svájci tudományos folyóirat a kezükbe kerül, s abban azt olvassák, hogy Magyarországon tejbegrízből készül a műanyag-esőkabát, a plasztik pedig vecsési savanyított káposztából, ne vegyék készpénznek a dolgot. A svájci tudományos folyóirat műadatai ugyanis nyilvánvalóan politikai tökfőzelékből készülnek . . .

Relativitás

Szűr-Szabó József rajza

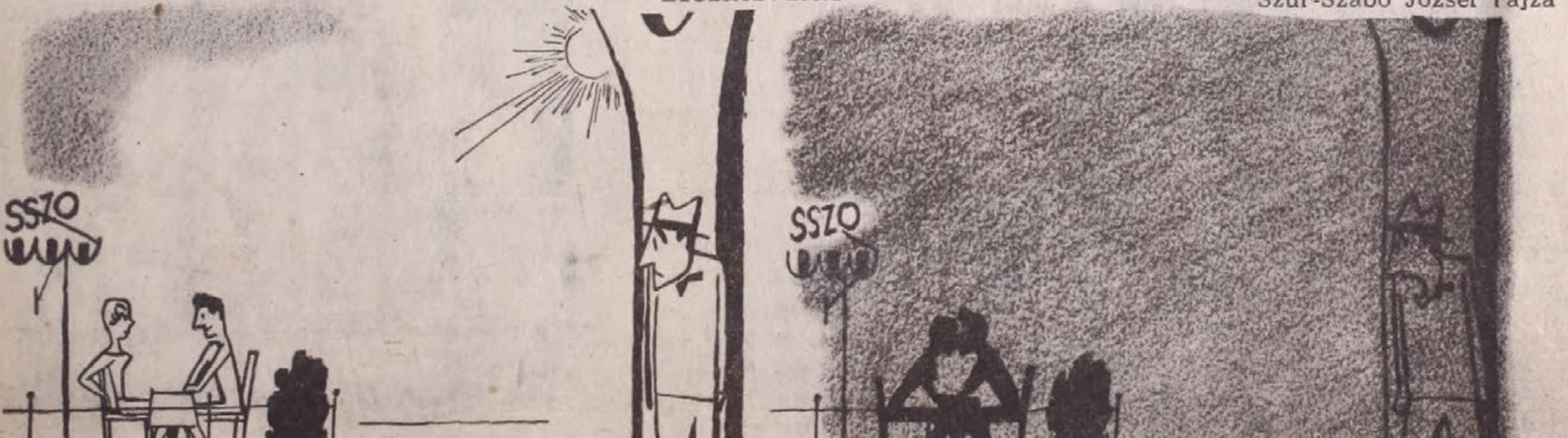

– Még semmit sem látok! . . .

– Most már mindent látok! . . .

Pesti tudósítónktól

Vannak az életnek apró bosszúságai, amelyek rendszerint orvul érik a lelkileg felkészületlen embert. Nyugodtan, tiszta lelkiismerettel ülök az autóbuszon, a kalauznak adok egy kétforintost, s kérek egy vonaljegyet, amely egy forintba kerül. Már amikor a kalauz elkezd kotorászni a táskájában, gyanút fogok. Ez nem tiszta dolog, egy rongyos egyforintosért az ember csak belenyúl a táskájába, s már ad is vissza. De nem, ő kotorász, csörömpöl, számol. Már tudom, mire megy ki a dolog. Apróban ad vissza! Rám akarja sózni összes elfekvő aprópénzeit. Ugyanaz az ember, aki nemrég szerényen aprópénzt kért mindenkitől, most már nyeregben érzi magát, nem szorul másokra, sőt fölöslege is van. Kotorász, számol, és én már csak azért szurkolok, hogy legalább legyen közte egy ötvenfilléres, az aprópénz arisztokratája, vagy ha az nem megy, legalább öt húszfillérest kapjak. De nem, főleg tízfilléresből áll a csomó. Sőt, hogy porig alázzon, még két ötfillérest is elvegyített a csomóban. Feldúlt és tehetetlen vagyok.

De egyszer bosszút állok! Eljön az én időm is. Száz darab lyukas kétfillérest gyűjtök össze kis papírzacskóba, átnyújtom majd a kalauznak és könnyedén odavetem:

— Kérek egy kétforintos átszállót!

Mint a nukleáris eszmék iránt nagy rokonszenvvel viseltető laikus szerettem volna megvásárolni Heisenbergnek, a nagy atomtudósnak *„A mai fizika világképe”* című, nemrég megjelent könyvét. Úgy látszik, érdeklődési körömmel nem állok egyedül, mert egy sereg könyvesboltban a következők történtek velem:

— Nincs meg véletlenül Heisenberg: a Mai fizika világképe című könyve? — kérdeztem.

— Nincs kérem, már régen elfogyott.

A következő boltban:

— Nincs meg véletlenül...? Heisenberg...?

— Nincs! Hol él, uram?

Mindenesetre vettem egy népszerű csillagászati könyvet, hogy megtudjam, hol élek.

Ami közéletünk rövidítéseit illeti, valaha azt hittem, hogy a Pikosz, a Barnevál és a Főkuci után már nem képzelhető el további emelkedés, elértük a csúcsot.

Most kiderült, hogy átkos kispolgári kapituláns szellem uralkodott el rajtam. Minden csúcs megjavítható, túlszárnyalható, amint azt Herb Elliot a minap az 1500 méteres síkfutásban is bebizonyította.

Két új rövidítésről értesültem.

Az egyik: Köpti. Központi Pedagógiai Továbbképző Intézet.

A másik: Bupti. Budapesti Pedagógiai Továbbképző Intézet.

Köpti és Bupti.

Álomnak is szép.

F. L.

Pörkölt — kézirattal

Mihályfi Ernő, aki most magas kormánykitüntetést kapott, még fiatal hírlapíró korában, a Fészek Club kertjében ebédelni készült. Közben zsebéből kéziratot vett elő s olvasni kezdett.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte a pincér, aki már öreg is volt, feledékeny is volt, a hallása sem volt a legkitűnőbb.

Mihályfi felnézett a kéziratból, kezébe vette az étlapot s pörköltöt rendelt, galuskával. Azután újból belemélyedt a kéziratba. Az idő múlt, eltelt egy fél óra, a pincér nem hozta az ebédet, Mihályfi se vette észre az idő múlását, tovább olvasott. Egyszerre csak a pincér észbekap, kirohan a konyhába s viszi az ebédet Mihályfinak. Egy pár virslit tormával tett le az asztalra. Mihályfi felrévedt, ránéz az ételre, szigorúan ránéz a pincérre:

— Mustárral kértem — mondotta, és újból elkezdett olvasni.

Vágyakozás

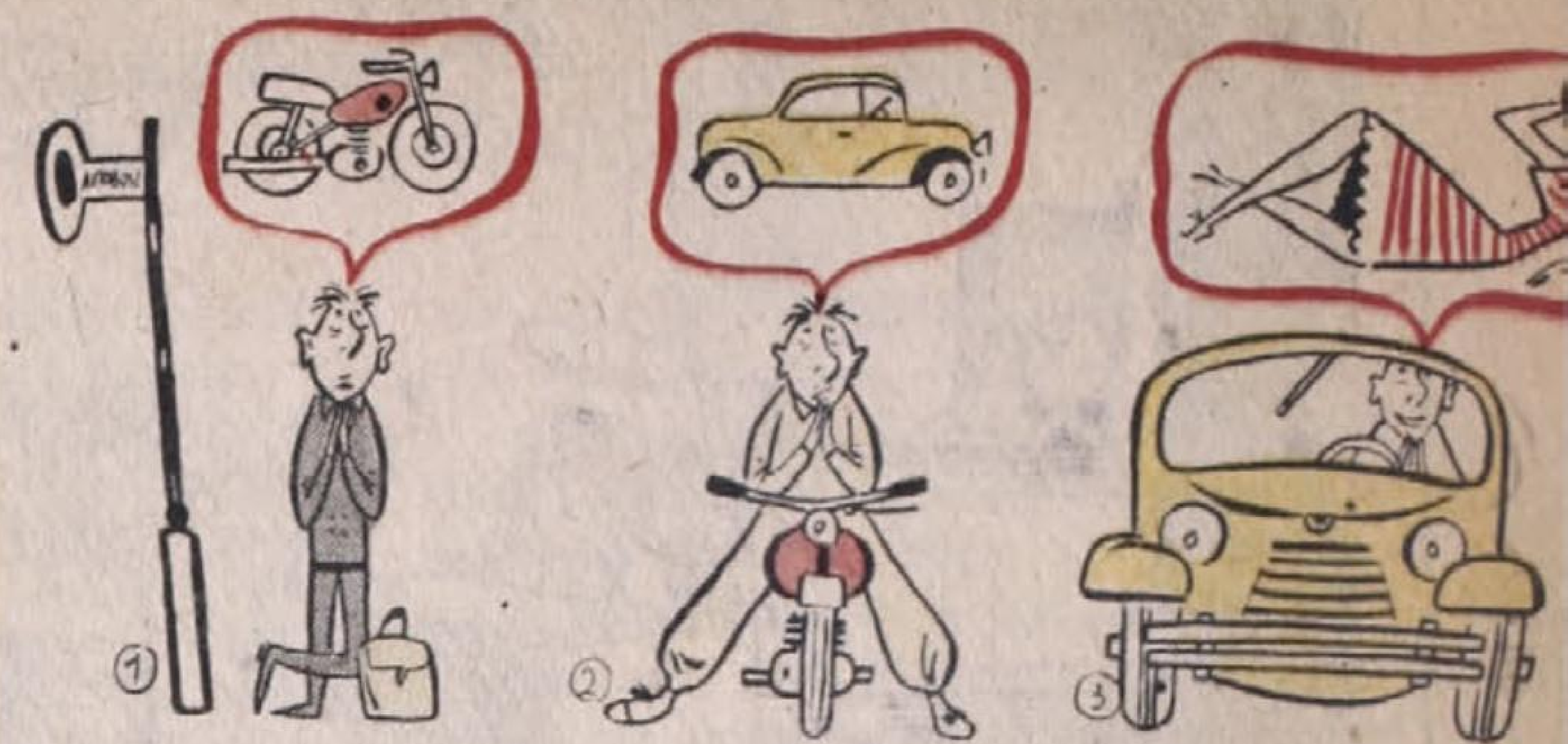

Tánczene — prózával

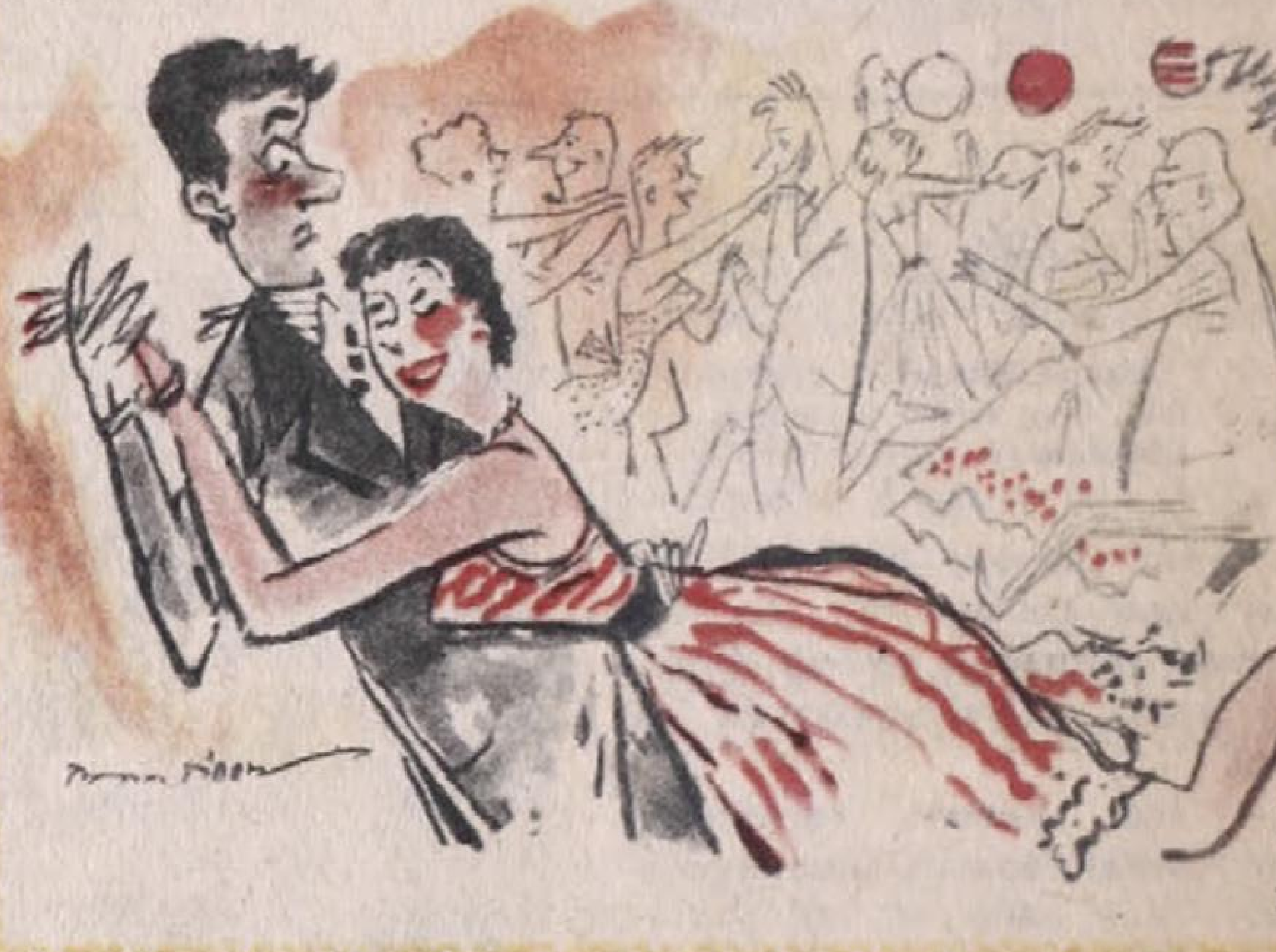

– Ugy
Ápisznál
úgy kéne
nak egy r

Az első kimaradás

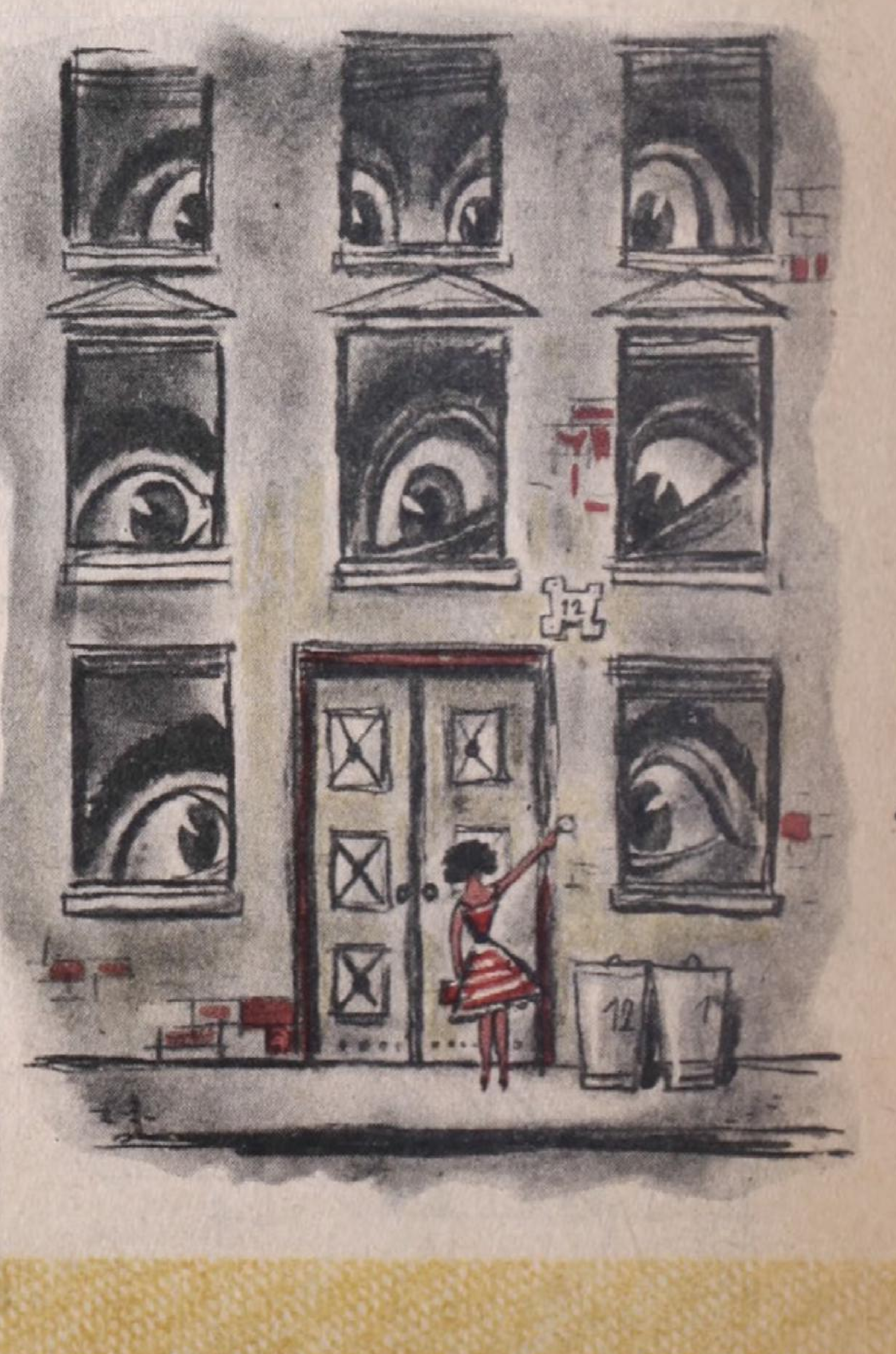

Pesti tudósítónktól

Vannak az életnek apró bosszúságai, amelyek rendszerint orvul érik a lelkileg felkészületlen embert. Nyugodtan, tiszta lelkiismerettel ülök az autóbuszon, a kalauznak adok egy kétforintost, s kérek egy vonaljegyet, amely egy forintba kerül. Már amikor a kalauz elkezd kotorászni a táskájában, gyanút fogok. Ez nem tiszta dolog, egy rongyos egyforintosért az ember csak belenyúl a táskájába, s már ad is vissza. De nem, ő kotorász, csörömpöl, számol. Már tudom, mire megy ki a dolog. Apróban ad vissza! Rám akarja sózni összes elfekvő aprópénzeit. Ugyanaz az ember, aki nemrég szerényen aprópénzt kért mindenkitől, most már nyeregben érzi magát, nem szorul másokra, sőt fölöslege is van. Kotorász, számol, és én már csak azért szurkolok, hogy legalább legyen közte egy ötvenfilléres, az aprópénz arisztokratája, vagy ha az nem megy, legalább öt húszfillérest kapjak. De nem, főleg tízfilléresből áll a csomó. Sőt, hogy porig alázzon, még két ötfillérest is elvegyített a csomóban. Feldúlt és tehetetlen vagyok.

De egyszer bosszút állok! Eljön az én időm is. Száz darab lyukas kétfillérest gyűjtök össze kis papírzacskóba, átnyújtom majd a kalauznak és könnyedén odavetem:

— Kérek egy kétforintos átszállót!

Mint a nukleáris eszmék iránt nagy rokonszenvvel viseltető laikus szerettem volna megvásárolni Heisenbergnek, a nagy atomtudósnak *„A mai fizika világképe”* című, nemrég megjelent könyvét. Úgy látszik, érdeklődési körömmel nem állok egyedül, mert egy sereg könyvesboltban a következők történtek velem:

— Nincs meg véletlenül Heisenberg: a Mai fizika világképe című könyve? — kérdeztem.

— Nincs kérem, már régen elfogyott.

A következő boltban:

— Nincs meg véletlenül...? Heisenberg...?

— Nincs! Hol él, uram?

Mindenesetre vettem egy népszerű csillagászati könyvet, hogy megtudjam, hol élek.

Ami közéletünk rövidítéseit illeti, valaha azt hittem, hogy a Pikosz, a Barnevál és a Főkuci után már nem képzelhető el további emelkedés, elértük a csúcsot.

Most kiderült, hogy átkos kispolgári kapituláns szellem uralkodott el rajtam. Minden csúcs megjavítható, túlszárnyalható, amint azt Herb Elliot a minap az 1500 méteres síkfutásban is bebizonyította.

Két új rövidítésről értesültem.

Az egyik: Köpti. Központi Pedagógiai Továbbképző Intézet.

A másik: Bupti. Budapesti Pedagógiai Továbbképző Intézet.

Köpti és Bupti.

Álomnak is szép. **F. L.**

Pörkölt — kézirattal

Mihályfi Ernő, aki most magas kormánykitüntetést kapott, még fiatal hírlapíró korában, a Fészek Club kertjében ebédelni készült. Közben zsebéből kéziratot vett elő s olvasni kezdett.

— Mivel szolgálhatok? — kérdezte a pincér, aki már öreg is volt, feledékeny is volt, a hallása sem volt a legkitűnőbb.

Mihályfi felnézett a kéziratból, kezébe vette az étlapot s pörköltöt rendelt, galuskával. Azután újból belemélyedt a kéziratba. Az idő múlt, eltelt egy fél óra, a pincér nem hozta az ebédet, Mihályfi se vette észre az idő múlását, tovább olvasott. Egyszerre csak a pincér észbekap, kirohan a konyhába s viszi az ebédet Mihályfinak. Egy pár virslit tormával tett le az asztalra. Mihályfi felréved, ránéz az ételre, szigorúan ránéz a pincérre:

— Mustárral kértem — mondotta, és újból elkezdett olvasni.

Toncz Tibor:

Tus és Kréta

Vágyakozás

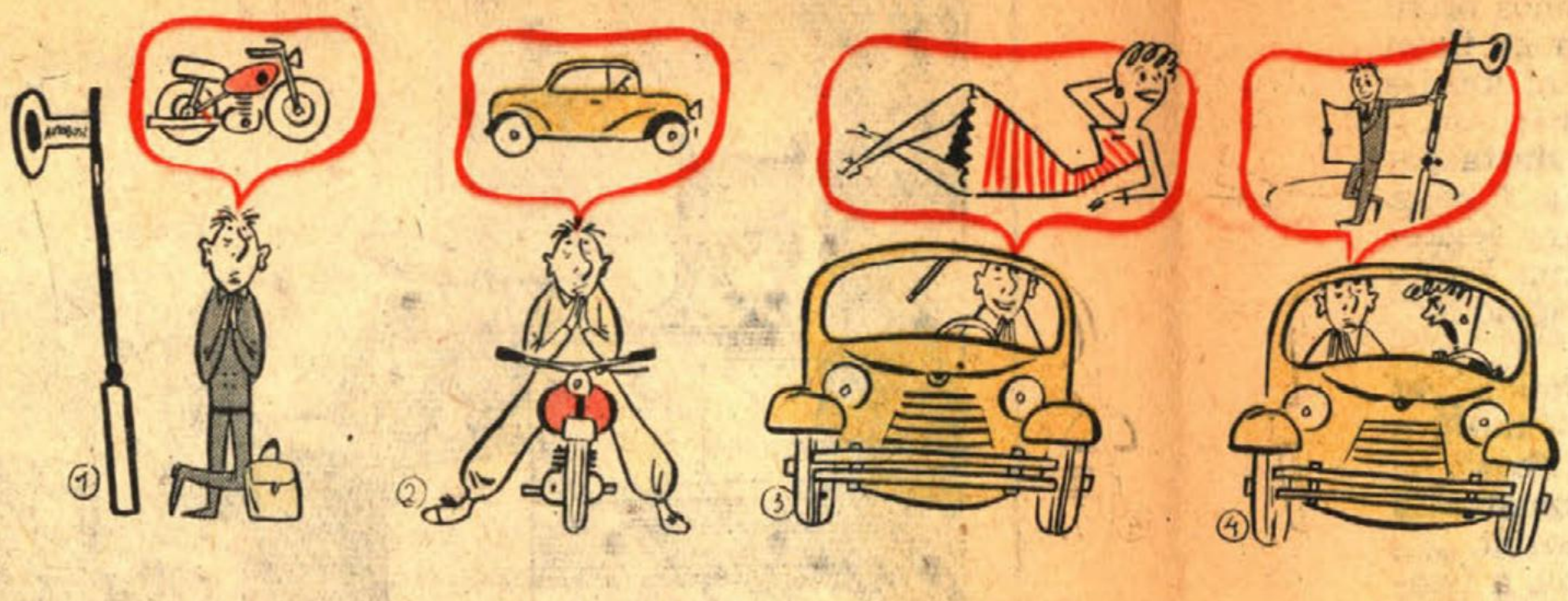

Tánczene — prózával

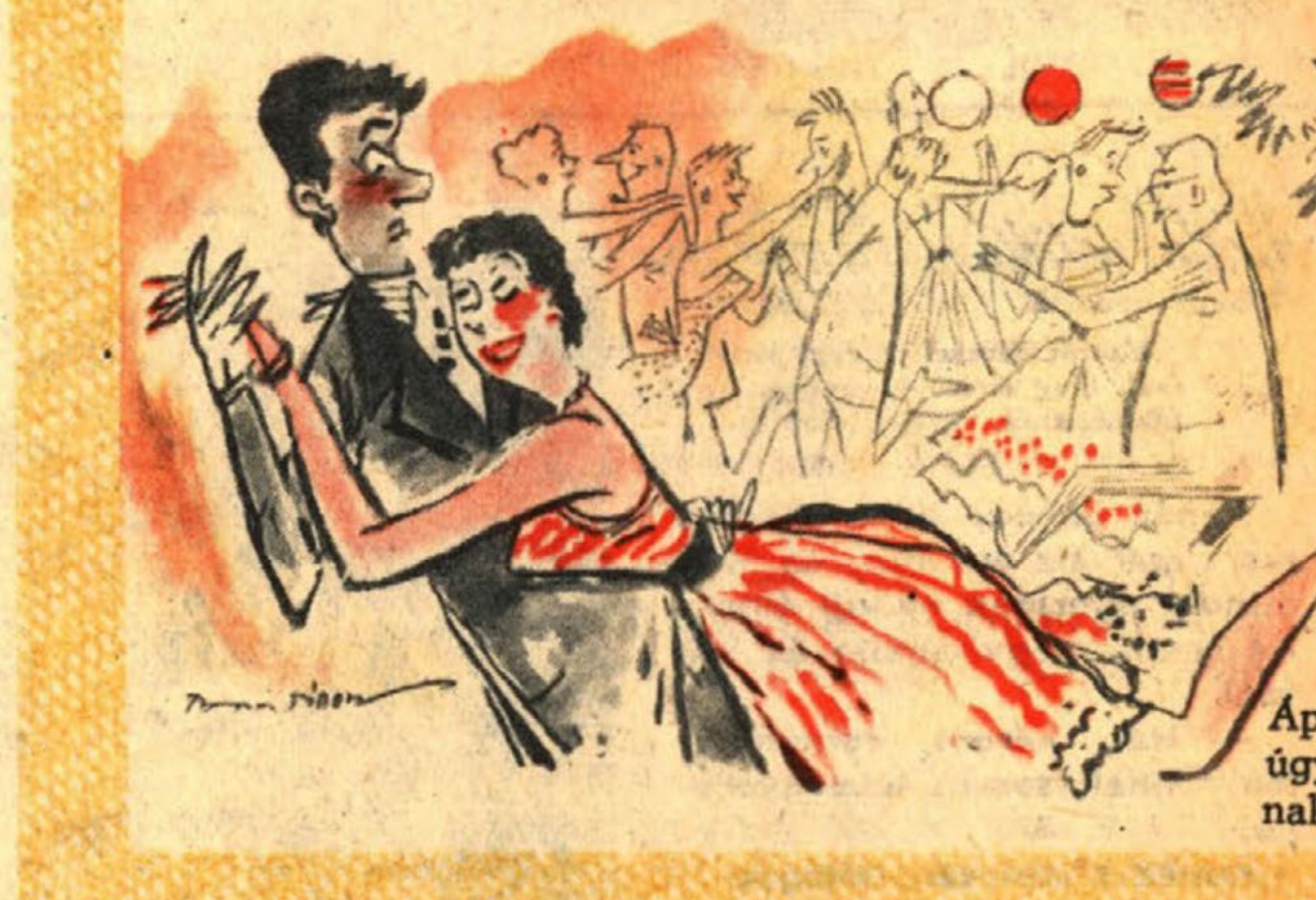

– Ugye, maga az Ápisznál van? Jaj, úgy kéne a kisfiamnak egy rajztábla...

Az első kimaradás

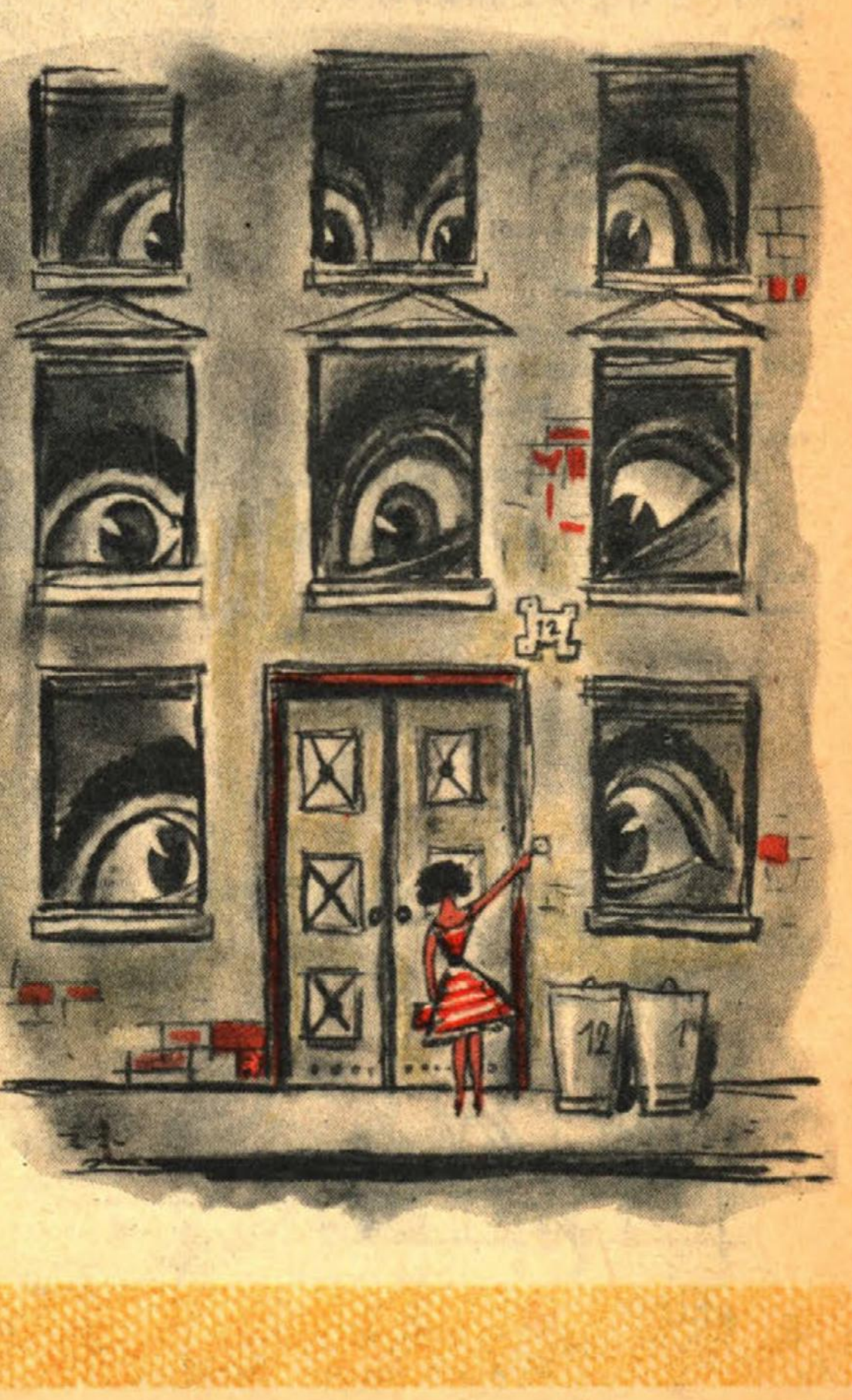

Érző kebel

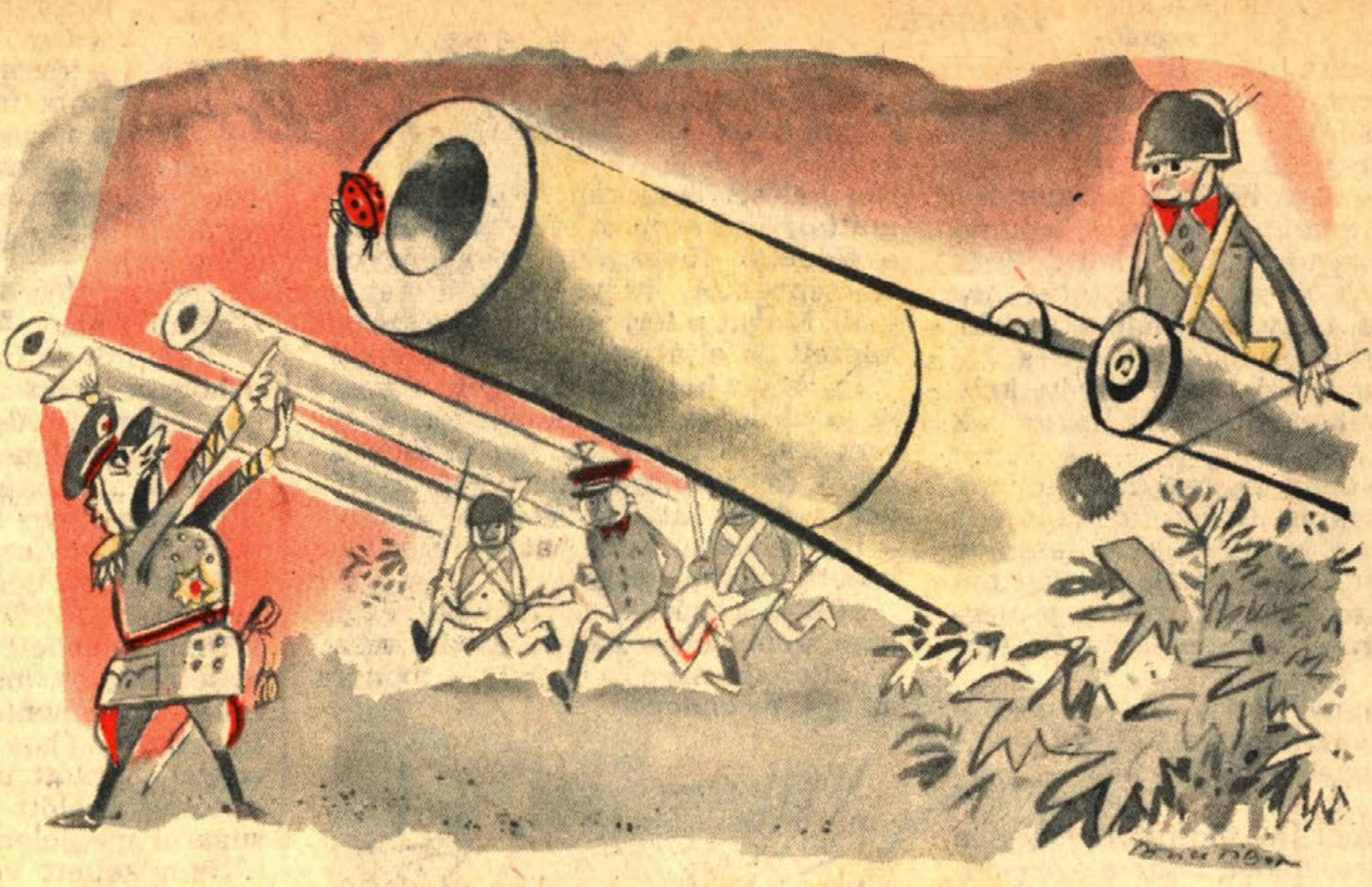

– Állj! Ezt a katicabogarat vigyék előbb hátra a tűzvonalból!

Százhuszonötödik emelet

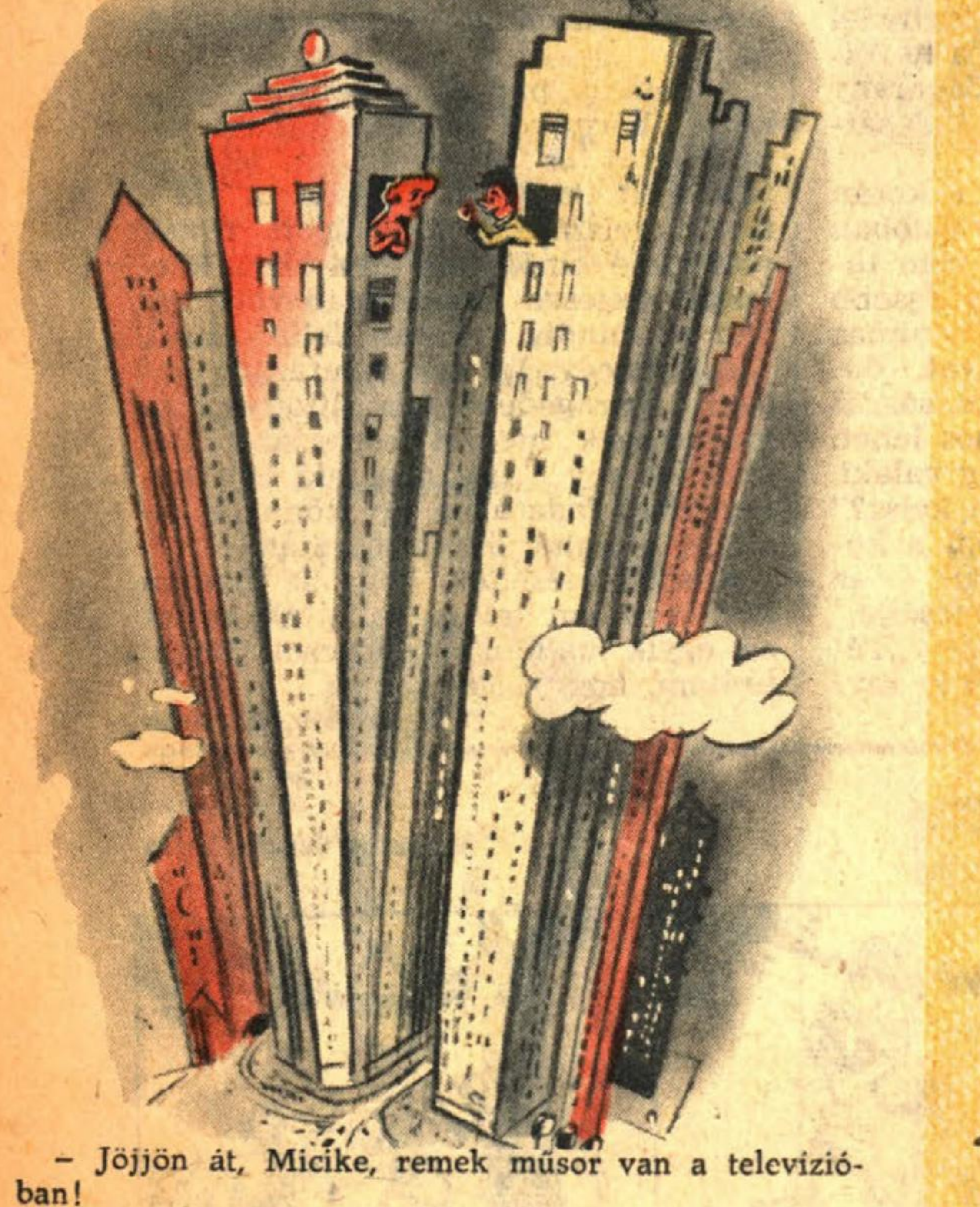

– Jöjjön át, Micike, remek műsor van a televízióban!

– Jaj, boldogan mennék, csak ne laknánk olyan messze egymástól!...

Mi újság a nagyvilágban?

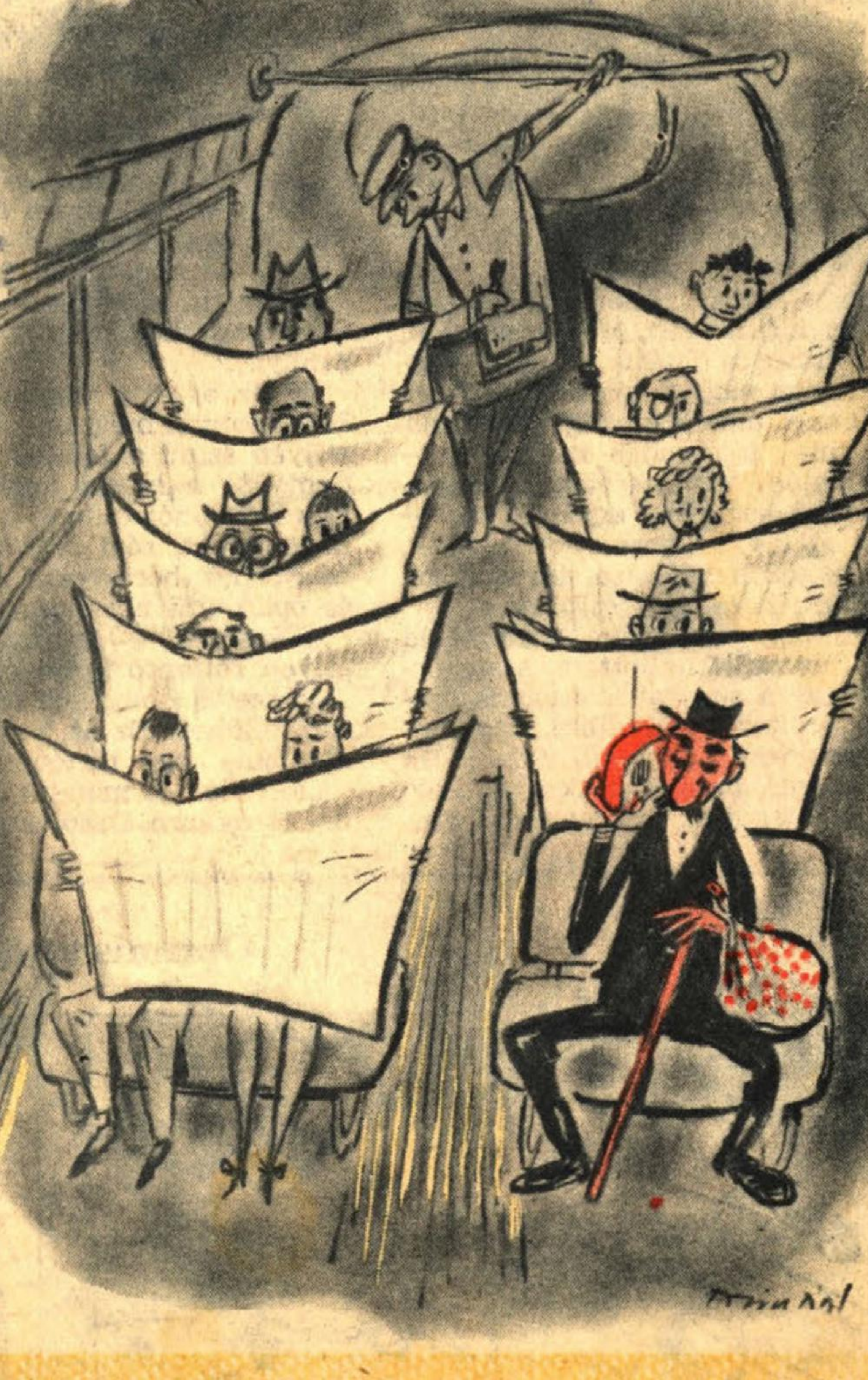

EGY LELKES SPORTEMBER

(Két férfiú találkozik az utcán. Az egyiknek láthatólag sietős a dolga, száguld, a másik ráér, tehát visszatartja.)

Első férfi: Héhé, hova sietsz?

Második férfi: Versenyre. Szervusz! *(Próbál menni, de nem engedik.)*

Első: Várjál, nem szalad el az a verseny. Nem is tudtam, hogy te olyan nagy sportember vagy! Eddig ritkán láttalak versenyeken.

Második: Nem érdekelnek a kis helyijellegű versenyek! De amikor nagy nemzetközi összecsapásról van szó, nemes vetélkedésről, amikor a legfontosabb területen dől el, hogy kié az elsőség, ott akarok lenni, hogy hazám lobogója mellett szurkoljak.

Első: Nahát! Látom, nemcsak lelkes sportember lettél, de lelkes hazafi is.

Második: Félre a cinizmussal, amikor nemzetem legkiválóbbjai mérkőznek a külfölddel! És ne tarts fel, mert egy percet sem akarok elveszíteni a versenyből, egyetlen pillanatot sem, az izgalmas rajttól kezdve a lélegzetelállító hajráig.

Első: Én nem vagyok olyan izgatott. Megvárom, amíg a lapok közlik az eredményt!

Második: Halvérű vagy! Én ott akarok lenni a döntésnél, ott akarok lenni a versenyek versenyén, magam akarok meggyőződni róla, hogy valóban a legjobbak nyerik-e a győzelem babérkoszorúját. És diadalittasan, mámorosan akarom ünnepelni a győztest.

Első: Micsoda eksztázis! Tulajdonképpen milyen versenyre rohansz? Úszás? Tenisz? Bicikli?

Második (legyint): Ugyan! A nemzetközi borversenyre!

(st.)

Kedves vendégünk

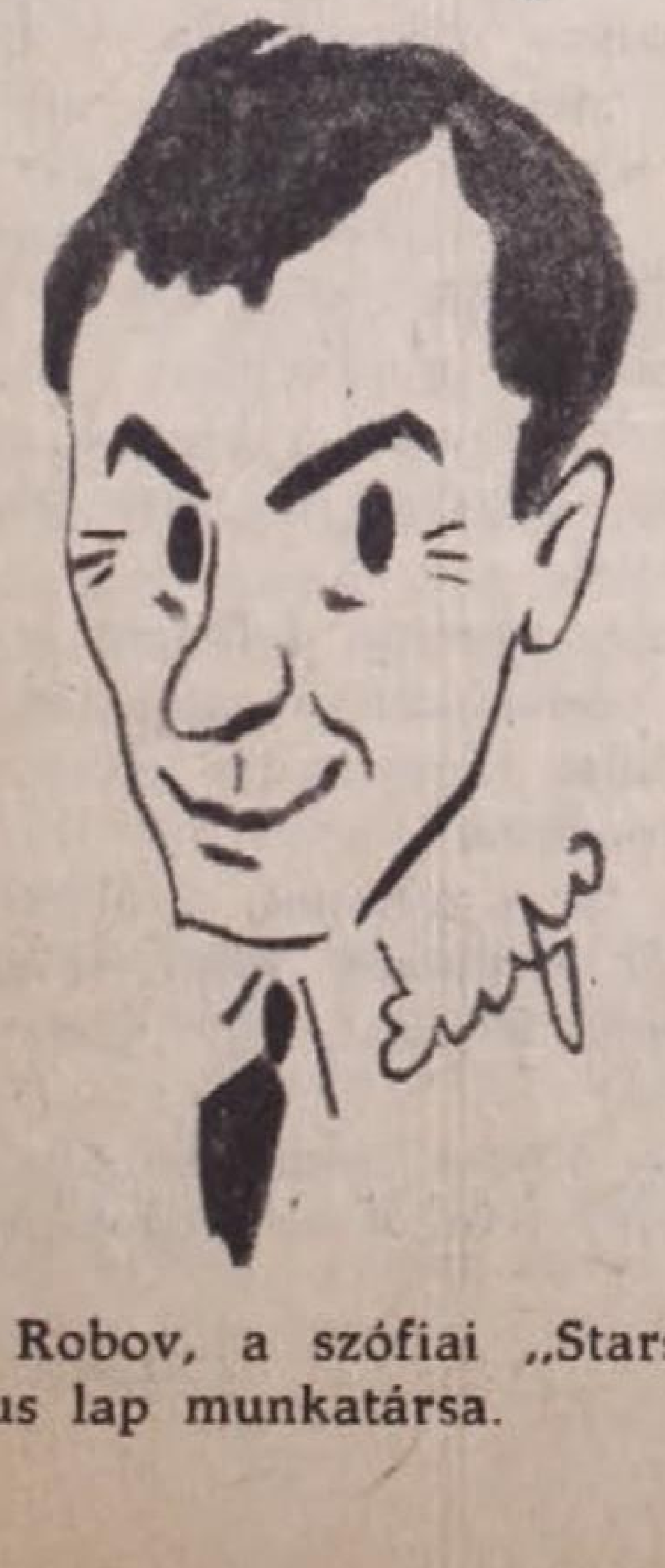

Emil Robov, a szófiai „Starschel" c. szatirikus lap munkatársa.

Négerellenes tüntetések Angliában

Szegő Gizi rajza

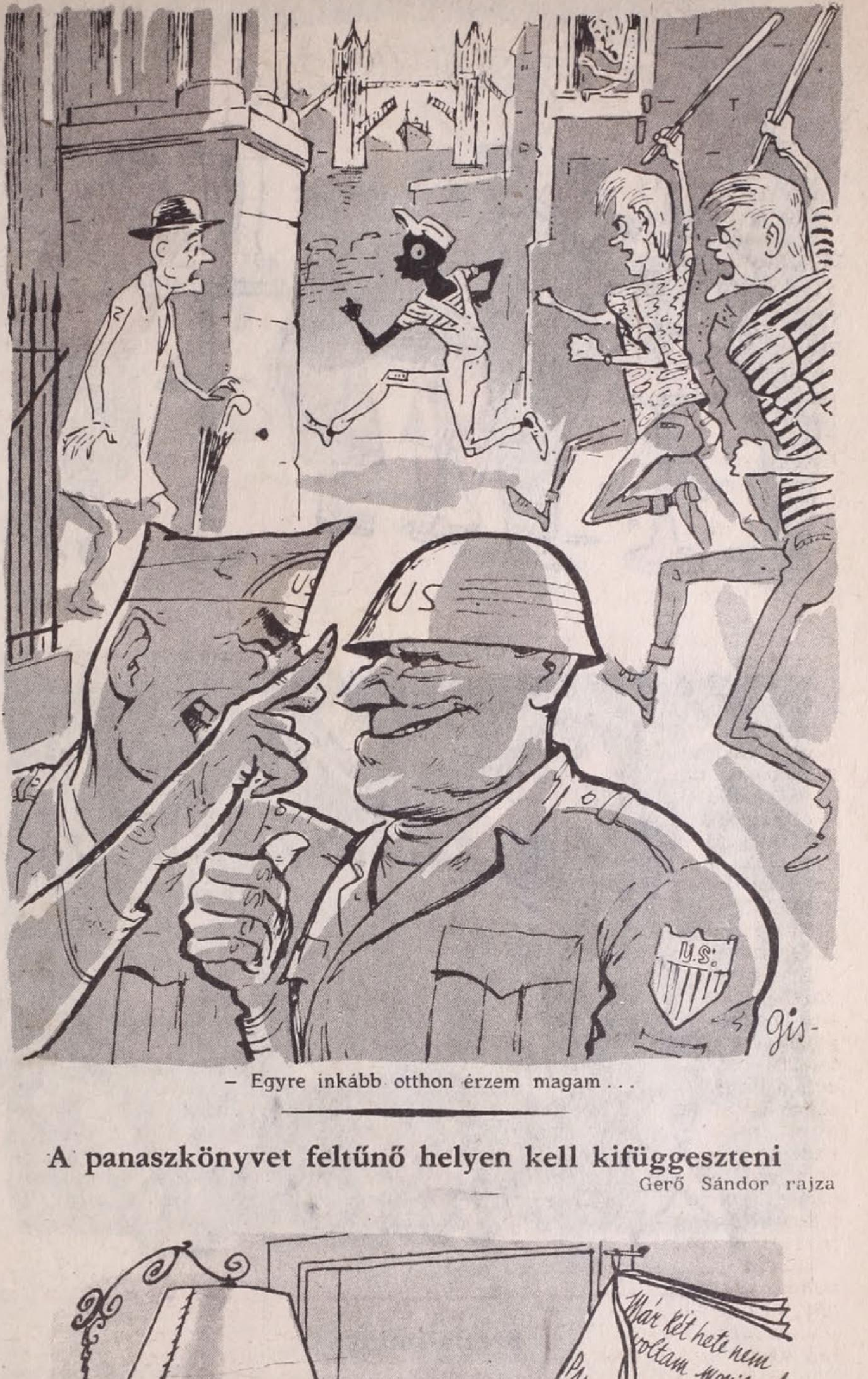

– Egyre inkább otthon érzem magam . . .

A panaszkönyvet feltűnő helyen kell kifüggeszteni

Gerő Sándor rajza

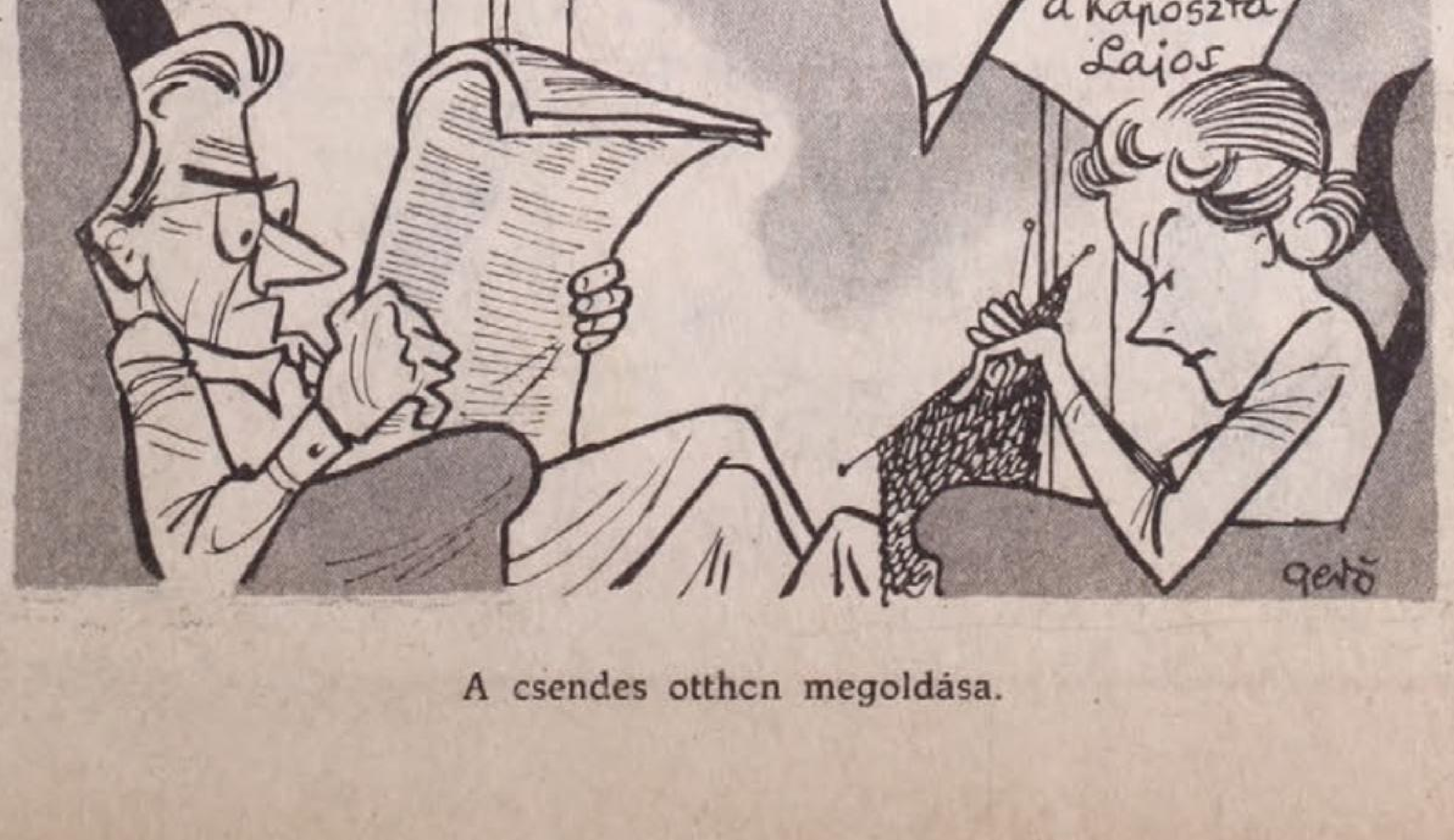
PANASZ-KÖNYV
Már két hete nem voltam moziban Irén
Ma ismét kozmás volt a káposzta Lajos
gerő

A csendes otthon megoldása.

IDEGENFORGALOM

Gerő Sándor rajza

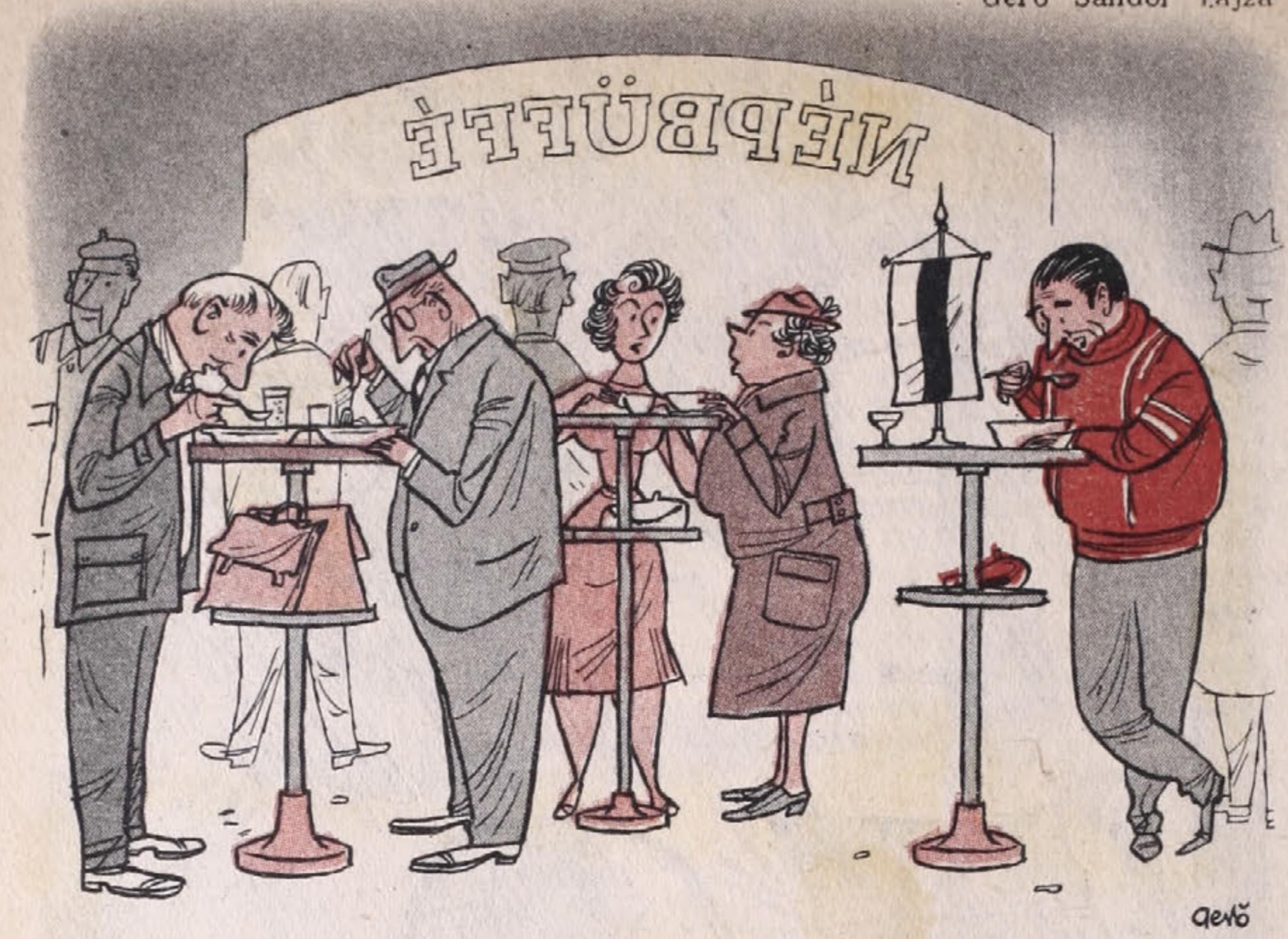

Villamoson

Szűr-Szabó József rajza

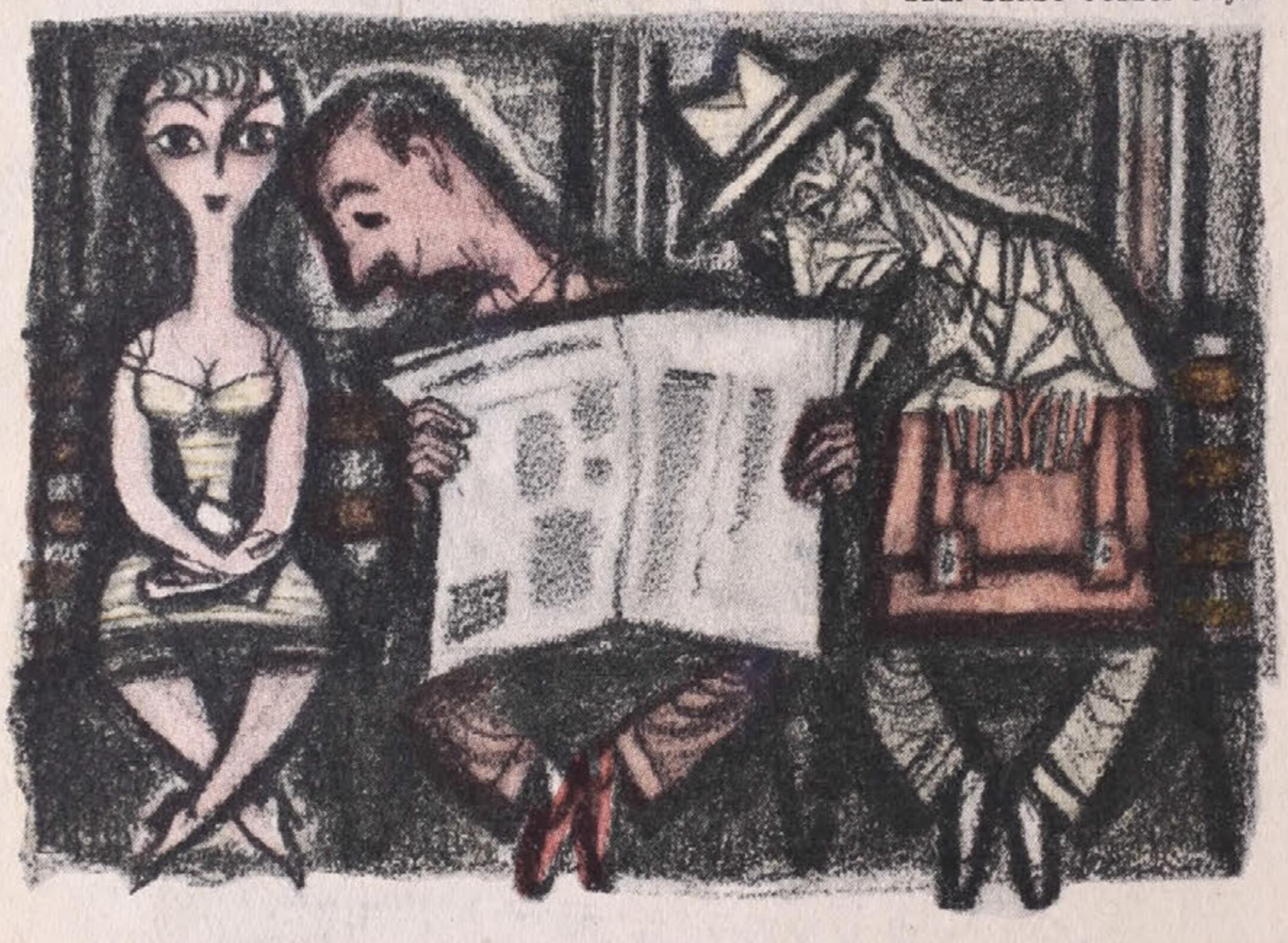

Széria-munka

Kaján Tibor rajza

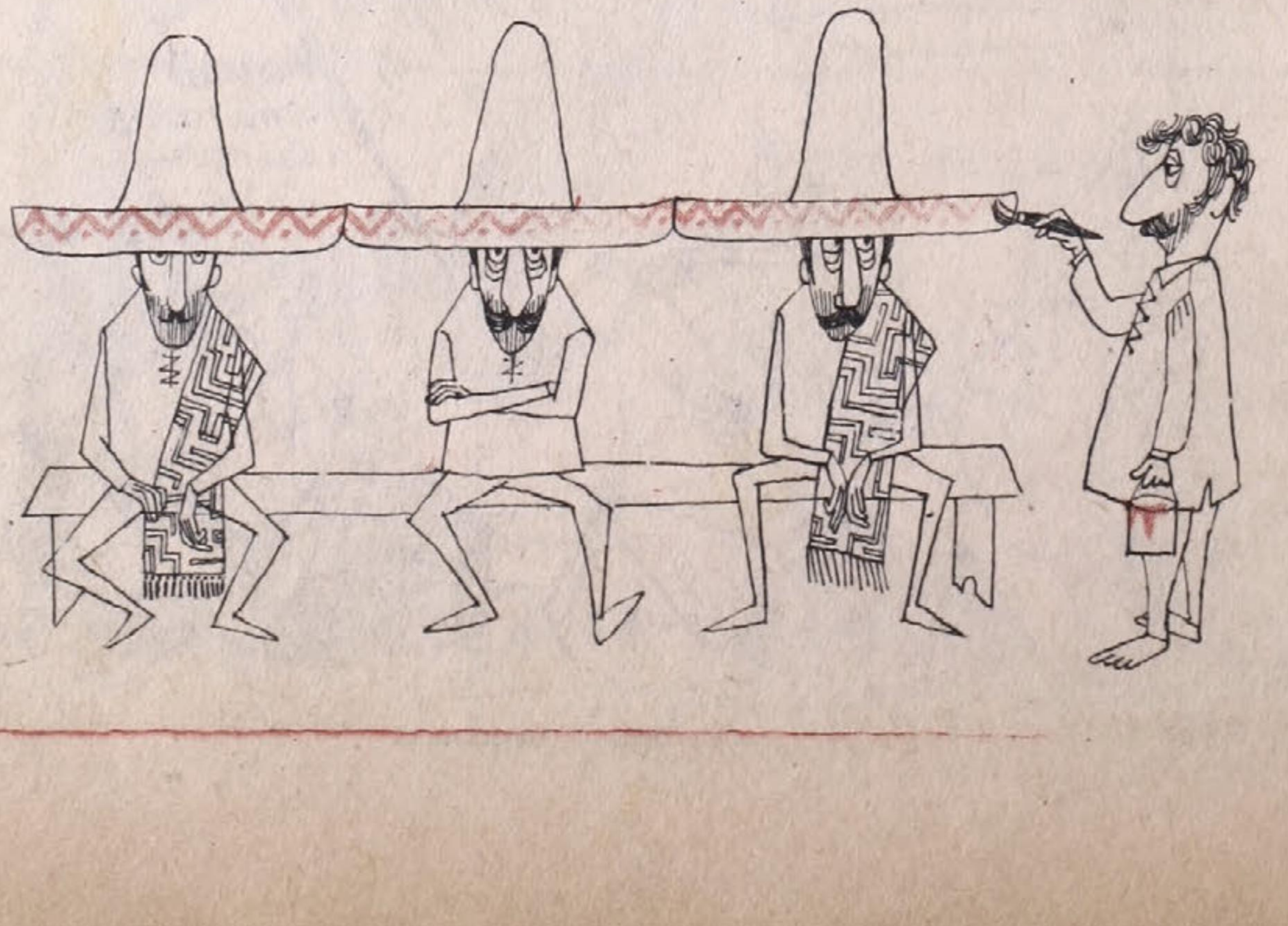

A kutya csontja

Azt mondtam a felszolgálónak:

— Nagyon kérem, szerezzen egy kis csontot a kutyámnak.

Sajnálkozva válaszolta:

— Sajnos, ami volt, azt már elvitték. Tessék várni, most jött egy tizenkettes esküvői társaság, ott biztosan marad valami. Igaz, csak most kapják az erőlevest, eltart vagy félóráig, amíg a húsnál, illetőleg a csontnál tartunk.

Vártam. Az újdonsült asszony szép volt és kövér. Az ifjú férj cingár és alacsony. Megállapítottam, hogy kettőjüktől nem sokat várhat az én Csibim. A nő mohón megeszik mindent, a férj úgyszintén, mert ez a típus hízni akar.

Ezután szemügyre vettem a násznépet. Ezek közt akadt reményteljes vendég. Az egyik csak belekóstolt az erőlevesbe és azt is otthagyta. Volt a násznép között egy pergamentbőrű alak is. Ennek szerettem volna nemcsak Csibi miatt, hanem az önzetlenségtől vezérelve is azt tanácsolni, hogy vigyázzon a gyomrára és tartózkodjék a túltáplálkozástól.

Végre elvitték a leveses csészéket, de a húst még nem hozták. Totózni kezdtem, hogy mi lesz, csirke, kacsa vagy más sokcsontú hús? Ezek lennének a nyerőszámok. Ötös találat tyúk, kacsa, disznókaraj, oldalas és pörkölt lenne, amelynek mócsingós alkatrészét (Csibi kedvence) mindenki a tányéron hagyná. De már egyes találattal is megelégedtem volna, mert kilenc elmúlt és kolbászt már nem vásárolhattam volna a kutyámnak.

És jött a pincérsereg. Egyetlen találatom sem volt... Mindenki natúrszeletet kapott, soványat, egy falatnyi csont vagy mócsing nélkül.

A pincér sajnálkozva mondta:

— Reménytelen eset. Régi tapasztalatom, hogy a násznép még a tányért is kitörli a kenyérrel.

Most már csak abban bíztam, hogy sikamlós, esetleg gusztustalan viccek hangzanak el az asztalnál és valamelyik kényes vendég sértődötten, vagy étvágyát vesztve, abbahagyja a táplálkozást. De nem! Mindenki úgy evett, mintha napokig koplaltatták volna őket. Az én pincérem félszemmel állandóan a táplálkozókat leste. Egyszer csak felcsillant mindkettőnk szeme. Az egyik vendég letette a kést, a villát és beszélgetni kezdett a mirtuszkoszorús asszonykával.

A pincér gyorsan felkapta az illető tányérját, odahozta hozzám és a féladagnyi húst rácsúsztatta előre elkészített papirosomra.

Ez volt az a pillanat, amikor a vendég, akitől a pincér szinte észrevétlenül elcsente a húst, így szólt a menyecskéhez:

— Ilyen finom, puha borjúhúst már régóta nem ettem. Kérni fogok még egy adaggal...

Palásti László

Gebin

— Apuka gebines lett! — mondotta köszönés helyett az elálló fülű Gézuka, amikor ajtót nyitott nekem. — Eddig öt pofont kaptam és zsíroskenyér volt ebédre és a nagymama imádkozik...

Bementem a szobába.

— Lajos gebines lett... önelszámoló boltot kapott... Saját maga kezeli a kasszát... — ezekkel a szavakkal fogadott Annuska, Lajos nádszál felesége. Az arca fehér volt, mintha frissen lenne meszelve, kezében pántlikákra tépett zsebkendő.

— Uram irgalmazz! — rebegte a nagymama.

— Már hatodik órája gebines — suttogta Annuska, — és még mindig nem bukott le. Ha ez így megy tovább, gazdagok leszünk...

Akkor vettem csak észre, hogy az asztalon stopperóra fekszik, az egész család azt nézi réveteg tekintettel.

— Minek a stopperóra? — tudakoltam kíváncsian.

— Minden perc számít, ha valaki gebines — válaszolta Annuska türelmetlenül. — Maga ezt nem tudta, Ottó? Hol él maga, Ottó? Nem ismeri véletlenül Sátoriékat? Azok öt óra tíz percig voltak gebinesek, s ma már családi házuk van Zuglóban!...

— Uram irgalmazz!

— Csak most legyen egy kis szerencsénk! — siránkozott az asszony és egy pillanatra sem vette le aggodalmaskodó tekintetét az óráról.

A következő percben az elálló fülű Gézuka kapott egy pofont, pedig nem csinált semmit az angyal, meg sem moccant, úgy ült a helyén, mint egy ifjú Buddha-szobor.

— Idegesek — mentegette anyját Gézuka. — Ez a gebinességtől van. Meg lehet érteni. Én is izgulok, mert egy Dongó-motor van nekem beígérve. Uram irgalmazz! — sikoltott fel Gézuka vigyorogva, mire kapott még egy pofont. — Számolom, ez a hetedik! — állapította meg keserűen.

— Már hat és félórája gebines! — kiáltott fel Lajos felesége örvendezve. — Mit szól, milyen szépen tartja magát? Én mindig mondtam, hogy a Lajos ügyes ember. Az én Lajosom, az én drága Lajosom. Amikor elment, megölelt, megcsókolt és azt mondta: Meglátod, Annuska, annyi pénzt fogok keresni, hogy vehetek neked egy toronyórát lánccal, csak drukkolj értem. Annuska...

— Hat óra és negyvenkét perc! — kotyogott közbe a nagymama.

— A drága Lajos mindig gebinességről álmodott. Azt mondotta, hogy a Rotschild is mint gebines kezdte, sőt a kapurtalai maharadzsa is gebines volt...

— Uram — sóhajtotta a nagymama.

— ...irgalmazz! — kontrázott Gézuka. — Én is gebines leszek és elveszem a Gina Lollobrigidát feleségül... Ez a nyolcadik pofon!...

— Milyen lassan múlik az idő — csóválta a fejét Annuska. — Ez a másodpercmutató olyan lassan mászik, mint egy hernyó. Ebbe bele lehet bolondulni. Jaj, csak ne legyen baj.

— Nyugalom, édes leányom! — simogatta a mama Annuskát. — Bízzál Lajoskában... Nem mai gyerek ő már... Ismeri a dörgést...

— Tóháziék két-hónapig voltak gebinesek és most ők adnak ki kosztkamatra pénzt az OTP-nek...

— Ne légy mohó, Annuskám — intette meg leányát a mama. — Hat óra és negyven perc nagyon szép idő egy élelmes gebinesnél és Lajos aztán igazán élelmes!...

— Hat óra ötven perc! — rikoltotta Gézuska. — Rekordidő!

Nem akartam tovább zavarni, elbúcsúztam az izgatott családtól. A lépcsőházban találkoztam Lajossal. Nyögve, verejtékezve cipelt a vállán egy toronyórát.

— Leváltottak — motyogta szomorúan —, pedig, ha még néhány percig gebines maradok, megvehettem volna a hozzávaló láncot is!...

Mikes György

A karrierista

Vasvári Anna rajza

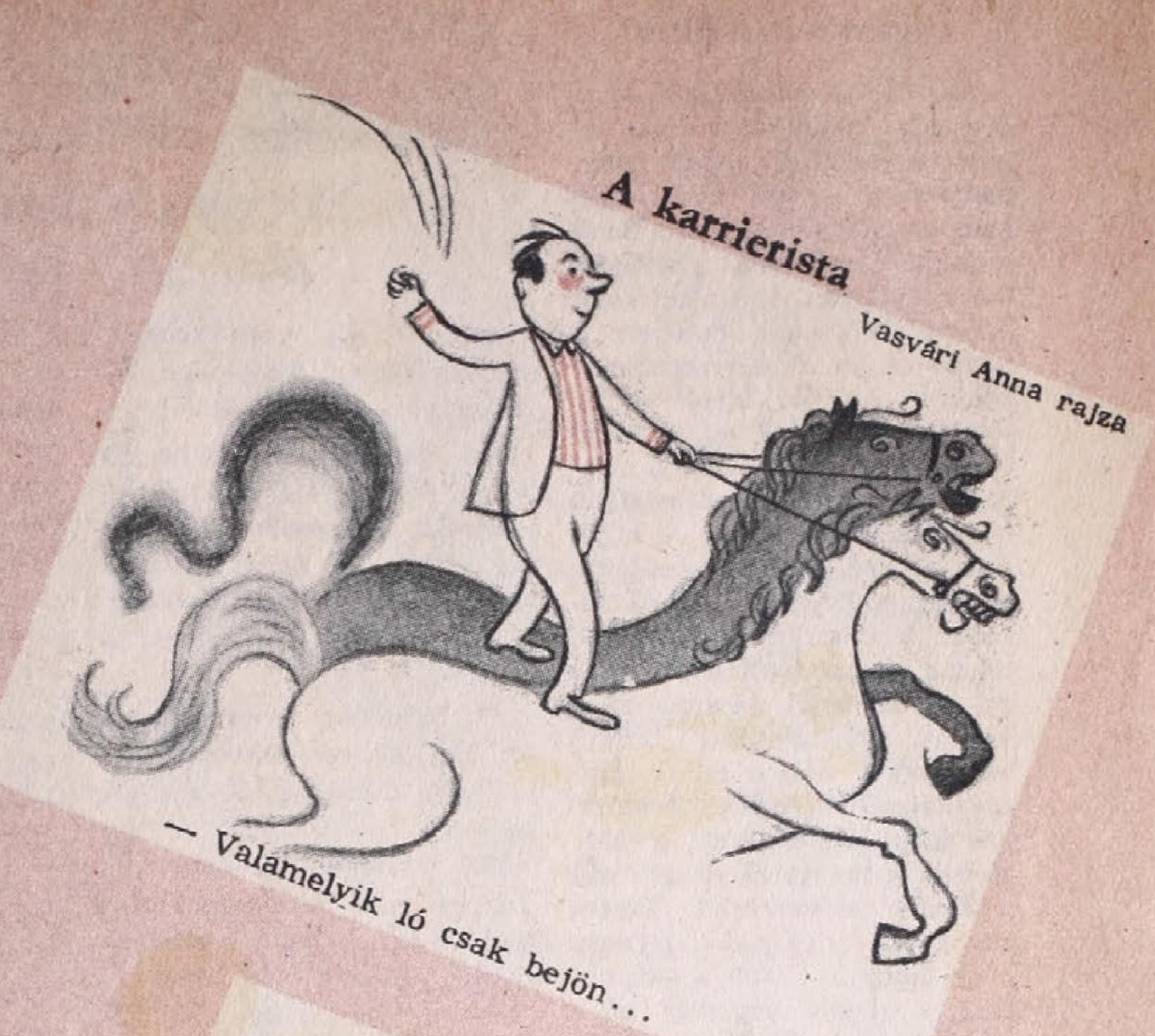

— Valamelyik ló csak bejön...

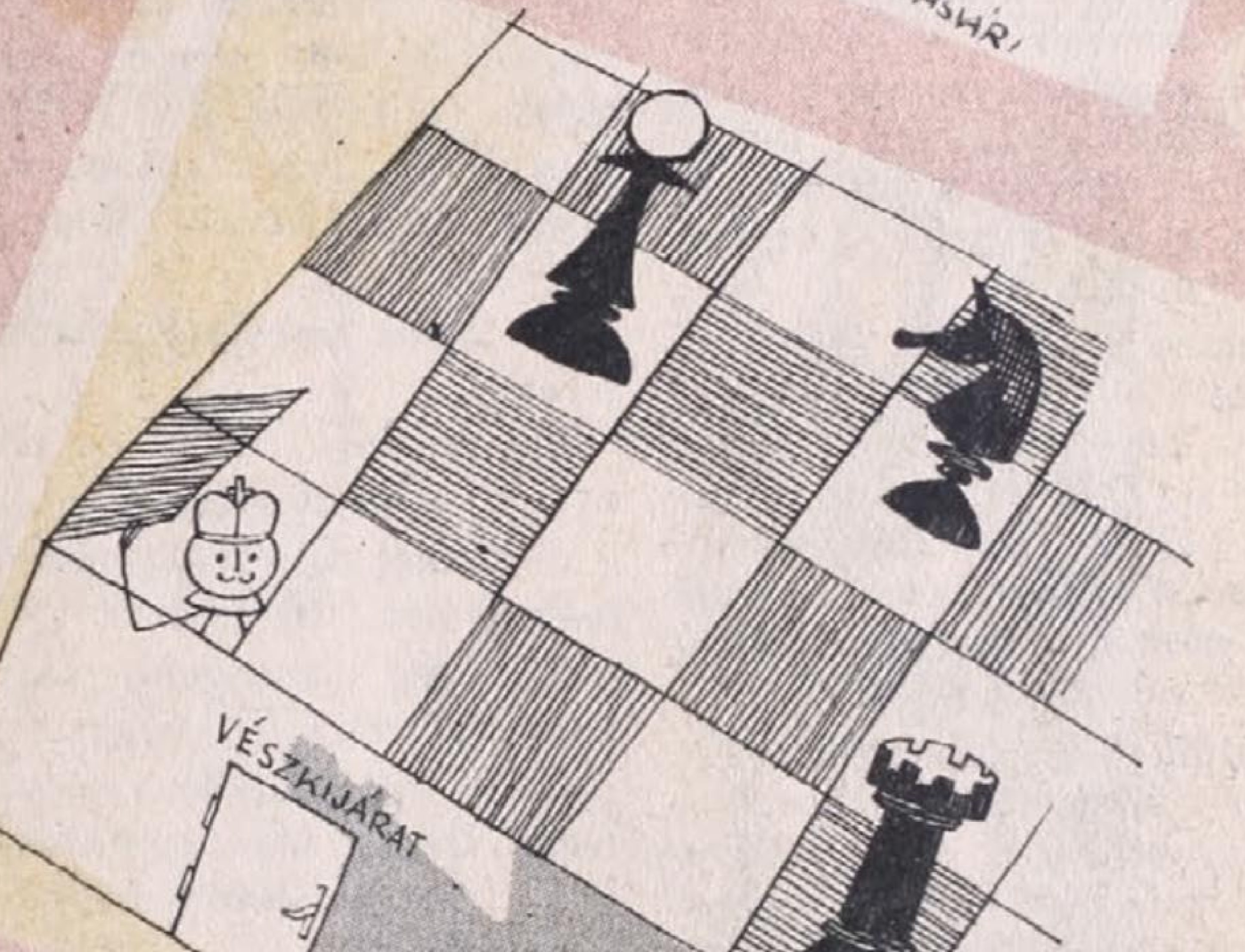

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

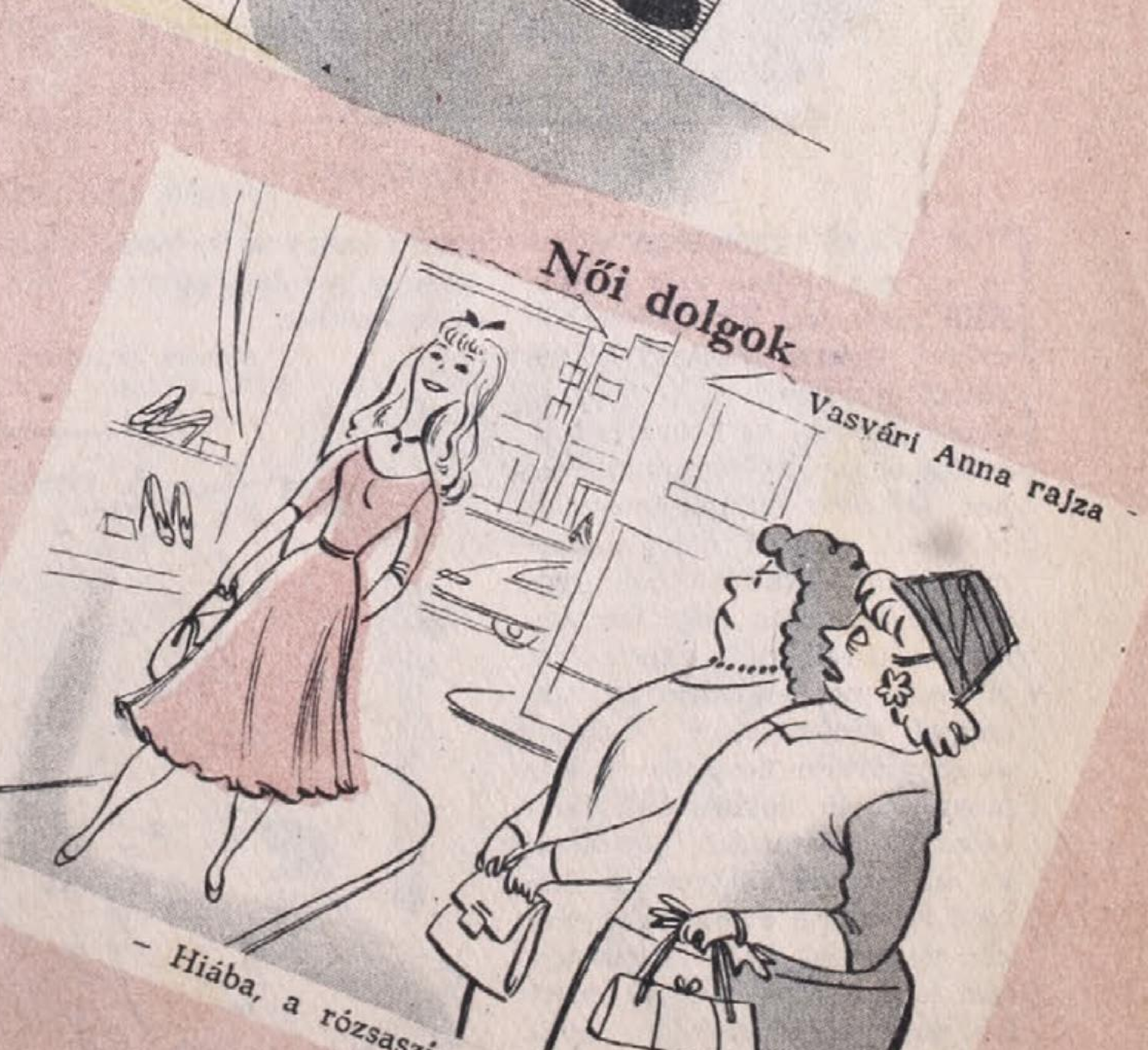

— Hiába, a rózsaszín fiatalít...

Le a bürokráciával.

Döntetlen döntés

Termelőszövetkezetünk 1955-ben egy hatvan férőhelyes istállót építtetett, amelynek egyik padlásrésze 57 tavaszán leszakadt. A Magyar Nemzeti Bank szolnoki irodájának revizora megállapitotta: nem a tervezett méretű faanyagot épitették a padlásrészbe. A revizori jegyzőkönyv alapján kértük a Kivitelező utódját, a 45. sz. Építőipari Vállalatot, hogy a meggroggyant padlásteret mielőbb hozzák rendbe. Mivel az utódvállalat kérésünket elutasította, az ügy a Központi Döntő Bizottsághoz került. A KDB kötelezte az utódvállalatot, hogy 45 napon belül végezze el a javitási munkálatokat. Döntés ide, döntés oda, a 45. sz. Építővállalat nem csinált semmit. Mi meg kilincseltünk tovább. Kértük a megyei Tanács, majd a Termelőszövetkezeti Tanács segitségét; sürgettünk, leveleztünk, hogy legalább a gabonatárolás idejére végezzék el a munkálatokat. Padlásjavitás helyett azonban ez év augusztus 13-án értesitést kaptunk a Döntő Bizottságtól, mely szerint döntésre nem ők hivatottak, hanem a Pest megyei Központi Kerületi Biróság . . .

Nesze neked téesz, ezt jól eldöntötték: ugyanaz a bizottság, mely három hónappal ezelőtt még úgy döntött, hogy 45 napon belül helyrehozatja a padlásunkat, most avval próbál megnyugtatni bennünket, hogy illetéktelenül döntött!

Eddig tehát eljutottunk. De hogy újjáépitett padlásunkra mikor rakhatjuk fel termelvényeinket, annak csak a jóságos bürokrácia a megmondhatója.

Vörös Október TSZ
Békéscsaba

Hajvágás borotvával

(Palifogás 1 felvonásban)

Történik egy pesti fodrászszövetkezetben. Személyek: ÉN (a pali) és Ő (a fogó).

ÉN (belépek az üzletbe. Fejemen haj, de inkább csak köröskörül, a fejtetőn alig. Illedelmesen): Jó napot kívánok. *(Leülök az egyik üres székbe.)* Legyen szíves a hajamat lenyírni.

Ő (miközben lepedőt kanyarít rám, nagyon udvarias mosollyal): Csinálhatjuk borotvával?

ÉN (némileg csodálkozom. Láttam már reklám-fotókat a borotvával formált férfihajzatokról. Azokon fiatal emberek tömött fekete sörénye dominált. Mit akar borotválni az én hajamon? Nyilván semmit. Palifogás. Tehát bele kell menni, mert nincs annál szórakoztatóbb.): Igen. Kérem borotvával.

Ő: Igenis kérem. *(Feni a borotvát.)*

ÉN (naivul): És mi az előnye a borotvált hajnak?

Ő (lelkesen): Szellőznek a hajhagymák, tisztelettel.

ÉN (még naivabban): Hogyhogy szellőznek a hajhagymák?

Ő: A haj belül üres, tetszik tudni. Olyan, mint egy makaróni. Azon keresztül szellőzik a hagyma.

ÉN: És ha ollóval nyírják, akkor nem szellőzik?

Ő (nem felel. Fejemet hirtelen a csap alá nyomja és villámgyorsan megmossa a hajamat. A hajmosás harminc másodpercig tart legfeljebb, de inkább csak húszig. Utána legfeljebb két percig kapirgálja a hajamat a borotvával. Közben:)

ÉN: Ez valami új találmány?

Ő: Franciaországban fedezték fel. De bár néhány évvel előbb találták volna fel! Úgy, köszönöm, meg is vagyunk. Kassza tizenkét forint!

ÉN (kifizetem a tizenkettőt. Háromszor annyiba kerül, mint a rendes hajvágás és harmadannyi ideig tart – gondolom magamban és távozom. Hajhagymáim nagyot szippantanak a jó levegőből.)

—i

Miért alszik az Ápisz?

– Gyorsan a reggelit! – kéri türelmetlenül a kisdiák – már félnyolc, és még vignettát és szögmérőt kell vennem!

– Majd én megveszem – siet a segitségére nagyobbik testvére és már megy is a Kálvin téri papir és írószerboltba.

De túlhamar visszajön, vignetta és szögmérő nélkül.

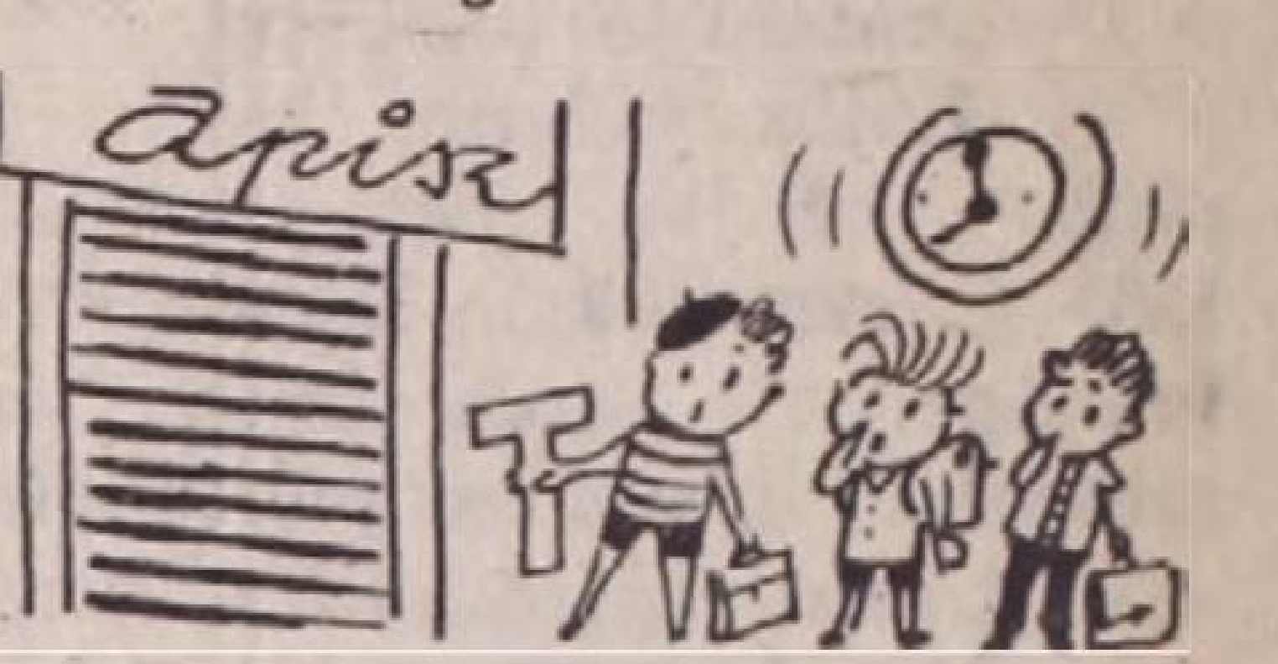

– Az Ápisz csak nyolckor nyit! – mondja lógó orral.

A sok gyerek pedig ott áll az üzlet előtt. A gyerekek valamilyen okból előző napon nem tudtak vásárolni, de az Ápisz rollója könyörtelen. Mire kinyit, már kezdődik a tanítás.

Mi indokolja, hogy az Ápisz ne legyen nyitva legalább fél nyolctól? Sok kisdiák korán kel és szeretne vásárolni. Különösen így szeptember elején . . .

Ki bírja ezt cipőtalppal?

Sportegyesületünk cipészműhelye részére nyersgumi-talpanyagot igényeltünk. A hatszáz forint értékű anyagért az alábbi utakat kellett végigtalpalnunk:

1. Írásbeli igénylésért a Vegyipari Készletező Vállalathoz mentünk.

2. A Vegyipari értesitett bennünket, hogy a gumitalpat kiutalta, átvehető a Bőr- és Cipőkellékellátó Vállalatnál, Bp., VI., Paulay Ede utca 41. szám alatt.

3. Fuvart szereztünk, elkocsiztunk a Bőrellátóhoz, ahol adtak egy utalványt, amellyel elküldtek a XIII., Fáy u. 12/b-be, mert ott van a raktár. Elmentünk.

4. A Fáy utcai raktár kiészítette az anyagot, majd tudatta velünk, ismét vissza kell mennünk a Paulay Ede utca 41-be, mert ott kell kifizetnünk. Visszamentünk.

5. A Paulay Ede utca 41-ben közölték velünk, hogy néhány házzal odább, a 25. szám alatt kell befizetni. Odamentünk.

6. Itt azt mondták: fizetési utalványunk szelvényéről (OTP utalvány) hiányzik a bélyegző, nem tudják a számlát kiállitani. – Időközben a munkaidő letelt, a fuvarost elküldtük, mi meg hazamentünk. Odahaza megérdeklődtük az OTP-nél és megtudtuk, hogy helyesen jártunk el a fizetési utalvánnyal, és tévesen utasították el megbízottunkat.

7. Másnapra ismét fuvart szereztünk és visszamentünk a Paulay Ede utca 25-be, ahol most már elfogadták az utalványunkat és kiadták a számlát. A számla birtokában ismét átfuvaroztunk a Fáy u. 12/b-be és ott végre megkaptuk az igényelt gumitalpat.

Roppant egyszerű volt, nem?

Hetényi Tibor
Postás SE
VIII., Hungária krt. 32.

Van és mégsincs

A főváros különböző részein nemrég nyiltak meg a BELKER háztartási kisgépeket kölcsönző üzletei. Ezek a boltok áldást jelentenének a dolgozó asszonyoknak, ha hozzá is tudnának jutni a kölcsön-gépekhez. De nem tudunk hozzájutni, mert például nálunk, Kispesten, a kölcsönző bolt reggel 8-tól délután 4-ig, szombaton pedig félkettőig van nyitva. No már most, kérdem én, sok nappali műszakban dolgozó asszonytársam nevében: mikor mossunk és takaritsunk kölcsönzött háztartási gépekkel, ha mi reggel félnyolctól délután félnégyig a munkahelyünkön vagyunk? Még szombaton sem tudjuk igénybevenni, mert félórával előbb zárnak, mint ahogy mi a munkából hazatérünk. Kérjük, tartsák nyitva a háztartási gépkölcsönző üzletet hétköznaponként 19 óráig, hogy mi, a nappali műszakban dolgozó asszonyok is, hozzájuthassunk a munkát könnyitő kölcsöngépekhez.

Fekete Sándorné
XIX., Klapka u. 8.

A resti teraszán

Szűr-Szabó József rajza

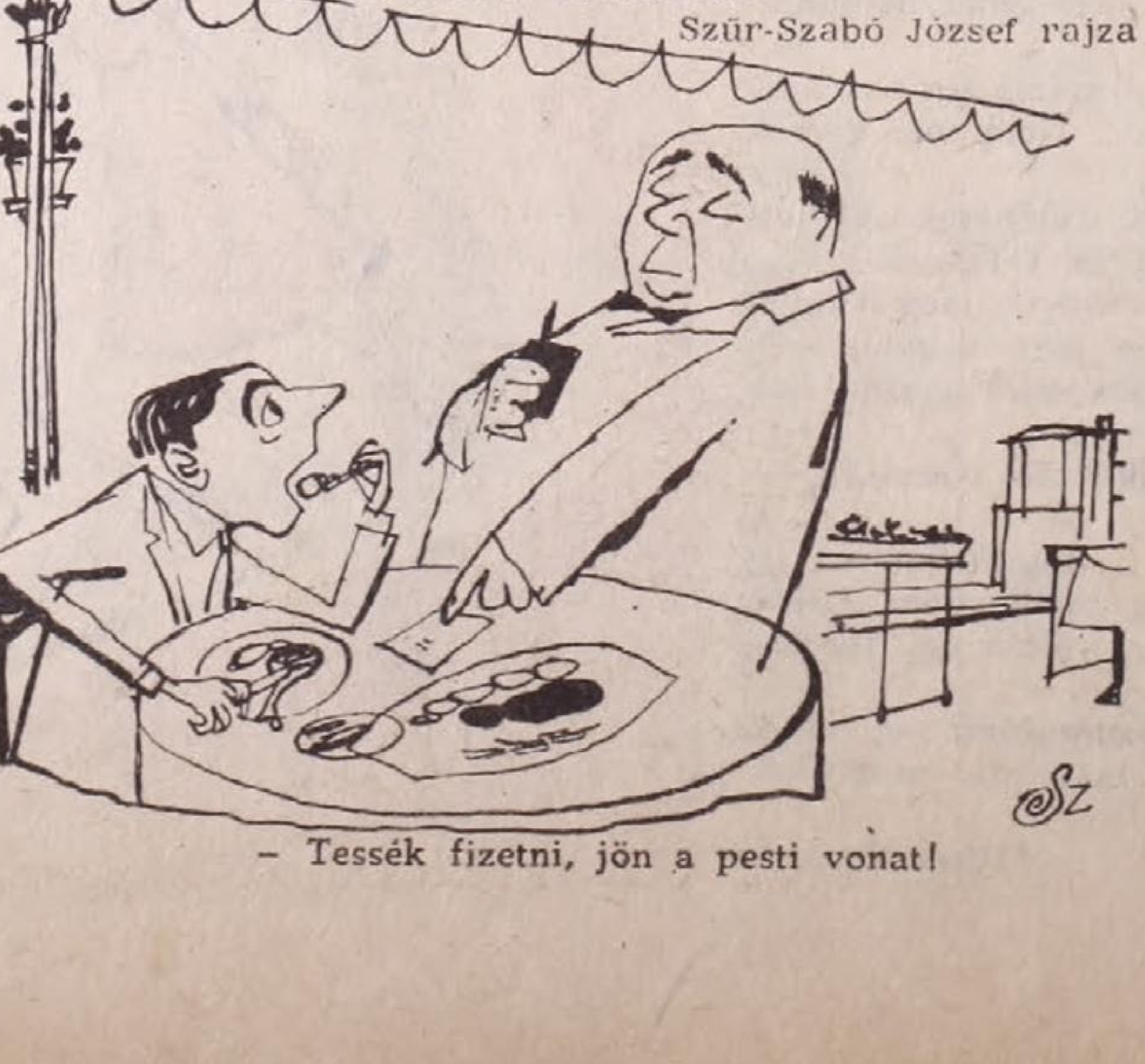

– Tessék fizetni, jön a pesti vonat!

AZ EMBERISÉG NAGYJAI

(Panoptikum-tervezet)

Hegedűs István rajza

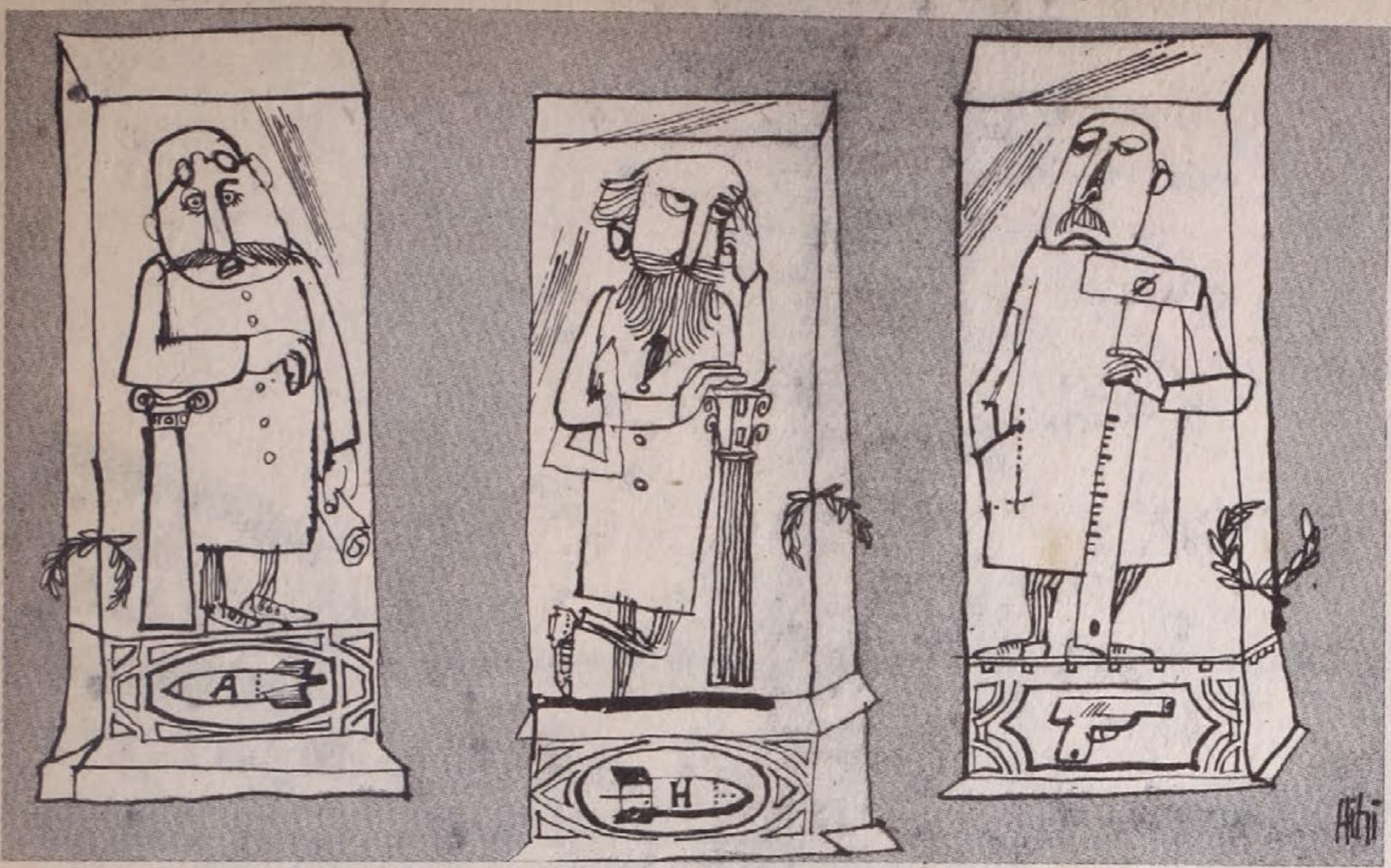

Az atombomba feltalálója A hidrogénbomba atyja A vízipisztoly megalkotója

Röpke PANASZ

Tán a szeptember
hozta őket,
De ahol járok, ahol
megyek,
Váltott műszakban
molesztálnak
A szemtelen kis
pesti legyek.
Pardon, nem tudom
befejezni,
Fogalmam sincs, hogy
mit is tegyek,
Nem tudom megfogni
a témát,
Csak úgy, mint orromon
a legyet.

(hidvéghy)

Főzni TUDNI KELL

Vica finom női ösztönével apró, szinte észrevehetetlen jelekből megérezte: tetszik Jóskának. Az, hogy naponta többször is felhívja, mikor is kijelenti: imádja, mindig rá gondol, majd ezt a kijelentést személyes találkozáskor újból nyomatékosan megismétli, továbbá, hogy virággal kedveskedik neki, csokoládéval, sőt olykor sültszalonnával, mind arra mutatnak: nem teljesen közömbös a fiúnak.

A lány elhatározta, szívós és céltudatos aprómunkával oly magasra szítja Jóska szívében a lángot, hogy az a legőrültebb dolgokat kövesse el. Így többek között azt, hogy feleségül vegye.

Vica modern lány volt ugyan, de nem vetette meg az e téren meglevő haladó hagyományokat sem, ezért úgy döntött, hogy a fiú gyomrán keresztül próbál döntő csapást mérni szívére, vagyis addig főz neki, míg teljesen megfőzi.

Mérlegelésének megfelelően még aznap vacsorára hívta a fiút: fasírozott húst, resztelt krumplit savanyúsággal, továbbá almáslepényt készített. A várt eredmény nem következett be az első este. Sőt, mintha Jóska vonzalmának lángja egy árnyalattal langyosabb lett volna, mint az elmúlt hetek átlaga.

Vica nem csüggedt. Néhány nap múlva ismételten estebédre invitálta a fiút. Ez alkalommal húslevest bennefőtt marhahússal, töltöttkáposztát és túrós-kapros rétest csinált, csupa olyan komoly, laktató ételt, amelyekről mindig úgy hallotta, hogy még a leghiggadtabb férfiak is megőrülnek tőlük.

Jóska nem őrült meg. Sőt olyan fokú tartózkodást tanusított, amelyhez képest a bibliai József magatartása Potifárnéval szemben legesleginkább egy eszeveszett, őrjöngő szatír viselkedésére emlékeztetett.

A lány teljesen megzavarodott, ami csak még jobban fokozódott, midőn Jóska most már teljesen elmaradt, és mindenféle ismételt vacsorameghívás elől állhatatosan kitért.

Vica – mit is tehetett vón egyebet? – már-már teljesen elvesztette hitét a haladó hagyományokban, midőn véletlenül összeakadt a fiú egy barátjával.

Mesterien uralkodva hangja remegésén, érdeklődött: – Hogy van Jóska?

A barát részvevően legyintett:

– Rosszul. Többször vacsorázott valahol, ahol pocsékul főznek és elcsapta a gyomrát. Kezelésre jár és főttkrumplin él...

Kertész Magda

Mindent vagy semmit

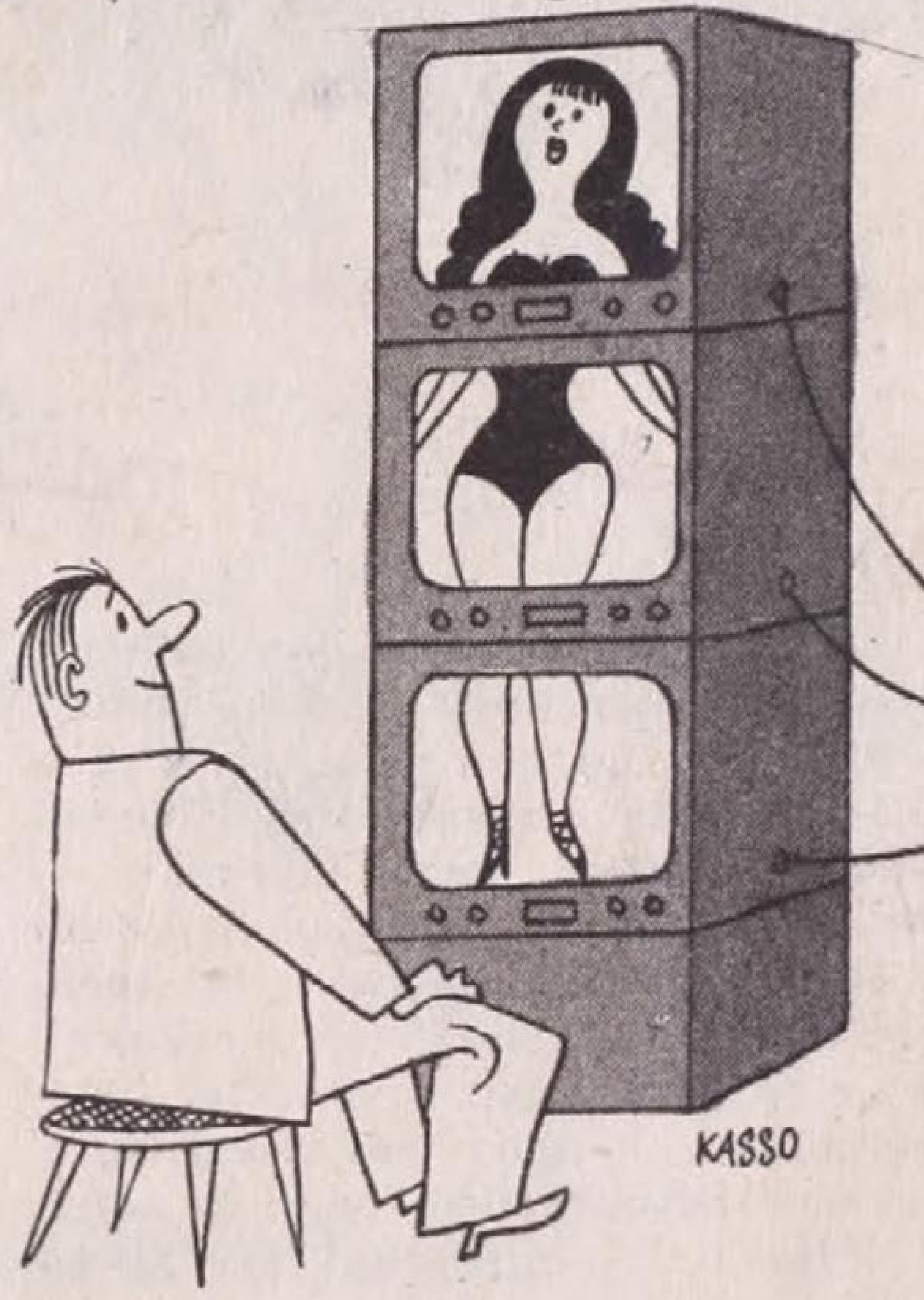

Cezaromania

Mészáros András rajza

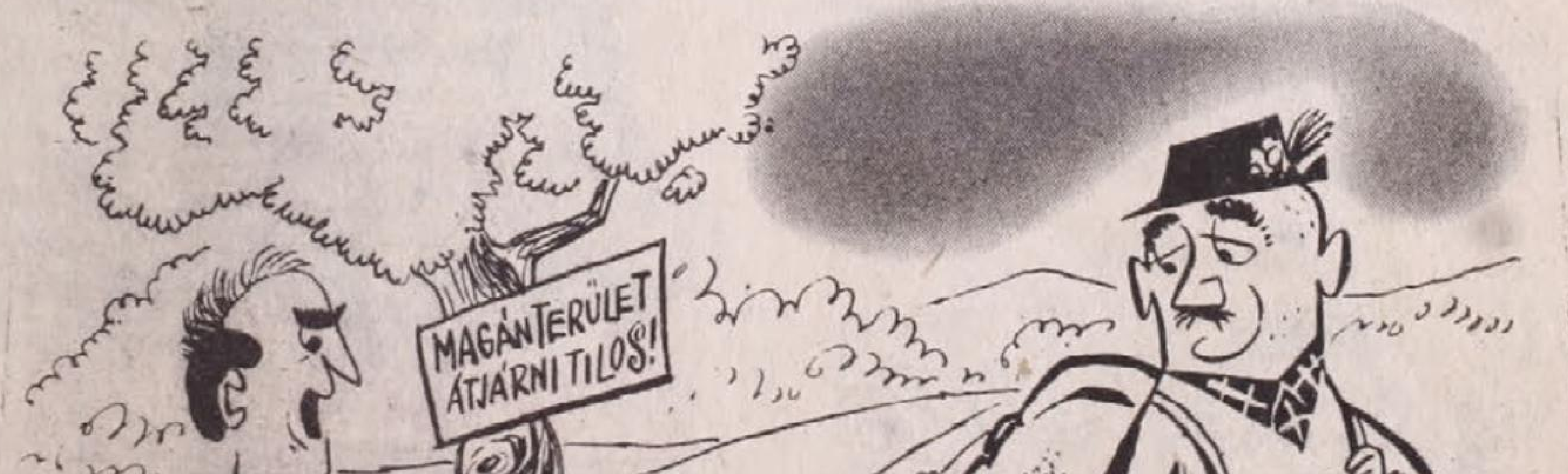
MAGÁNTERÜLET ÁTJÁRNI TILOS!

– Fogd meg, Cézár!

CSENDES PIHENÉS A MEGAFONOK ÁRNYÉKÁBAN

(Nyaralási utójegyzet Siófokról)

Szűr-Szabó József rajza

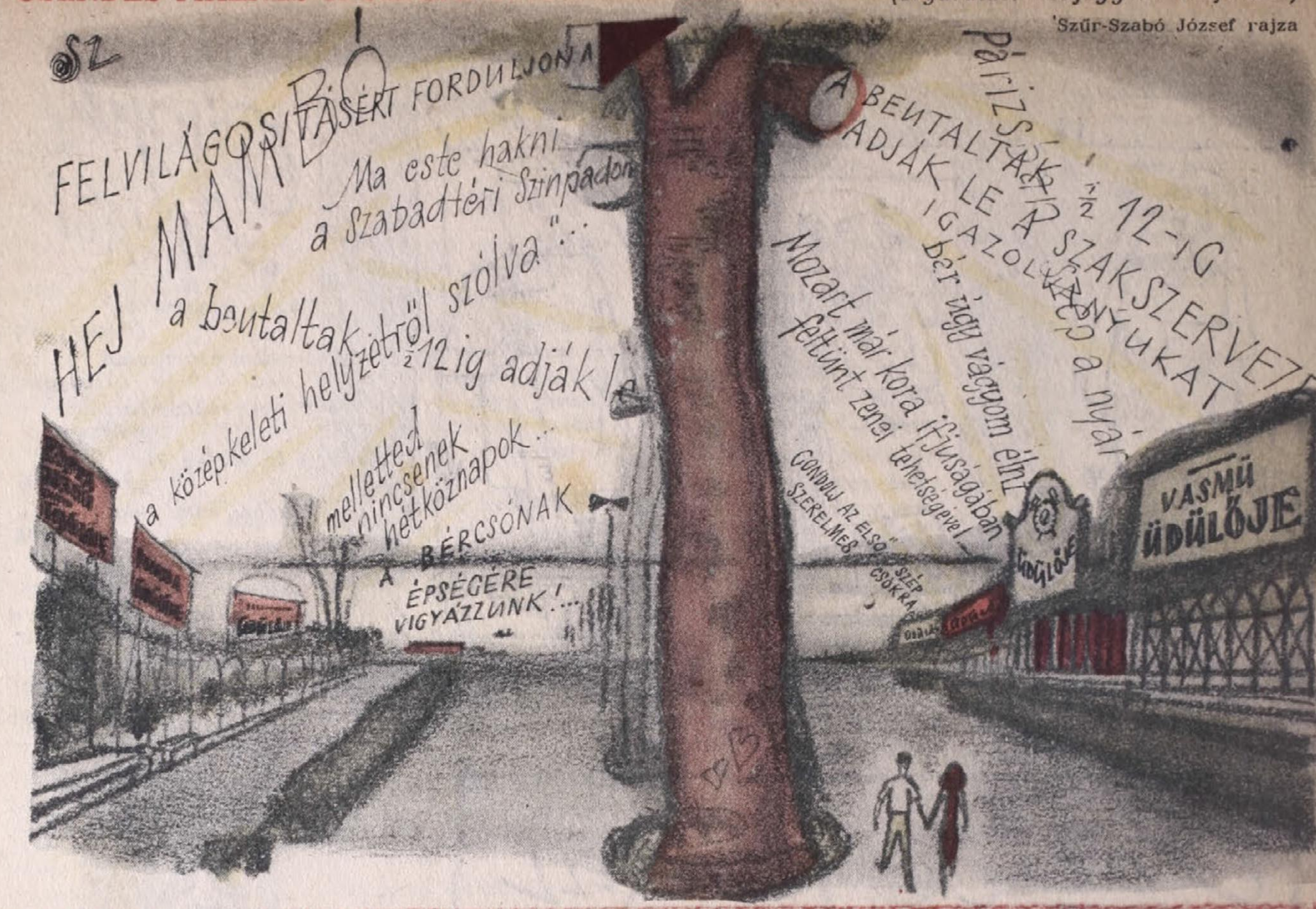
SZ
FELVILÁGOSITÁSÉRT FORDULJON A
HEJ MAMBÓ
Ma este hakni a Szabadtéri Szinpadon
a beutaltak ½12 ig adják le
a középkeleti helyzetről szólva"...
mellette nincsenek hétköznapok...
A BÉRCSÓNAK ÉPSÉGÉRE VIGYÁZZUNK!...
A BEUTALTAK ADJÁK LE A SZAKSZERVEZETI IGAZOLVÁNYUKAT
Párizsban ½ 12-IG
Szép a nyár
Bár úgy vágyom élni
Mozart már kora ifjúságában feltünt zenei tehetségével
GONDOLJ AZ ELSŐ SZÉP CSÓKRA SZERELMES
VASMŰ ÜDÜLŐJE
ÜDÜLŐJE

Víziók

Vízióim vannak, pontosabban látomásaim. Ez érzékeny idegrendszeremmel és eléggé el nem ítélhető fantáziámmal áll összefüggésben. Ezek a látomások néha olyan megdöbbentő méreteket öltöttek, hogy már-már új vallás alapításán gondolkoztam, végül azonban mégis csak idegorvoshoz mentem el. Elmondtam részletesen mindent, mire az idegorvos azt tanácsolta, hogy látomásaimat hozzam nyilvánosságra, ezáltal a feszültség feloldódik, a gátlások eltűnnek, s én gyógyultan távozhatom.

És a nyilvánosság?

Vesszen a nyilvánosság!

Ezennel közzéteszem három legkínzóbb víziómat, amely különösen foglalkoztatott ama különös lelkiállapotban, amely a legrégibb idők óta alkalmas víziók létrejöttére.

Első vízió

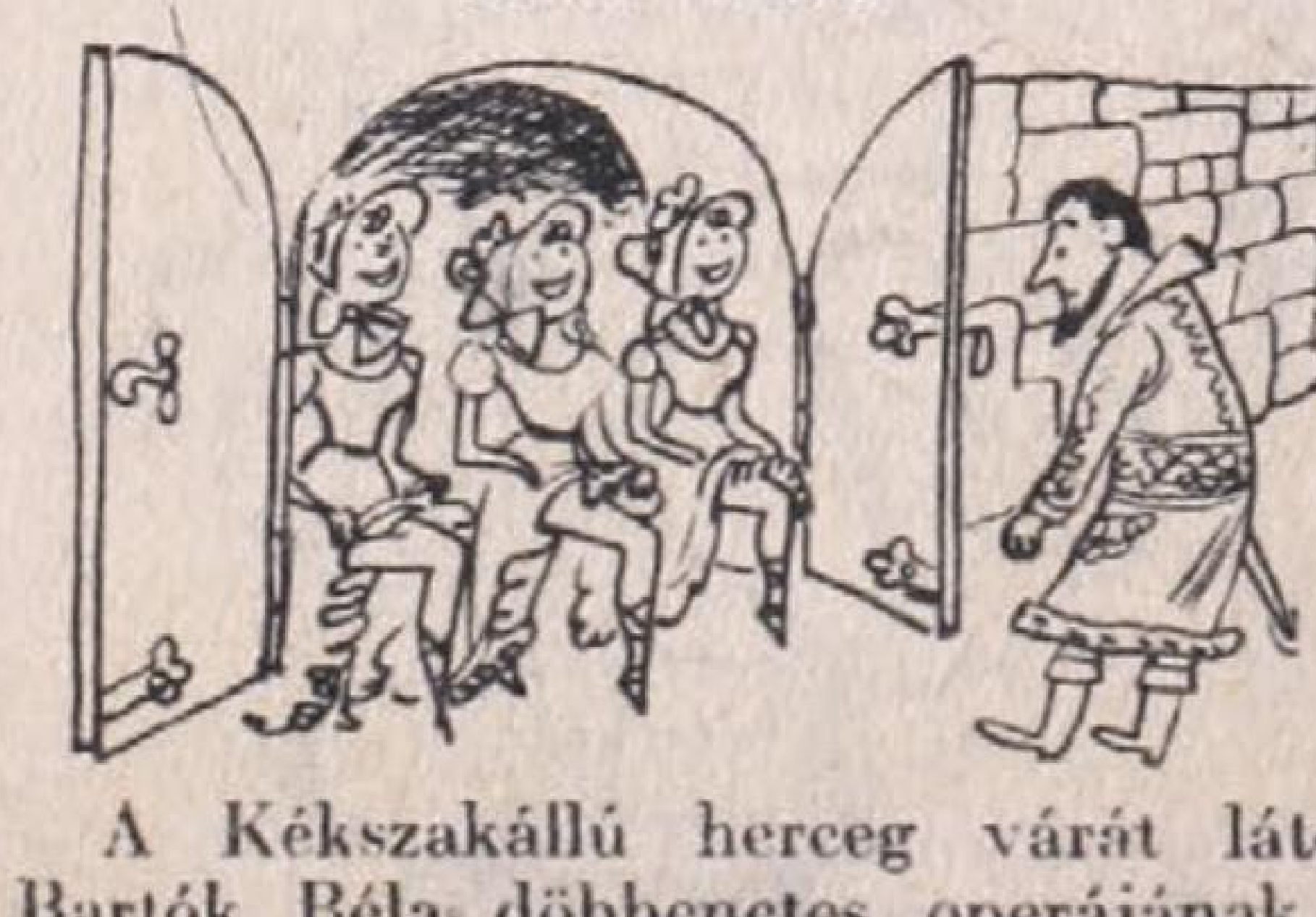

A Kékszakállú herceg várát látom, Bartók Béla döbbenetes operájának sötét színét. Judit végzetes kíváncsisága, amely egymás után nyitotta fel a borzalmas ajtókat, már a hetedik ajtó előtt remeg, s noha tudja, hogy a szörnyűségek szörnyűsége vár még rá, kihívja a sorsot maga ellen. Kinyitja a hetedik kaput, majd megdöbbenve hátrál, látja, hogy a sötét ajtón keresztül előlépnek Kékszakállú régi asszonyai, három régen eltemetett, szomorú, szótlan, koronával, ékszerekkel ékesített gyönyörű nő. S amikor a rémület már mindenkinek megdermeszti a szívét, a három nő vidáman énekelni kezd:

Tschöll papa lányai mink vagyunk.
Megszöktünk
Itt vagyunk…

Második vízió

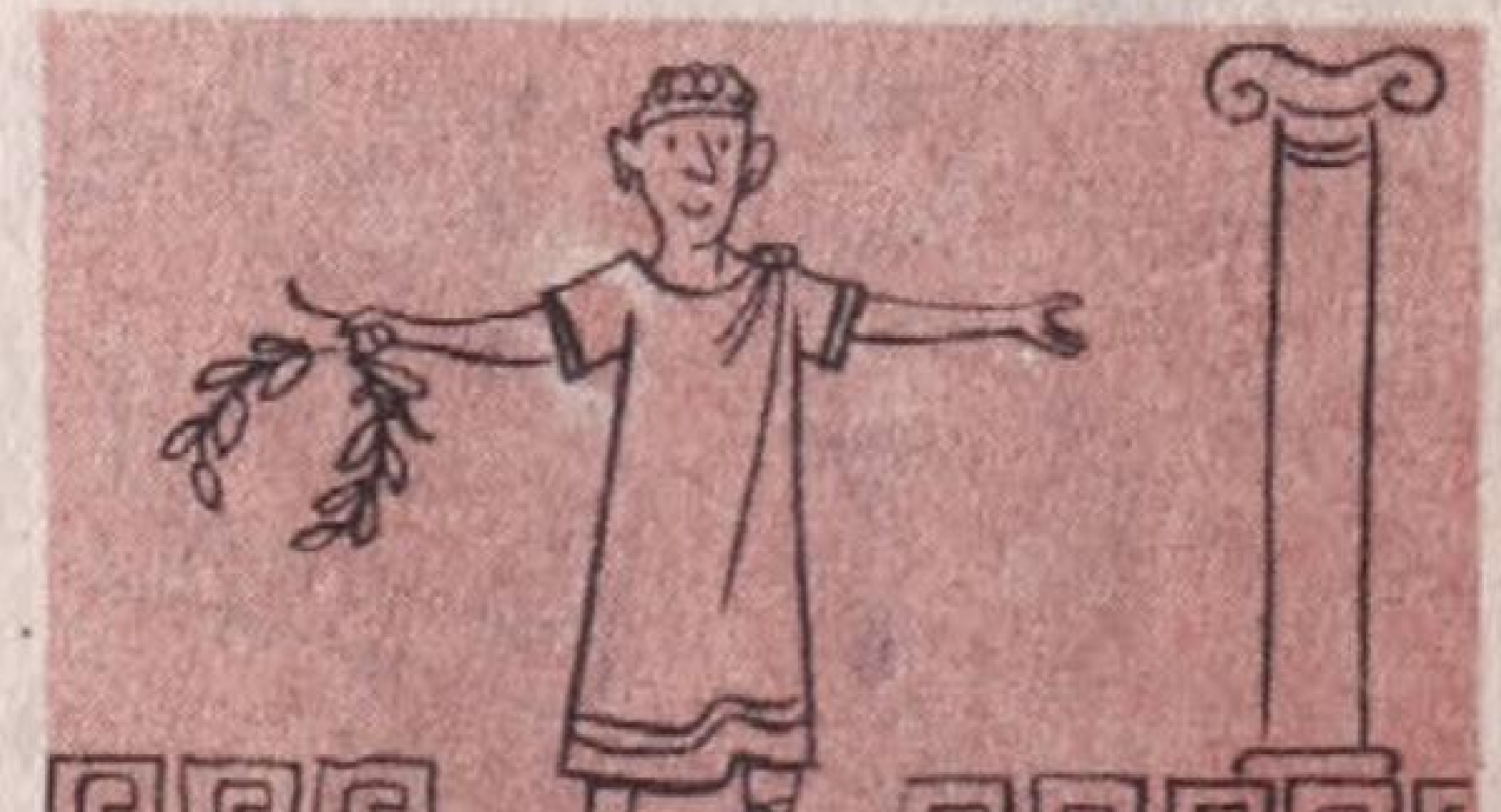

A római birodalom fénykora. Julius Caesar drágakövektől villogó aranyos trónszéken ül és úgy figyeli az ünneplő tömeget Lupercus napján. A világ ura, a lángeszű politikus, a mindenütt diadalmas hadvezér elmerengve nézi a zsivajgó tömeget. Ekkor odalép hozzá Antonius és feléje nyújtja babérkoszorúval díszített királyi koronát. A tömeg jókedve megfagy, néhány szolgalélek tapsolni kezd, de ez a kínosan gyér tetszésnyilvánítás elenyésző csöpp az ellenszenv tengerében.

Döbbenetes pillanat. Most dől el, hogy lesz-e király Caesarból. A győzhetetlen érzi a tömeg hangulatát, s kelletlen, de erélyes mozdulattal elhárítja a koronát. Antonius vállat von.

— Nicht, nicht! — mondja és visszaveszi a koronát.

Harmadik vízió

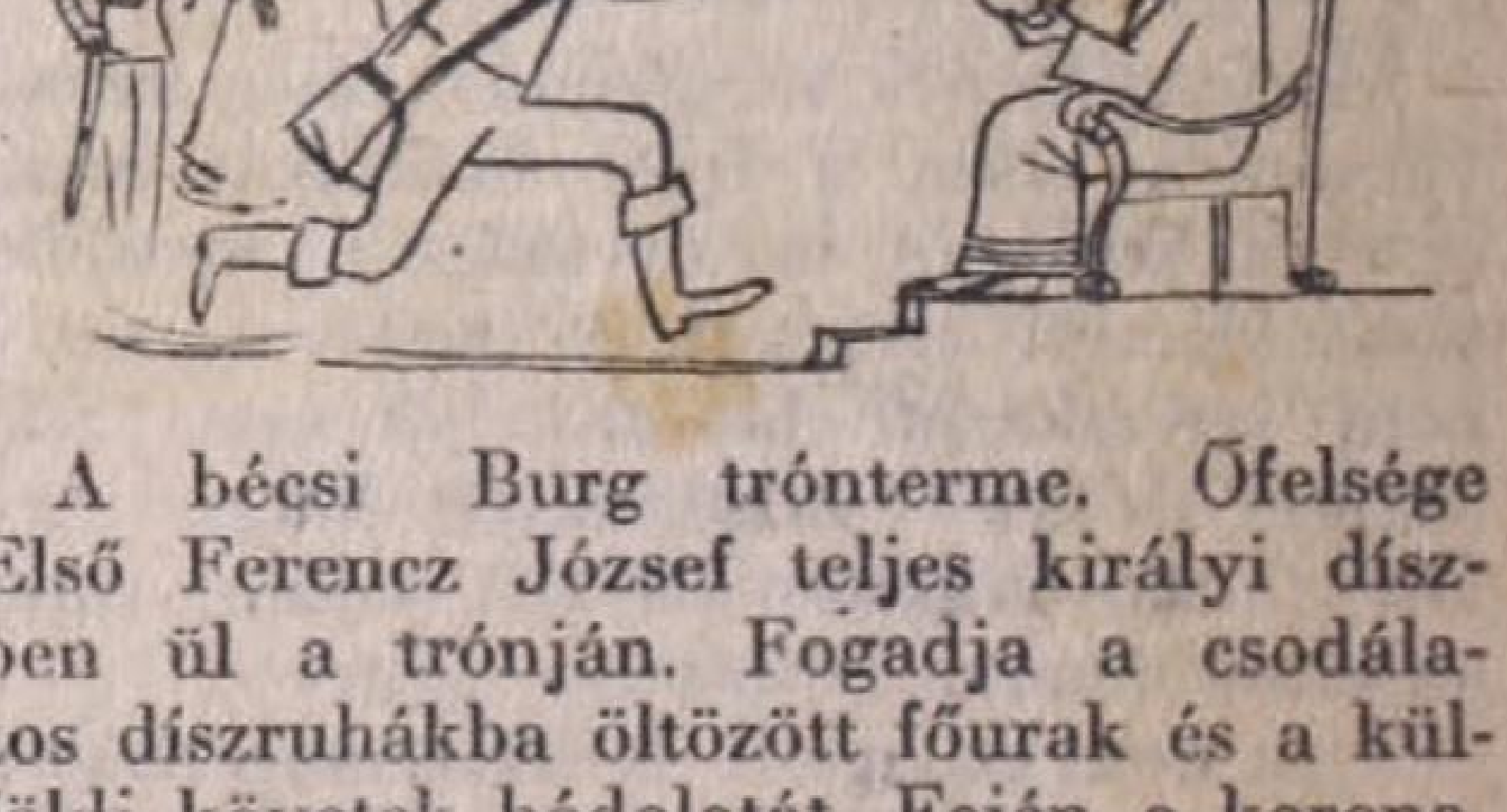

A bécsi Burg trónterme. Őfelsége Első Ferencz József teljes királyi díszben ül a trónján. Fogadja a csodálatos díszruhákba öltözött főurak és a külföldi követek hódolatát. Fején a korona, kezében a jogar.

Ebben a pillanatban hírnök rohan be a trónterembe és egyenesen a királyhoz futva kiált:

— Habsburg úr! Telefon!

(feleki)

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő, Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hirlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.